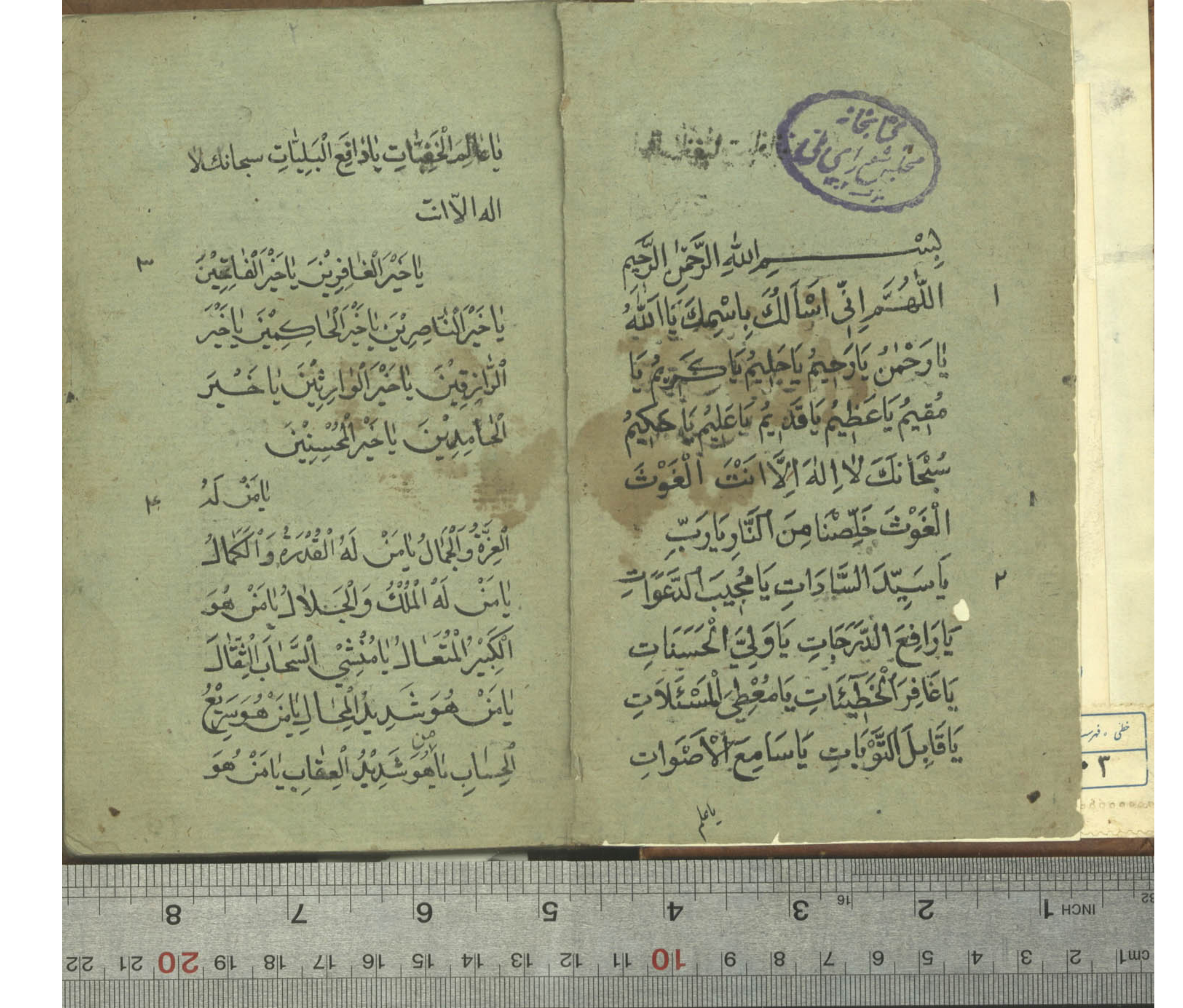

بسم الله الرحمن الرحیم

١ اللهم انی اسألك باسمك یا الله
یا رحمن یا رحیم یا حلیم یا کریم یا
مقیم یا عظیم یا قدیم یا علیم یا حکیم
سبحانك لا اله الا انت الغوث
الغوث خلصنا من النار یا رب

٢ یا سید السادات یا مجیب الدعوات
یا رافع الدرجات یا ولی الحسنات
یا غافر الخطیئات یا معطی المسئلات
یا قابل التوبات یا سامع الاصوات

یا عالم

یا عالم الخفیات یا دافع البلیات سبحانك لا
اله الا انت

٣ یا خیر الغافرین یا خیر الفاتحین
یا خیر الناصرین یا خیر الحاکمین یا خیر
الرازقین یا خیر الوارثین یا خیر
الحامدین یا خیر المحسنین

٤ یا من له
العزة والجمال یا من له القدرة والکمال
یا من له الملك والجلال یا من هو
الکبیر المتعال یا منشئ السحاب الثقال
یا من هو شدید المحال یا من هو سریع
الحساب یا من هو شدید العقاب یا من هو

عنده حسن الثواب يا من هو عنده ام
الكتاب

۵ اللهم اني اسألك باسمك
يا حنان يا منان يا ديان يا برهان
يا سلطان يا رضوان يا غفران يا سبحان
يا مستعان يا ذا المن والبيان

۶ يا من
تواضع كل شيء لعظمته يا من استسلم
كل شيء لقدرته يا من ذل كل
شيء لعزته يا من خضع كل شيء لهيبته
يا من انقاد كل شيء من خشيته
يا من تشققت الجبال من مخافته يا من

قامت

قامت السموات بامره يا من استقرت
الارضون باذنه يا من يسبح الرعد بحمده
يا من لا يعتدي على اهل مملكته

سبحانك يا لا اله الا انت الغوث

۷ يا غافر الخطايا يا واهب الهدايا
يا رازق البرايا يا مطلق الاسارى
يا قاضي المنايا يا سامع الشكايا
يا باعث البرايا يا مطلق الاسارى

۸ يا ذا الحمد والثناء يا ذا الفخر والبهاء
يا ذا المجد والسناء يا ذا العهد والوفاء
يا ذا العفو والرضى يا ذا المن والعطاء
يا ذا الفصل والقضى يا ذا العز والبقاء

يا ذا الجود والسخاء يا ذا الآلاء والنعماء

اللهم إني أسألك باسمك

يا مانع يا دافع يا رافع يا صانع يا نافع

يا سامع يا جامع يا شافع يا واسع يا موسع

يا صانع كل مصنوع يا خالق كل مخلوق

يا رازق كل مرزوق يا مالك كل مملوك

يا كاشف كل مكروب يا فارج كل مهموم

يا راحم كل مرحوم يا ناصر كل مخذول

يا ساتر كل معيوب يا ملجأ كل مطرود

يا عدتي

يا عدتي عند شدتي يا رجائي عند مصيبتي

يا مونسي عند وحشتي يا صاحبي عند غربتي

يا وليي عند نعمتي يا غياثي عند كربتي

يا دليلي عند حيرتي يا غنائي عند افتقاري

يا ملجأي عند اضطراري يا معيني عند مفزعي

يا علام الغيوب يا غفار الذنوب

يا ستار العيوب يا كشاف الكروب

يا مقلب القلوب يا طبيب القلوب

يا منور القلوب يا أنيس القلوب

يا مفرج الهموم يا منفس الغموم

اللهم اني اسألك باسمك

يا جليل يا جميل يا وكيل يا كفيل

يا دليل يا قبيل يا بديل يا منيل

يا مقيل يا محيل

يا دليل المتحيرين يا غياث المستغيثين

يا صريخ المستصرخين يا جار المستجيرين

يا امان الخائفين يا عون المؤمنين

يا راحم المساكين يا ملجأ العاصين

يا غافر المذنبين يا مجيب دعوة المضطرين

يا ذا الجود والاحسان يا ذا الفضل والامتنان

يا ذا الامن والامان يا ذا القدس

والسبحان

والسبحان يا ذا الحكمة والبيان

يا ذا الرحمة والرضوان يا ذا الحجة و

البرهان يا ذا العظمة والسلطان

يا ذا الرأفة والمستعان يا ذا العفو

والغفران

يا من هو رب كل شيء

يا من هو اله كل شيء يا من هو خالق

كل شيء يا من هو صانع كل شيء يا من

هو قبل كل شيء يا من هو بعد كل شيء

يا من هو فوق كل شيء يا من هو عالم

كل شيء يا من هو قادر على كل شيء يا

من يبقى ويفنى كل شيء

اللهم اني اسألك باسمك يا مؤمن
يا مهيمن يا مكون يا يا مبين
يا مهون يا ممكن يا مزين يا معلن

يا من هو في ملكه مقيم
يا من هو في سلطانه قديم يا من
هو في جلاله عظيم يا من هو على
عباده رحيم يا من هو بكل شيء عليم
يا من هو بمن عصاه حليم يا من هو
بمن رجاه كريم يا من هو في صنعه
حكيم يا من هو في حكمته لطيف يا من
هو في لطفه شريف

يا من لا يرجى الا فضله
يا من لا يسئل الا عفوه يا من لا ينتظر
الا بره يا من لا يخاف الا عدله يا من لا
يدوم الا ملكه يا من لا سلطان الا
سلطانه يا من وسعت كل شيء رحمته
يا من سبقت رحمته غضبه يا من
احاط بكل شيء علمه يا من ليس احد
مثله

يا فارج الهم يا كاشف الغم يا غافر
الذنب يا قابل التوب يا خالق
الخلق يا صادق الوعد يا موفي
العهد يا عالم السر يا فالق الحب

يا رازق الأنام

اللهم إني أسئلك باسمك
يا علي يا وفي يا غني يا ملي يا
خفي يا رضي يا زكي يا بدي
يا قوي يا ولي

يا من أظهر الجميل

يا من ستر القبيح يا من لم يؤاخذ
بالجريرة يا من لم يهتك الستر يا
عظيم العفو يا حسن التجاوز يا
واسع المغفرة يا باسط اليدين
بالرحمة يا سامع كل نجوى يا منتهى
كل شكوى

يا ذا النعمة السابغة

يا ذا الرحمة الواسعة يا ذا المنة
السابقة يا ذا الحكمة السابغة
يا ذا الحكمة البالغة يا ذا القدرة
الكاملة يا ذا الحجة القاطعة
يا ذا الكرامة الظاهرة يا ذا العزة
الدائمة يا ذا القوة المتينة
يا ذا العظمة المنيعة

يا بديع السموات

يا جاعل الظلمات يا راحم العبرات
يا محيي الأموات يا منزل الآيات
يا مضعف الحسنات يا ماحي

السيئات يا شديد النقمات

اللهم إني أسألك باسمك

يا مصور يا مقدر يا مدبر يا مطهر

يا منور يا ميسر يا مبشر يا منذر

يا مقدم يا مؤخر

يا رب البيت الحرام

يا رب الشهر الحرام يا رب البلد

الحرام يا رب الركن والمقام

يا رب المشعر الحرام يا رب

المسجد الحرام يا رب الحل والحرام

يا رب النور والظلام يا رب

التحية والسلام

يا رب

يا رب القدرة في الأنام

يا أحكم الحاكمين

يا أعدل العادلين يا أصدق

الصادقين القائلين يا أطهر

الطاهرين يا أحسن الخالقين

يا أسرع الحاسبين يا أسمع

السامعين يا أبصر الناظرين

يا أشفع الشافعين يا أكرم

الأكرمين

يا عماد من لا عماد له يا

سند من لا سند له يا ذخر من

لا ذخر له يا حرز من لا حرز له

يا غياث من لا غياث له يا فخر
من لا فخر له يا عزّ من لا عزّ له
يا معين من لا معين له يا انيس
من لا انيس له يا امان من لا
امان له

اللّهمّ انّي اسئلك باسمك
يا عاصم يا قائم يا دائم يا راحم
يا سالم يا حاكم يا عالم يا قاسم
يا قابض يا باسط

يا عاصم من استعصمه
يا راحم من استرحمه يا غافر
من استغفره يا ناصر من استنصره

يا حافظ

يا حافظ من استحفظه يا مكرم من
استكرمه يا مرشد من استرشده يا صريخ
من استصرخه يا معين من استعانه
يا مغيث من استغاثه

يا عزيزا لا
يضام يا لطيفا لا يرام يا قيوما لا ينام
يا دائما لا يفوت يا حيّا لا يموت يا ملكا
لا يزول يا باقيا لا يفنى يا عالما لا يجهل
يا صمدا لا يطعم يا قويّا لا يضعف

اللّهمّ انّي اسئلك باسمك يا احد
يا واحد يا شاهد يا ماجد يا حامد

يا راشد يا باعث يا وارث يا ضارّ يا
نافع

يا أعظم من كلّ عظيم يا أكرم من كلّ
كريم يا أرحم من كلّ رحيم يا أعلم من
كلّ عليم يا أحكم من كلّ حكيم يا أقدم
من كلّ قديم يا أكبر من كلّ كبير
يا ألطف من كلّ لطيف يا أجلّ من
كلّ جليل يا أعزّ من كلّ عزيز

يا كريم الصفح يا عظيم المنّ يا كثير الخير
يا دائم الفضل يا دائم اللطف يا لطيف
الصنع يا منفّس الكرب يا كاشف الضرّ

يا مالك

يا مالك الملك يا قاضي الحقّ

يا من هو في وعده وفيّ يا من هو في
وفائه قويّ يا من هو في قوّته عليّ
يا من هو في علوّه قريب يا من هو
في قربه لطيف يا من في لطفه
شريف يا من هو في شرفه عزيز
يا من هو في عزّه عظيم يا من هو
في عظمته مجيد يا من هو في
مجده حميد
اللّهمّ إنّي أسألك
باسمك يا كافي يا وافي يا شافي

يا معافي يا هادي يا داعي يا قاضي
يا راضي يا عالي يا باقي

يا من كل شيء
خاضع له يا من كل شيء خاشع له يا من
كل شيء منيب اليه يا من كل شيء كائن
له يا من كل شيء خائف منه يا من كل
شيء موجود به يا من كل شيء قائم به
يا من كل شيء صائر اليه يا من كل شيء
يسبح بحمده يا من كل شيء هالك الا وجهه

يا من لا مفر الا اليه يا من لا مفزع
الا اليه يا من لا مقصد الا اليه يا

من لا منجى منه الا اليه يا من لا
يرغب الا اليه يا من لا حول
ولا قوة الا به يا من لا يستعان
الا به يا من لا يتوكل الا عليه يا
من لا يرجى الا هو يا من لا يعبد
الا اياه

يا خير المرهوبين يا خير
المرغوبين يا خير المطلوبين يا خير
المسئولين يا خير المقصودين يا خير
المذكورين يا خير المشكورين يا
خير المحبوبين يا خير المدعوين يا
خير المستانسين

اللهم اني اسألك
باسمك يا غافر يا ساتر يا قادر يا قاهر
يا ناظر يا كاسر يا جابر يا ذاكر يا ناظر
يا ناصر

يا من خلق فسوى يا
من قدر فهدى يا من يسمع
النجوى يا من يكشف البلوى
يا من ينقذ الغرقا يا من ينجي الهلكى
يا من يشفي المرضى يا من اضحك وابكى
يا من امات واحيى يا من خلق الزوجين
الذكر والانثى

يا من في البحر سبيله

يا من في

يا من في الآفاق آياته يا من
في الآيات برهانه يا من في الممات
قدرته يا من في القبور عبرته يا من
في القيمة ملكه يا من في الحساب
هيبته يا من في الميزان قضاؤه
يا من في الجنة ثوابه يا من في النار
عقابه

يا من اليه يهرب الخائفون
يا من اليه يفزع المذنبون يا من اليه
يقصد المنيبون يا من اليه يرغب
الزاهدون يا من اليه يلجأ المتحيرون
يا من به يستأنس المريدون يا من اليه

يَفْتَخِرُ الْمُحِبُّونَ يَا مَنْ فِي عَفْوِهِ يَطْمَعُ
الْخَائِفُونَ يَا مَنْ إِلَيْهِ يَسْكُنُ
الْمُوقِنُونَ يَا مَنْ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ
الْمُتَوَكِّلُونَ

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ
بِاسْمِكَ يَا حَبِيبُ يَا طَبِيبُ يَا قَرِيبُ
يَا رَقِيبُ يَا حَسِيبُ يَا مُنِيبُ يَا مُثِيبُ
يَا مُجِيبُ يَا خَبِيرُ يَا بَصِيرُ

يَا أَقْرَبَ مِنْ
كُلِّ قَرِيبٍ يَا أَحَبَّ مِنْ كُلِّ
حَبِيبٍ يَا أَبْصَرَ مِنْ كُلِّ بَصِيرٍ يَا أَخْبَرَ مِنْ
كُلِّ خَبِيرٍ يَا أَشْرَفَ مِنْ كُلِّ شَرِيفٍ

يا ارفع

يَا أَرْفَعَ مِنْ كُلِّ رَفِيعٍ يَا أَقْوَى مِنْ
كُلِّ قَوِيٍّ يَا أَغْنَى مِنْ كُلِّ غَنِيٍّ
يَا أَجْوَدَ مِنْ كُلِّ جَوَادٍ يَا أَرْأَفَ
مِنْ كُلِّ رَؤُوفٍ

يَا غَالِباً غَيْرَ مَغْلُوبٍ
يَا صَانِعاً غَيْرَ مَصْنُوعٍ يَا خَالِقاً غَيْرَ مَخْلُوقٍ
يَا مَالِكاً غَيْرَ مَمْلُوكٍ يَا قَاهِراً غَيْرَ مَقْهُورٍ
يَا رَافِعاً غَيْرَ مَرْفُوعٍ يَا حَافِظاً غَيْرَ مَحْفُوظٍ
يَا نَاصِراً غَيْرَ مَنْصُورٍ يَا شَاهِداً غَيْرَ غَائِبٍ
يَا قَرِيباً غَيْرَ بَعِيدٍ

يَا نُورَ النُّورِ يَا مُنَوِّرَ النُّورِ
يَا خَالِقَ النُّورِ يَا مُدَبِّرَ النُّورِ يَا مُقَدِّرَ النُّورِ

يا نور كل نور يا نوراً قبل كل نور
يا نوراً بعد كل نور يا نوراً فوق
كل نور يا نوراً ليس كمثله نور

يا من عطاؤه شريف يا من فعله لطيف
يا من لطفه مقيم يا من احسانه قديم
يا من قوله حق يا من وعده صدق
يا من عفوه فضل يا من عذابه عدل
يا من ذكره حلو يا من فضله عميم

اللهم اني اسئلك باسمك يا مسهل
يا مفصل يا مبدل يا مذلل يا منزل يا منور

يا مفضل

يا مفضل يا مجزل يا ممهل يا مجمل

يا من يرى ولا يرى يا من يخلق ولا
يخلق يا من يهدي ولا يهدى يا من
يحيي ولا يحيى يا من يسئل ولا يسئل
يا من يطعم ولا يطعم يا من يجير ولا يجار
عليه يا من يقضي ولا يقضى عليه يا من
يحكم ولا يحكم عليه يا من لم يلد ولم يولد
ولم يكن له كفواً احد

يا نعم الحسيب يا نعم
الطبيب يا نعم الرقيب يا نعم المجيب يا نعم
القريب يا نعم الحبيب يا نعم الكفيل يا نعم

الوكيل يا نعم المولى ونعم النصير

يا سرور

العارفين يا منى المحبين يا انيس المريدين

يا حبيب التوابين يا رازق المقلين يا رجاء

المذنبين يا قرة عين العارفين يا منفسا

عن المكروبين يا مفرجا عن المغمومين

يا اله الاولين والآخرين

اللهم انى

اسئلك باسمك يا ربنا يا الهنا يا سيدنا

يا مولانا يا ناصرنا يا حافظنا يا دليلنا

يا معيننا يا حبيبنا يا طبيبنا

يا رب النبيين والابرار

وبر

يا رب الصديقين والأخيار يا رب

الجنة والنار يا رب الصغار والكبار

يا رب الحبوب والثمار يا رب الانهار

والأشجار يا رب الصحاري والقفار

يا رب البراري والبحار يا رب الليل

والنهار يا رب الاعلان والاسرار

يا من نفذ في كل شئ امره يا من لحق

بكل شئ علمه يا من بلغت الى كل

شئ قدرته يا من لا تحصي العباد نعمه يا

من لا يبلغ الخلائق شكره يا من لا

تدرك الاوهام جلاله يا من لا تنال

الأوهام كنهه يامن لاعطاء إلا
عطاؤه

يامن له المثل الأعلى يامن
له الصفات العليا يامن له الآخرة
والأولى يامن له جنة المأوى يامن
له الآيات الكبرى يامن له الأسماء
الحسنى يامن له الحكم والقضاء يامن له الهواء
والفضاء يامن له العرش والثرى
يامن له السموات العلى

من م

اللهم إني
أسئلك باسمك ياعفو ياغفور يا
شكور يارؤف ياعطوف يامسئول

ياودود

ياودود ياسبوح ياقدوس

يامن في
السماء عظمته يامن في الأرض آياته
يامن في كل شيء دلائله يامن
في البحار عجائبه يامن في الجبال
خزائنه يامن يبدؤ الخلق ثم يعيده
يامن إليه يرجع الأمر كله يامن أظهر
في كل شيء لطفه يامن أحسن كل
شيء خلقه يامن تصرف في الخلائق
قدرته

ياحبيب من لاحبيب له يا
طبيب من لاطبيب له يامجيب من

من لا مجيب له يا شفيق من لا شفيق
له يا رفيق من لا رفيق له يا مغيث
من لا مغيث له يا دليل من لا دليل له
يا انيس من لا انيس له يا راحم من لا
راحم له يا صاحب من لا صاحب له

يا كافي من استكفاه يا هادي من
استهداه يا كالي من استكلاه يا داعي
من استدعاه يا شافي من استشفاه يا
قاضي من استقضاه يا مغني من استغناه
يا موفي من استوفاه يا مقوي من استقواه
يا ولي من استولاه

اللهم اني اسالك
باسمك يا خالق يا رازق يا ناطق
يا صادق يا فالق يا فارق يا فاتق
يا راتق يا سابق يا سائق

يا من
يقلب الليل والنهار يا من جعل
الظلمات والانوار يا من جعل الظل
والحرور يا من سخر الشمس والقمر يا من
قدر الخير والشر يا من خلق الموت
والحياة يا من له الخلق والامر
يا من لم يتخذ صاحبة ولا ولدا
يا من ليس له شريك في الملك

يا من ليس له ولي من الذل

يا من يعلم

مراد المريدين يا من يعلم ضمير الصامتين

يا من يرى بكاء الخائفين يا من يملك

حوائج السائلين يا من يقبل عذر

التائبين يا من لا يصلح عمل

المفسدين يا من لا يضيع اجر

المحسنين يا من لا يبعد عن قلوب

العارفين يا اجود الاجودين

يا دائم البقا يا سامع الدعاء يا واسع العطاء

يا غافر الخطاء يا بديع السماء يا حسن البلاء

يا جميل

يا جميل الثناء يا قديم السناء يا كثير

الوفاء يا شريف الجزاء

اللهم اني

اسالك باسمك يا ستار يا غفار

يا قهار يا جبار يا صبار يا بار

يا مختار يا فتاح يا نفاح يا مرتاح

يا من خلقني وسواني يا من رزقني

ورباني يا من اطعمني واسقاني

يا من قربني وادناني يا من عصمني

وكفاني يا من حفظني وكلاني

يا من اعزني واغناني يا من وفقني

وهدانی یا من آنسنی وآوانی
یا من اماتنی واحیانی

یا من یحق الحق
بکلماته یا من یقبل التوبة عن عباده
یا من یحول بین المرء وقلبه یا من لا
تنفع الشفاعة الا باذنه یا من هو
اعلم بمن ضل عن سبیله یا من لا معقب
لحکمه یا من لا راد لقضائه یا من
انقاد کل شیء لامره یا من السموات
مطویات بیمینه یا من یرسل الریاح
بشرا بین یدی رحمته

یا من جعل

الارض مهادا یا من جعل الجبال
اوتادا یا من جعل الشمس سراجا
یا من جعل القمر نورا یا من جعل اللیل
لباسا یا من جعل النهار معاشا یا من
جعل النوم سباتا یا من جعل السماء
بناء یا من جعل الاشیاء ازواجا
یا من جعل النار مرصادا

اللهم انی
اسئلک باسمک یا سمیع یا شفیع یا
رفیع یا منیع یا سریع یا بدیع یا کبیر یا قدیر
یا خبیر یا مجیر

یا حیا قبل کل حی یا حیا

بعد كل حي يا حي الذي ليس كمثله حي
يا حي الذي لا يشاركه حي يا حي الذي
لا يحتاج الى حي يا حي الذي يميت كل حي
يا حي الذي يرزق كل حي يا حي الذي لم
يرث الحيوة من حي يا حي الذي يحيي الموتى
يا حي يا قيوم لا تأخذه سنة ولا نوم

يا من ذكره لا ينسى يا من نوره لا
يطفى يا من نعمه لا تعد يا من له ملك
لا يزول يا من له ثناء لا يحصى يا
من له جلال لا يكيف يا من له كمال لا
يدرك يا من له قضاء لا يرد يا من

صفات

له صفات لا تبدل يا من له نعوت
لا تغير

يا رب العالمين يا مالك يوم
الدين يا غاية الطالبين يا ظهر
اللاجين يا مدرك الهاربين
يا من يحب الصابرين يا من يحب
التوابين يا من يحب المتطهرين
يا من يحب المحسنين يا من هو اعلم
بالمهتدين

اللهم اني اسئلك باسمك
يا شفيق يا رفيق يا حفيظ يا محيط
يا مقيت يا مغيث يا معز يا مذل

يا مبدئ يا معيد

يا من هو احد بلا ضد يا من هو فرد بلا ند يا من هو صمد بلا عيب يا من هو وتر بلا كيف يا من هو قاض بلا حيف يا من هو رب بلا وزير يا من هو عزيز بلا ذل يا (من) هو غني بلا فقر يا من هو ملك بلا عزل يا من هو موصوف بلا شبيه

يا من ذكره شرف للذاكرين يا من شكره فوز للشاكرين يا من حمده عز للحامدين يا من طاعته نجاة للمطيعين

يا من بابه

يا من بابه مفتوح للطالبين يا من سبيله واضح للمنيبين يا من آياته برهان للناظرين يا من كتابه تذكرة للمتقين يا من رزقه عموم للطائعين والعاصين يا من رحمته قريب من المحسنين

يا من تبارك اسمه يا من تعالى جده يا من لا اله غيره يا من جل ثناؤه يا من تقدست اسماؤه يا من يدوم بقاؤه يا من العظمة بهاؤه يا من الكبرياء رداؤه يا من لا تحصى

الاؤه يا من لا تعد نعماؤه

اللهم

اني اسئلك باسمك يا معين يا امين
يا مبين يا متين يا مكين يا رشيد
يا حميد يا مجيد يا شديد يا شهيد

يا ذا العرش المجيد يا ذا القول السديد
يا ذا الفعل الرشيد يا ذا البطش الشديد
يا ذا الوعد والوعيد يا من هو الولي الحميد
يا من هو فعال لما يريد يا من هو قريب
غير بعيد

يا من لا شريك

يا من لا شريك له ولا وزير
يا من لا شبيه له ولا نظير يا خالق
الشمس والقمر المنير يا مغني البائس
الفقير يا رازق الطفل الصغير يا راحم
الشيخ الكبير يا جابر العظم الكسير يا عصمة
الخائف المستجير يا من هو بعباده خبير بصير
يا من هو على كل شيء قدير

يا ذا الفضل
والكرم يا خالق اللوح والقلم يا بارئ
الذر والنسم يا ذا البأس والنقم يا ملهم
العرب والعجم يا كاشف الضر والالم يا عالم
والهمم يا رب البيت والحرم يا خالق الاشياء

مِنَ الْعَدَمِ

اَللّٰهُمَّ اِنِّي اَسْئَلُكَ بِاسْمِكَ

يَا فَاعِلُ يَا جَاعِلُ يَا قَابِلُ يَا كَامِلُ يَا فَاصِلُ

يَا فَاضِلُ يَا عَادِلُ يَا غَالِبُ يَا طَالِبُ يَا وَاهِبُ

يَا مَنْ اَنْعَمَ بِطَوْلِهِ يَا مَنْ اَكْرَمَ بِجُوْدِهِ يَا مَنْ

جَادَ بِلُطْفِهِ يَا مَنْ تَعَزَّزَ بِقُدْرَتِهِ يَا مَنْ

قَدَّرَ بِحِكْمَتِهِ يَا مَنْ حَكَمَ بِتَدْبِيْرِهِ يَا مَنْ دَبَّرَ

بِعِلْمِهِ يَا مَنْ تَجَاوَزَ بِحِلْمِهِ يَا مَنْ دَنَا فِي عُلُوِّهِ

يَا مَنْ عَلَا فِي دُنُوِّهِ

يَا مَنْ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ

يَا مَنْ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ يَا مَنْ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ

يَا مَنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُعَذِّبُ

مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُعِزُّ

مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُذِلُّ مَنْ يَشَاءُ يَا مَنْ يُصَوِّرُ

فِي الْاَرْحَامِ مَا يَشَاءُ يَا مَنْ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ

مَنْ يَشَاءُ

يَا مَنْ لَمْ يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا

يَا مَنْ جَعَلَ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا يَا مَنْ لَا يُشْرِكُ

فِي حُكْمِهِ اَحَدًا يَا مَنْ جَعَلَ فِي الْمَلٰئِكَةِ رُسُلًا

يَا مَنْ جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوْجًا يَا مَنْ جَعَلَ

الْاَرْضَ قَرَارًا يَا مَنْ خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا

يَا مَنْ جَعَلَ لِكُلِّ شَيْءٍ اَمَدًا يَا مَنْ اَحَاطَ

بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا يَا مَنْ اَحْصٰى كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا

اللهم إني أسألك باسمك يا أول يا
آخر يا ظاهر يا باطن يا بر يا حق يا فرد يا
وتر يا صمد يا سرمد

يا خير معروف عرف
يا أفضل معبود عبد يا أجل مشكور شكر
يا أعز مذكور ذكر يا أعلى محمود حمد يا
أقدم مطلوب طلب يا أرفع موصوف
وصف يا أكبر مقصود قصد يا أكرم
مسئول سئل يا أشرف محبوب علم

يا حبيب الباكين يا سيد المتوكلين يا هادي

المضلين

المضلين يا ولي المؤمنين يا أنيس
الذاكرين يا مفزع الملهوفين يا منجي
الصادقين يا أقدر القادرين يا أعلم
العالمين يا إله الخلق أجمعين

يا من
علا فقهر يا من ملك فقدر يا من
بطن فخبر يا من عبد فشكر يا من
عصي فغفر يا من لا تحويه الفكر يا من
لا يدركه بصر يا من لا يخفى عليه أثر يا رازق
البشر يا مقدر كل قدر

اللهم
إني أسألك باسمك يا حافظ يا بارئ

يَا ذَارِئُ يَا بَارِئُ يَا فَارِجُ يَا فَاتِحُ يَا كَاشِفُ
يَا ضَامِنُ يَا آمِرُ يَا نَاهِي

يَا مَنْ لَا يَعْلَمُ
الْغَيْبَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يَصْرِفُ السُّوءَ
إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يَخْلُقُ الْخَلْقَ إِلَّا هُوَ
يَا مَنْ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ
لَا يُتِمُّ النِّعْمَةَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يُقَلِّبُ
الْقُلُوبَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يُدَبِّرُ الْأُمُورَ
إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا يُنَزِّلُ الْغَيْثَ إِلَّا هُوَ
يَا مَنْ لَا يَبْسُطُ الرِّزْقَ إِلَّا هُوَ يَا مَنْ لَا
يُحْيِي الْمَوْتَى إِلَّا هُوَ

يَا مُعِينَ الضُّعَفَاءِ

الضُّعَفَاءِ يَا صَاحِبَ الْغُرَبَاءِ يَا نَاصِرَ
الْأَوْلِيَاءِ يَا قَاهِرَ الْأَعْدَاءِ يَا رَافِعَ
السَّمَاءِ يَا نَاصِرَ الْأَصْفِيَاءِ يَا حَبِيبَ
الْأَتْقِيَاءِ يَا كَنْزَ الْفُقَرَاءِ يَا إِلٰهَ الْأَغْنِيَاءِ
يَا أَكْرَمَ الْكُرَمَاءِ

يَا كَافِيًا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ

يَا قَائِمًا عَلَى كُلِّ شَيْءٍ يَا مَنْ لَا يُشْبِهُهُ
شَيْءٌ يَا مَنْ لَا يَزِيدُ فِي مُلْكِهِ شَيْءٌ
يَا مَنْ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ يَا مَنْ لَا يَنْقُصُ
مِنْ خَزَائِنِهِ شَيْءٌ يَا مَنْ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ
يَا مَنْ لَا يَعْزُبُ عَنْ عِلْمِهِ شَيْءٌ يَا مَنْ هُوَ
خَبِيرٌ بِكُلِّ شَيْءٍ يَا مَنْ وَسِعَتْ رَحْمَتُهُ كُلَّ

شيء

اللهم اني اسئلك باسمك يا
مكرم يا مطعم يا منعم يا معطي يا مغني
يا مقني يا مفني يا محيي يا مرضي يا منجي

يا اول كل شيء وآخره يا اله كل شيء
ومليكه يا رب كل شيء وصانعه يا بارئ
كل شيء وخالقه يا قابض كل شيء وباسطه
يا مبدئ كل شيء ومعيده يا منشئ
كل شيء ومقدره يا مكون كل
شيء ومحوله يا محيي كل شيء ومميته
يا خالق كل شيء ووارثه

يا خير ذاكر

يا خير ذاكر ومذكور
يا خير شاكر ومشكور يا خير حامد ومحمود
يا خير شاهد ومشهود يا خير داع ومدعو
يا خير مجيب ومجاب يا خير مونس وانيس
يا خير صاحب وجليس يا خير مقصود ومطلوب
يا خير حبيب ومحبوب

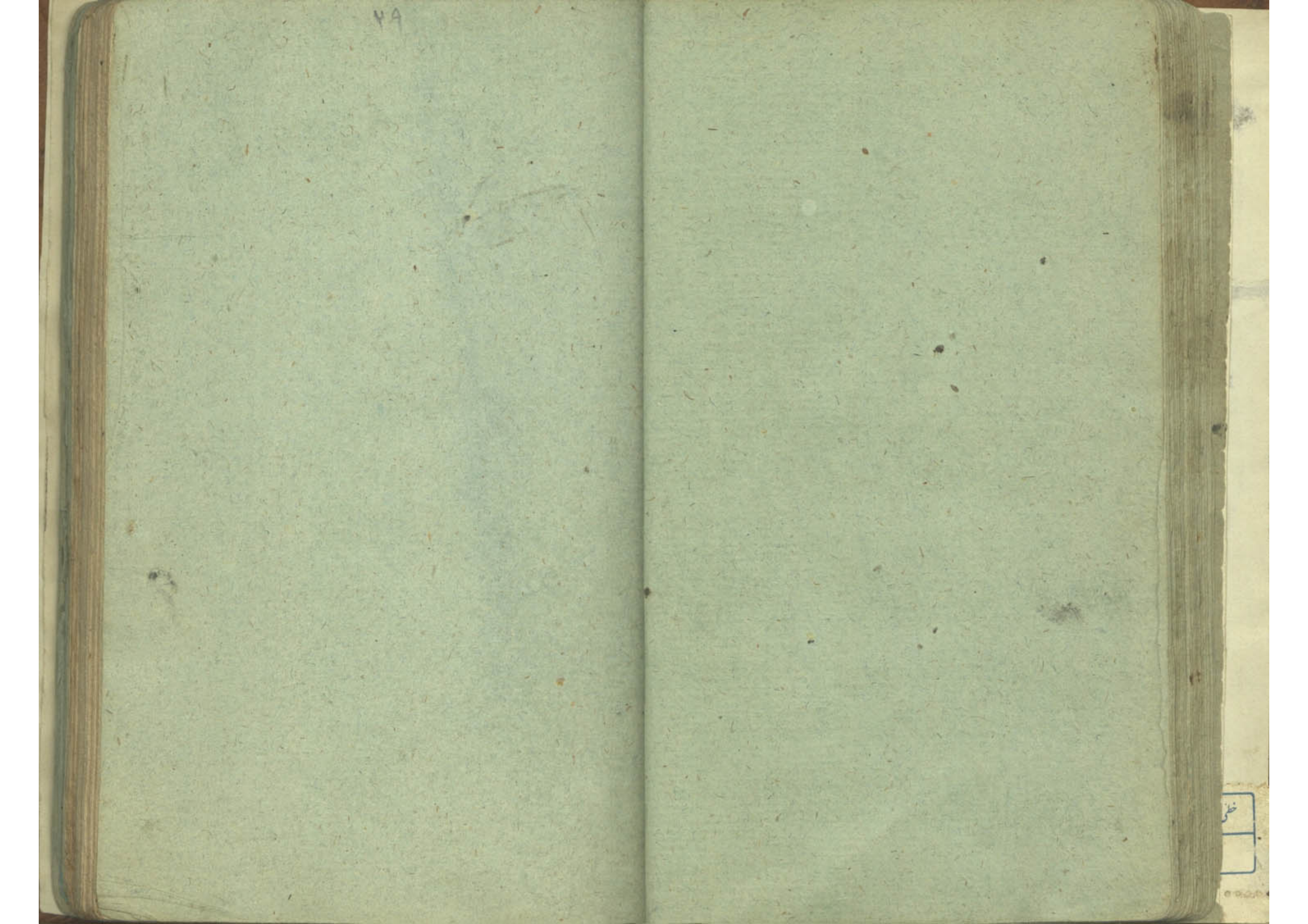
يا هو لمن عصاه   من ٢

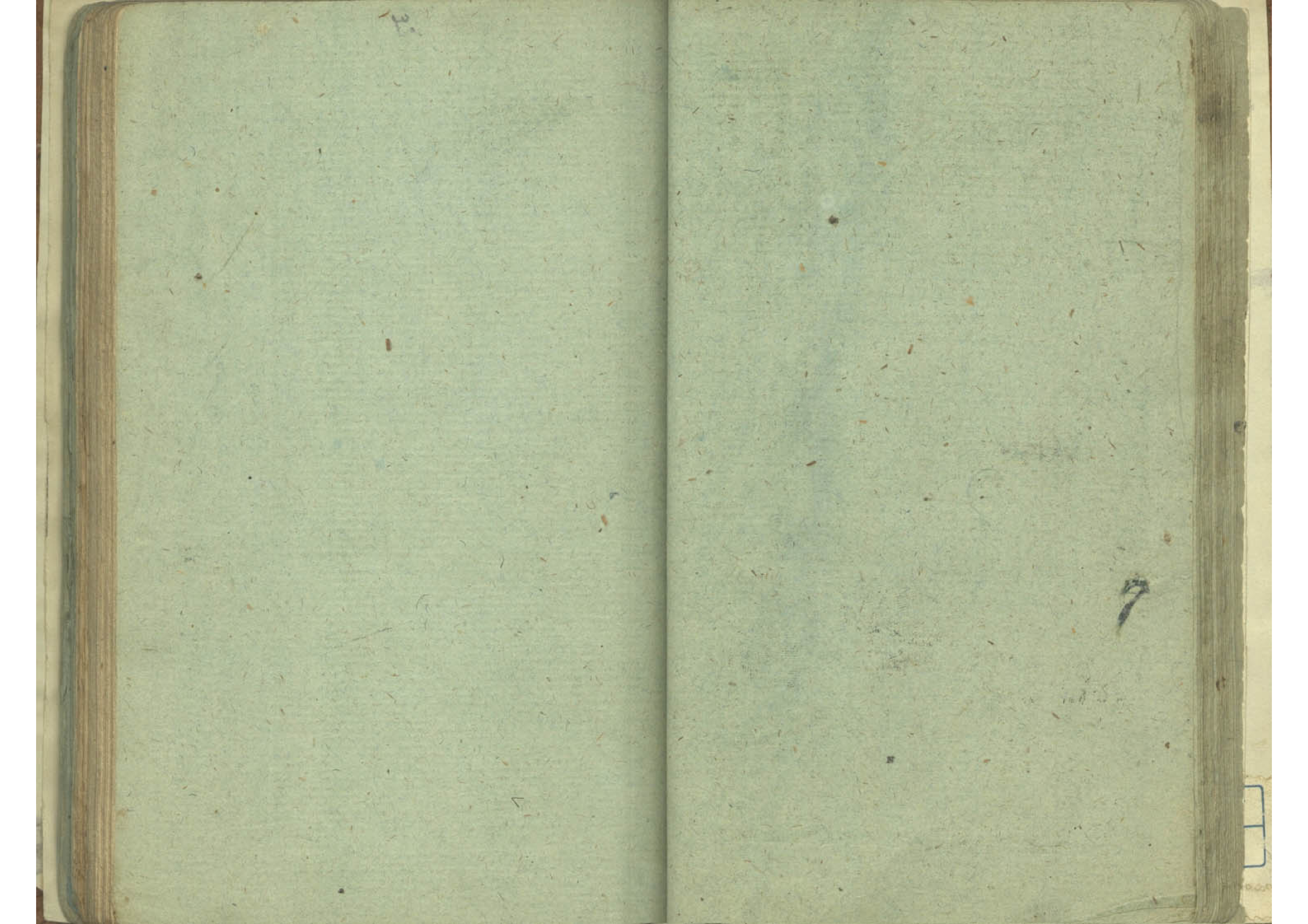
مجيب يا من هو لمن اطاعه حبيب يا
من هو احبه قريب يا من هو لمن استحفظه   لمن ٢
رقيب يا من هو لمن رجاه كريم
يا من هو بمن عصاه حليم يا من هو
في عظمته رحيم يا من هو في حكمه عظيم

يا من هو في احسانه قديم يا من هو
بمن اراده عليم
اللهم اني اسألك
باسمك يا مسبب يا مرغب يا معقب
يا مرتب يا مخوف يا محذر يا مذكر يا
مسخر يا مغير
يا من علمه سابق يا من وعده
صادق يا من لطفه ظاهر يا من امره
غالب يا من كتابه محكم يا من قضاؤه
كائن يا من قرآنه مجيد يا من ملكه
قديم يا من فضله عميم يا من عرشه
عظيم

يا من لا يشغله سمع عن
سمع يا من لا يمنعه فعل عن فعل
يا من لا يلهيه قول عن قول يا من
لا يغلطه سؤال عن سؤال يا من
لا يحجبه شيء عن شيء يا من
لا يبرمه الحاح الملحين يا من
هو غاية مراد المريدين يا من
هو منتهى همم العارفين يا من
هو منتهى طلب الطالبين يا من
لا يخفى عليه ذرة في العالمين
يا حليما
لا يعجل يا جوادا لا يبخل يا صادقا لا

لا يُخْلِفُ يا وَهّاباً لا يَمَلُّ يا قاهِراً لا يُغْلَبُ
يا عَظِيماً لا لا يُوصَفُ يا عَدْلاً لا
يَحِيفُ يا غَنِيّاً لا يَفْتَقِرُ يا كَبِيراً لا يَصْغُرُ
يا حافِظاً لا يَغْفَلُ سبحانَكَ لا اله
الا انت الغوث الغوث خلصنا من النار
يا ربّ
ولا حول ولا قوة الا بالله
العلي العظيم وصلى الله على
محمد واله الطيبين
الطاهرين

نیز بآن منضم سازد تا شاید جمعی از مؤمنان از آن بهره مند گردند و این فقیر بی بضاعت را
در اوقات حضور دل بدعای خیر یاد آوری نمایند بیت تو که کیمیا فروشی نظری بقلب
ما کن که بضاعتی نداریم و فکنده ایم دامی پس ساعتی چند از اوقات صرف این مهم نموده
و این هشت در که بمنزله درهای بهشت است بر روی طالبان گشوده و بترجمة الصلوة موسوم
ساخت وبالله التوفیق در اول در اذان و اقامت الله اکبر یعنی خدای عز وجل
بزرگترست از همه چیزها و از آنکه بوصف و نعت درآید و یا در وهم و خیال گنجد یا ادراک
او بعقول و حواس توان نمود یا او را بچیزی قیاس توان کرد فکر تا عاجز است از
اوصافش عقلها هرزه میزند لافش عقل عقلست و جان جانست او وان کزان
برترست آنست او حضرت امام جعفر صادق علیه السلام میفرماید هر گاه تکبیر گفتی پس باید
که خورد و حقیر شماری در جنب عظمت و کبریای او هر چه در آسمان و زمین است
پس بدرستی که چون حق تعالی مطلع شد بر دل بنده و او تکبیر میگوید و در دلش عارضی است
از حقیقت تکبیر یعنی چیزی دیگر را بیش از حق تعالی در دل تعظیم و توقیر مینماید حق تعالی گوید

ای دروغ گوی آیا مرا فریب میدهی قسم بعزت و جلالم که ترا محروم میسازم از حلاوت ذکر
خود و محجوب میگردانم از نزدیکی و همرازی خود اَشْهَدُ اَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ یعنی گواهی
میدهم من باینکه بتحقیق معبودی سزاوار پرستش نیست بجز معبود یکتای حق که او راست همه
صفات کمال و باید که درین شهادت نیز صادق باشد یعنی چیزی دیگر را از حق تعالی نگزیند
و از وی دوست تر ندارد چه هر که چیزی را بسیار دوست میدارد و اهتمام تمام
در شان او مینماید و بدو می نازد فی الحقیقه آنرا پرستیده است و الّا آن پس اگر
محبت و اهتمام در آن چیز بامر حق است و بقصد فرمان برداری او جل شانه پس
درین صورت حق را پرستیده است و الّا آن چیز را پرستیده یا کسی را پرستیده
که او را بعبادت آن چیز داشته چون شیطان و هوا و غیر آن   برافکن پرده
تا معلوم گردد   که یاران دیگری را می پرستند   تا تو غیر یار را خواهی غیر یار را پرستی
ما را خواهی خلق عالم در کش   کاندر یکدل دو دوستی ناید خوش   هر چه دلبند
تست خداوند تست و هر چه هوای تست خدای تست   اَفَرَاَیْتَ مَنِ اتَّخَذَ

اِلٰهَهُ هَوٰاهُ   ای هواهای تو خدا انگیز   وی خدایان تو خدا آزار
گفتن و دانستن که الله یکیست چه سود چون در پیش هزار صنم سجود میکنی علم بی عمل
وبال است و قول بی فعل نکال میخواهی که توحید تو مسجل شود قبلهٔ دل یکتا کن و از غیر
ما تبرا کن تا فعل تو مصدق قول تو باشد   ای آنکه بقبلهٔ وفا روست ترا
از مغز چرا حجاب شد پوست ترا   دل در پی این و آن نه نیکوست ترا   یکدل
داری بس است یک دوست ترا   اَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَسُوْلُ اللّٰهِ یعنی گواهی میدهم
باینکه بتحقیق محمد فرستادهٔ خداست جل جلاله و باید که چون این شهادت دهد
بمقتضای آن عمل نماید و مقتضای آن آنست که اوامر و نواهی آنحضرت صلی الله علیه
و آله فرمان برداری نماید چنانکه حق تعالی فرموده مَا آتٰاکُمُ الرَّسُوْلُ فَخُذُوْهُ
وَمَا نَهٰاکُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوْا یعنی آنچه آورده است شما را رسول پس فرا گیرید آنرا
و آنچه باز داشته است از آن پس باز ایستید از آن حَیَّ عَلَی الصَّلٰوة روی
آرید بنماز و شتابید بنماز در اذان از آنجهت میشود که وضع اذان از برای اخبار است بدخول

وقت چه معنی اذان اشعارست یعنی واقف گردانیدن حَیَّ عَلَی الْفَلَاحِ روی آر بجزئی
که موجب فوز وظفر یافتن است بسعادت عظمی در آخرت یعنی نماز حَیَّ عَلَی خَیْرِ الْعَمَلِ
روی آر به بهترین عمل که نمازست نزدیکی بندگان نمازست معراج روندگان
نمازست موقوف علیه کل طاعات سرکردهٔ جملهٔ عبادات رکن شرع و
ستون دین است نشاید گفتن که دین همین است قَدْ قَامَتِ الصَّلوٰةُ تحقیق
بپای ایستاد نماز یعنی شروع در آن نزدیک شد واین کلمه مخصوص اقامت است ودر اذان
نیست و در آخر هر یک تکبیر وتهلیل نیز باید گفت وهمهٔ اذکار در هر یک دو نوبت
گفته میشود مگر تکبیر در اول اذان که چهار نوبت باید گفت وتهلیل در آخر اقامت یکنوبت
واذان را بلند وبتأنّی باید گفت واقامت را آهسته تر وتند ووقف در اواخر
فصول هر دو باید کرد وفاصله میان هر دو بدو رکعت یا یک سجده یا یک نشستن یا یک
گام برداشتن یا گفتن تسبیح یا تحمید واگر بنشیند بگوید اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ قَلْبِیْ بَارًّا
خدایا بگردان دل مرا نیکوئی کننده وَرِزْقِیْ دَارًّا وروزی مرا تازه بتازه آینده

وَعَیْشِیْ قَارًّا وزندگانی مرا در خوشی وشادمانی گذرنده وَاجْعَلْ لِیْ وبگردان
برای من عِنْدَ قَبْرِ نَبِیِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَآلِهِ نزد قبر پیغمبر خود محمد ص
مُسْتَقَرًّا مکان ومنزل در دنیا وَقَرَارًا وجای اقامت ودرنگ در آخرت
در دویم در ادعیهٔ افتتاح بعد از تکبیر سیوم اَللّٰهُمَّ اَنْتَ الْمَلِكُ الْحَقُّ بار خدایا
توئی پادشاه ثابت دایم لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ نیست معبودی سزای پرستش
جز تو سُبْحَانَكَ پاک میدانم ومنزّه میشمارم جناب ترا از هرچه بجلال تو نسزد
وجمال ترا نزیبد بیت پاک از آنها که جاهلان گفتند پاکتر زانکه عاقلان گفتند
اِنِّیْ عَمِلْتُ سُوْءً وَظَلَمْتُ نَفْسِیْ بدرستی که من بد کردم وستم کردم نفس خود را
فَاغْفِرْ لِیْ ذَنْبِیْ پس بیامرز مرا گناهم را اِنَّهُ لَا یَغْفِرُ الذُّنُوْبَ اِلَّا اَنْتَ
بدرستی که نمی آمرزد گناهان را هیچکس بغیر از تو قباحتهای فعل ما که سگ زان
شرم میدارد بغیر از پردهٔ عفوت که پوشد آن قباحتها وبعد از تکبیر
پنجم لَبَّیْكَ می ایستم بخدمت تو ایستادنی بعد از ایستادنی یعنی همیشه ایستادگی

نمودن بر

خدمت تو دارم یک نگاه تو و در باختن جان از من وَسَعْدَیْكَ یاری میخواهم ترا یاری

نمودنی بعد از یاری نمودنی یعنی دایما فرمان بردارم ترا یک اشارت ز تو و بردن فرمان

از من وَالْخَیْرُ فِی یَدَیْكَ نیکیهای دنیا و آخرت همه در دست تست و از تو می آید

وَالشَّرُّ لَیْسَ اِلَیْكَ بد را سوی تو راه نیست و تو نسبت ندارد هرچه هست از

قامت ناساز بی اندام ماست ورنه تشریف تو بر بالای کس کوتاه نیست

وَالْمَهْدِیُّ مَنْ هَدَیْتَ راه یافته بنده کسی است که تو او را راه نموده باشی عَبْدُكَ

وَابْنُ عَبْدَیْكَ بنده و بنده زاده توام که در خدمت تو ایستاده ام مِنْكَ

از تست ابتدای وجود من وَبِكَ و بتست قوام و هستی من وَلَكَ و تراست ملک من

وَاِلَیْكَ و بسوی تست بازگشت من لَا مَلْجَاَ وَلَا مَنْجَا مِنْكَ اِلَّا اِلَیْكَ

نیست پناهی و نه گریزگاهی از تو مگر بسوی تو غیر از در تو دری ندانم غیر از

تو کسی دگر ندارم گر تو ز در خودم برانی رو از تو بدر که آرم سُبْحَانَكَ وَحَنَانَیْكَ

پاک و منزه میدانم ساحت کبریای ترا از غبار هرچه ترا نسزد و نشاید و حال

آنکه سؤال میکنم از تو رحمتی و مهربانی بعد از رحمتی و مهربانی یعنی تنزیه میکنم ترا و همیشه

از جناب تو رحمت و عطوفت میطلبم گر ما مقصریم تو دریای رحمتی جرمی

که میرود با مید عطای تست دانم که در حساب نیاید گناه ما آنجا که فضل و

رحمت بی منتهای تست تَبَارَكْتَ بزرگوار و برتر و ثابت و دایم و مبدا

برکتهای تو وَتَعَالَیْتَ و بس بلندی داری دست ادراک ما از دامن معرفت

تو کوتاه است و پای سعی ما را از وصول بجناب خارها در راه است

اسلام ز اطراف فرنگ آوردن آیینه چین ز سوی زنگ آوردن از باده

زنخ شیخ برنگ آوردن بتوان نتوان ترا بچنگ آوردن سُبْحَانَكَ مقدس

و منزهی تو رَبَّ الْبَیْتِ ای پروردگار خانه کعبه یعنی کعبه که من روی و بدن توجه

بآن کرده ام بامر تو میدانم که آفریده تست و سزای پرستش نیست نه آنست که

پرستش آن میکنم کعبه سنگی بر آستانه تست قبله راهی بسوی خانه تست

و بعد از تکبیر هفتم وَجَّهْتُ وَجْهِیَ لِلَّذِی فَطَرَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ روی دل

خود را متوجه ساختم بانکسی که بمحض قدرت بیافرید آسمانها و زمین را عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ
آن دانای راز نهان و آشکارا حَنِيفًا در حالتی که مایلم از همه دینها بدین توحید
مُسْلِمًا در حالتی که فرمان بردارم وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ و نیستم من از شرک آورندگان
مر حق را جل شانه إِنَّ صَلَاتِي بدرستی که نماز من وَنُسُكِي و قربانی من یا حج من یا همه
عبادتهای من وَمَحْيَايَ یعنی زندگانی من یعنی آنچه بر آنم در زندگی از اعتقادات حقه
و افعال حسنه و بالجمله نیکیهای که میکنم در زندگی وَمَمَاتِي و آنچه بر آن میمیرم از ایمان
و طاعت و نیکیهای که بعد از مرگ نفع آن بقبر من میرسد لِلَّهِ مر خدا راست رَبِّ
الْعَالَمِينَ که پروردگار جهانیان است لَا شَرِيكَ لَهُ نیست انبازی مر او را یعنی من
در عبادت خود کسی را با او شریک نمیکنم چون بت پرستان این کلماتیست که حق تعالی
از ابراهیم خلیل علیه السلام حکایت فرموده در قرآن و گفته اند که مراد باین کلمات تفویض
امور است بحق تعالی یعنی هرچه کنم و گویم و دارم همه برای خداست   سفر برای تو پویم
حضر برای تو جویم   سخن برای تو گویم خمش برای تو باشم وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ

و باین مأمور شده ام وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ و من از جمله مطیعان و فرمان بردارانم و باید
که درین کلمات نیز صادق باشد یعنی روی دل خود با حق تعالی داشته باشد و همه
کارها را باو واگذاشته نه آنکه بسته کار و بار و رهین دکان و بازار و محو آرزوها
و غرق شهوتها و وسوسها گردیده   در طریقت کجا روا باشد   دل
بهر جا رفته تن بنماز   پس دروغ گفته باشد که روی دل با خدا کرده و کارها باو
رها کرده و بس غنا که اول کلام که در نماز افتتاح باو کنند دروغ باشد و مستحب است
که در حال تکبیرات دستها را بردارد تا برابر گوشها چنانکه کفها بجانب قبله باشند
و انگشتها بهم چسبیده مگر دو انگشت بزرگ و ابتدای تکبیر گفتن با ابتدای دست
برداشتن باشد و انتهای آن با انتهاء و همچنین در هر تکبیر که در نماز گفته میشود و هر یک
از آن تکبیرات هفت گانه را که خواهد مقارن نیت میتواند داشت و فرض احرام
قرار داده و با آن نماز بست حضرت امیر المؤمنین علیه السلام را پرسیدند از معنی
برداشتن دستها در حال تکبیر فرمود که معنی آن آنست که خدای بزرگتر است که یکتای

بی همتاییست که نیست مثل او چیزی که بستوده نمیشود با گفتها و در یافته نمیشود بحسها

بیت نه ادراک در کنه ذاتش رسد نه فکرت بغور صفاتش رسد نه بر اوج ذاتش

پرد مرغ وهم نه در ذیل وصفش رسد دست فهم و بعضی گفته اند که دست بر داشتن

اشارتست بانکه در دریای معصیت غرق شده ام بگیر دست مرا تا برون آیم

مانده در تیه فراقم ره نما یا ره نما غرقه دریای جرمم دست گیر ای دستگیر [illegible]

در تفسیر فاتحه اَعُوذُ بِاللّٰهِ پناه میگیرم و التجا مینمایم بمعبود حق و خداوند مطلق مِنَ

الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ از شر وسوسه دیو فریبنده سرکش یا دور مانده از رحمت [illegible]

یا دور شده از ریاض رضوان یا رمیده گشته از طبقات آسمان و گفتن این کلمات

بجهت آنست که از شر او محفوظ شود و استعاذه فی الحقیقه پاکیزه کردن زبان و رفتن

خانه دلست از غبار اغیار و صفا دادن آن از برای در آمدن جبار و مثل کسی که

استعاذه میکند و خاطرش متعلق است بغیر حق و در دلش فکرهای نفسانی و وسوسهای

شیطانی است مثل کسی است که بر در قلعه محکمی ایستاده و دزدی درنده متوجه اوست

که او را اندرون دواو بزبان میگوید که پناه میگیرم از شر این دد باین قلعه محکم در جای خود

ایستاده نمیرود بدرون قلعه تا در انرا ببندد و از شر او ایمن گردد بیت تا زهر

زربانت گونه نیست یک اعوذت اعوذ باشد نیست بلکه آن نزد صاحب عرفان

نیست الا اعوذ بالشیطان گاه گویی اعوذ و گه لاحول لیک فعلت بود مکذب قول

سوی خویشت دواسبه میراند بر زبانت اعوذ میخواند طرفه حالی که دزد بیگانه

گرفته همراه صاحب خانه میکند همچو او فغان و نفیر در بدر کو بگو که دزد بگیر

بِسْمِ اللّٰهِ بنام خدای سزای پرستش الرَّحْمٰنِ نیک بخشاینده بر خلق بوجود و حیات

الرَّحِيمِ بخشاینده بر ایشان به بقا و حفظ از آفات اَلْحَمْدُ هر ثنا و آفرینی که

از ازل تا ابد موجود و معلوم بود و هست و خواهد بود جمله تمام و کمال لِلّٰهِ مر خدایراست

که مسمی و موصوفست بهمه اسما و صفات کمالیه و جلالیه و جمالیه بیت آن به تسبیح و جلاله

حمد و سبوحی سزا وان بتقدیس و کمال و نعت و قدوسی جدیر آن سزای آفرین

که حمد او زنده است جان وان بدایع آفرین که شکر او تا ابد خمیر رَبِّ الْعَالَمِيْنَ

آفریننده و پرورنده و دارنده و تربیت کننده کار همه عالمیان از ملائکه و جن و انس و وحوش
و طیور و سباع و حیوان آبی و غیر آن الرَّحْمٰنِ بخشنده وجود بار دیگر در آخرت بعد از
فنای جهانیان الرَّحِیمِ بخشاینده دیگر بار برافت و رحمت بر مؤمنان و در آوردن ایشان
به بهشت با من و امان مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ خداوند روز جزا یا متصرف در آن روز
بهرچه خواهد یا حافظ اعمال بندگان تا در دادن و ستدن نامها غلط نشود یا قاضی روز
حساب که میان بندگان بحق حکم کند یا جزا دهنده روز جزا و در قرآت مَلِكِ یعنی پادشاه
روز جزا که مملکت و سلطنت او را باشد چنانکه فرموده لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ
إِيَّاكَ نَعْبُدُ ترا می پرستیم و بس که غیر تو مستحق عبادت نیست و بیان حقیقت عبادت
در شهادت توحید گذشت و درین موضع چون تصریح بعبودیت خودم خدا را میکند و
حضر آن ذو جل شانه مینماید بر سبیل خطاب با علام الغیوب پس کذب در آن افحش
و اشنع باشد ترک هوا و هوس باید کرد و سگ نفس را در رسن   چون شمع بسوز
زنده می باید بود   دلسوخته سرافکنده می باید بود   و بندگی او از برای او می باید کرد نه

از برای خود   تو بندگی چونکه ایمان شرط مردمکن که دوست خود روش بنده
پروری داند   و گفته اند نکته در آنکه نعبد بصیغه جمع وارد شده نه مفرد آنست که در
احکام شرعیه مقررست که هر که متاعی چند در یک عقد بخرد و بعضی از آن معیب آید
همه را رد باید کرد یا همه را نگاه باید داشت و بعیب راضی شد و مشتری را نمیرسد
که معیب را رد کند و بی عیب را نگاه دارد پس هرگاه بنده عبادت خود را با عبادات
دیگران ضم کرد حق تعالی کریمتر از آنست که عبادت کسی را که بی عیب باشد رد نماید
بجهت عبادت معیب انکس پس البته عبادت اینکس را بطفیل آن قبول خواهد نمود
وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ و خاص از تو یاری میخواهیم در پرستش تو و انجاح سایر حوائج و مهمات
و باید که درین قول نیز صادق باشد یعنی از دیگری در هیچ امری یاری نخواهد مگر آنکه
آنکس را واسطه و سبب و مسخر حق داند در آن امر و داند که اگر حق تعالی نخواهد و در دل
آنکس نیفگند که یاری او کند محالست که او تواند کرد پس فی الحقیقه حق یاری او میکند
بدست آنکس و او چون آلتی است در دست حق   درگه خلق همه زرق و فسونست و

هوس کار درگاه خداوند جان داند و بس   بر در مخلوق بودن عمر ضایع کردن است   خاک
آن در شو که آب بندگان زور و روشن است   یکی از مشایخ چون در نماز به ایاک نعبد و ایاک
نستعین رسید بیهوش شد و بیفتاد چون از سبب آن پرسیدند گفت ترسیدم که
مرا بگویند چون ما را بندگی میکنی و بس و از ما یاری میخواهی و بس پس چرا از طبیب دارو
میجوئی و از سلطان یاری میخواهی دروغ چرا میگوئی   یاری از وی جو مجو از زید و عمر
مستی از وی جو مجو از بنگ و خمر   اِهْدِنَا راه نمای ما را الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ راهی
راست در اقوال و افعال و اخلاق که آن راه متوسط بود میان افراط و تفریط و غلو
و تقصیر یا ثابت دار ما را بر راه مستقیم که دین اسلام و سنت سید انام است صلی الله علیه
و آله و طریقه ائمه معصومین علیهم السلام و در اخبار اهل بیت علیهم السلام وارد شده که
مراد بصراط مستقیم علی بن ابی طالب است علیه السلام و بروایت دیگر وارد شده
که امام مفترض الطاعه است پس معنی این میشود که بما شناسان امام حق را تا متابعت
وی و پی روی او کنیم و براهی که او رفته برویم و امور او را تسلیم کنیم و محبت او در دل گیریم

تا در آخرت با او محشور شویم و بسعادت عظمی برسیم یا ثابت دار ما را بر معرفت
و محبت و متابعت امام علیه السلام و در حدیث نبوی وارد است که هر که مرد و نشناخت
امام زمان خود را مرد مردن جاهلیت یعنی بی ایمان و بزرگی گفته که بنمای ما را راه راست
یعنی بمحبت ذاتی خود مشرف دار تا از التفات بغیر تو آزاد گشته بتمامی گرفتار تو گردیم
و جز تو نه اندیشیم   دارند هر کس از تو مرادی و مطلبی   مقصود ما ز دنیی و عقبی
لقای تست صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ بنمای ما را راه آنان که بفضل خود
انعام کرده بر ایشان نعمت نبوت و رسالت و ولایت و صدیقیت و شهادت
و صلاحیت یا راه آنها که اهل قربند و بکمال نعمت ظاهر که قبول شریعت است و کمال
نعمت باطن که اطلاع بر اسرار حقیقت است ایشان را معزز و مکرم ساخته غَيْرِ
الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ نه راه آنکسانی که خشم گرفته بر ایشان و بر کفر اقدام نموده اند
یا نه راه جهودان که بسبب تمرد و معانده و قتل انبیا و تحریف کتب بر ایشان خشم
گرفته یا هر که جانب تفریط داشته باشند وَلَا الضَّالِّينَ و نه راه گمراهان یعنی

کسانی که در طرق مختلفه و سبل منحرفه افتادند یا راه رسانان که بواسطهٔ افراط در شان
مسیح و تفریط در باب حبیب علیه السلام گمراه گشتند یا هرکه جانب افراط داشته باشند.

در چهارم در تفسیر سورهٔ قدر و توحید از اهل البیت علیهم السلام منقولست که بهترین سوره
که بعد از فاتحه خوانده شود در نمازهای فریضه سورهٔ قدر و توحید است و بعد اگر قدر سوره
قدر را غیر شیعه نمیدانند و از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منقولست که فضیلت ایمان
کسی که ایمان بجملهٔ انا انزلناه و تفسیر آن داشته باشد بر کسی که مثل او نباشد در ایمان
باین سوره چون فضیلت انسان است بر بهایم و در کتاب من لا یحضره الفقیه گفته که اولی آنست
که در رکعت اول سورهٔ قدر خوانده شود که سورهٔ پیغمبر و اهل البیت اوست علیهم السلام
پس ایشان را وسیله سازد بخدای عز و جل چه بسبب ایشان بمعرفت او رسیده جل
جلاله و در رکعت دوم سورهٔ توحید که دعا در عقب آن مستجاب است یعنی قنوت و در کتاب
کافی روایتی بعکس این نقل کرده و عمل بهر کدام که کنند نیکوست و ابو علی بن راشد گوید
که بحضرت امام علی نقی علیه السلام گفتم که فدای تو شوم بدرستی که تو نوشته بودی بمحمد بن

الفرج و تعلیم او کرده که فاضلترین سوره که خوانده میشود در فرایض انا انزلناه و قل هو الله
احد است و بدرستی که دل من تنگ میشود بخواندن این دو سوره در نماز صبح پس آنحضرت
فرمود که تنگ مگردان دل خود را بخواندن این دو سوره بخدای قسم که فضیلت در این
دو سوره است و ما این دو سوره را تفسیر میکنیم تا تمامی اذکار نماز بر وجه افضل مترجم
شده باشد و ابتدا بسورهٔ قدر میکنیم روایت کنند که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله بخواب
دید که بنی امیه بر منبر او بالا میروند مانند میمون و مردم را به پس میرانند آنحضرت
از این معنی اندوهناک شد حق تعالی این سوره را برای تسلی آنحضرت فرستاد بسم الله
الرَّحْمٰنِ الرَّحِیم إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ بدرستی که ما فرستادیم قرآن را فِی لَیْلَةِ الْقَدْرِ
در شب قدر یعنی اندازه یعنی شبی که حق تعالی در وی تقدیر کند و اندازه نماید هرچه در آن
سال خواهد آمد گفته اند یعنی ابتدای نزول قرآن در آن شب بوده یا تمام قرآن در آن
شب از لوح محفوظ به بیت المعمور آمده و بعد از آن جبرئیل علیه السلام در مدت بیست و
سه سال آیه آیه و سوره سوره بحسب مصالح نازل ساخت و از اهل البیت علیهم السلام

منقولست که در شب قدر ملائکه نازل میشوند و تمامی احکام و امور خفیه بندگان را تا شب قدر
سال دیگر بر امام عصر علیه السلام نازل میسازند اگر پیغمبر است بر سبیل وحی چنانکه مشاهده
فرشته میکند و اگر وصی پیغمبر است بر سبیل تحدیث یعنی فرشته با امام علیه السلام سخن میگوید
چنانکه امام آواز او را میشنود و شخص او را نمی بیند و این علوم را که ایشان را در آن شب حاصل میشود بتفصیل
و بیان آن علمیست که ایشان قبل از آن بر سبیل اجمال میدانستند وَمَا أَدْرَاكَ و چه خبر
دانا کرد ترا تا دانی که مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ چیست شب قدر یعنی شب با بزرگی و شرف
که هر که در وی طاعت کند عزیز و مشرف گردد یا عملی که در وی واقع شود نزدیک خدای با قدر
بود یا ترا که پیغمبری و سایر ائمه معصومین علیهم السلام در وی فتوحات عظیمه و فیوضات جلیله
دست دهد که قدر شما بآن ظاهر گردد لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ
شب قدر بهتر است از هزار ماه که بنی امیه بعد از تو حکومت کنند و ایشان را لیلة القدر
نباشد چرا که اهل بیت ترا درین شب فیوضات و کرامتها دست میدهد و شیعه ایشان را نیز
برکتها میرسد که تلافی حکومت بنی امیه میکند با زیادتی و از قاسم بن فضل منقولست

که او گفت ما شمردیم مدت تسلط بنی امیه هزار ماه بود که نه یک روز کم بود و نه یک روز بیش
و حکمت در اخفا و ابهام این شب تعظیم همه شبهای محتمله است و احیای آنها بعبادت با آنکه
آن در واقع شبی معین نیست بلکه متبدل میشود در لیالی سنه   ای خواجه چه جوئی ز شب
قدر نشانی   هر شب شب قدرست اگر قدر بدانی تَنَزَّلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فرود
می آیند فرشتگان و روح بر امام عصر علیه السلام فِيهَا درین شب بِإِذْنِ رَبِّهِمْ
بفرمان آفریدگار ایشان مِنْ كُلِّ أَمْرٍ از هر امری که بندگان را در کار است از امور
دنیویه و دینیه سَلَامٌ دایم امر که هِيَ این شب قدر حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ تا دمیدن سفیده صبح
بر هر که حق تعالی توفیق دریافتن برکت آن داده باشد از بندگانی که دوست میدارد ایشان را
و میخواهد که بر بعضی امور مخفیه مطلع شوند و این معنی از صحیفه سجادیه که بجهت دخول ماه رمضان است
مستفاد میشود و در کافی نیز از آنحضرت نقل کرده که فرموده یعنی سلام میکنند بر تو ای محمد
ملائکه من و روح من بسلام من از اول وقتی که نازل میشوند تا طلوع صبح و در تفسیر سوره
توحید روایت کنند که جمعی از کفار با آنحضرت گفتند که نسب پروردگار خود را بیان کن تا او را

بشناسیم حق تعالی این سوره را فرستاد بسم الله الرحمن الرحیم قل هو الله احد بگو
ای محمد آنکسی که او را می پرستید خدای یگانه است متوحد بذات و متفرد بصفات الله الصمد
خدای که بی نیاز است از همه و او است پناه نیازمندان نخورد و نیاشامد و پاینده است
که فانی نشود   احد است و شمار از و معزول   صمد است و نیاز از و مخذول   آن
احدی نه که عقل داند و فهم   وان صمد نه که حس شناسد و وهم   لم یلد نزاد او کسی را و رد بر
یهود است که گفته اند عزیر پسر او است و لم یولد و زاده نشد از کسی رد بر نصاری است
که گویند عیسی خدا است و لم یکن له کفوا احد و نیست و نبود مر او را همتا هیچکس رد
بر مجوس و مشرکان عرب است که گفته اند او را کفو هست کذلک الله ربی یعنی چنین است
پروردگار من و خواندن سوره بعد از حمد مخصوص دو رکعت اول است و در سیم و چهارم
اگر حمد نیز نخواند و بدل آن تسبیح و تحمید و تهلیل و تکبیر و استغفار کند هم رواست و باید
که قرآن را بتأنی و ترتیل و تدبر بخواند با دلی فارغ و توجهی کامل   عروس حضرت قرآن
نقاب آنگه براندازد   که دار الملک ایمان را مجرد یابد از غوغا   حضرت امام جعفر صادق

علیه السلام فرمود که هر که قرآن خواند و فروتنی ننمود آنرا و دلش نرم نشد بخواندن آن و
اندوه و ترس در باطن او پدید نیامد پس بتحقیق که خوار داشت بزرگی شان حق سبحانه و تعالی را
و زیان کرد زیانی هویدا و باید که در حال قیام بخضوع و خشوع بایستد بطریقی که غلامان با اخلاص
در خدمت آقای خود می ایستند یا مردی سهل در پیش پادشاه عظیم الشانی که متوجه باو باشند
و نظر بجانب سجود افکنند نه بجای دیگر   جدا این سر نیست او را سجده کردن لازم
سر بر زمین افکنده ام بیچاره من از شرم دوست   و کف دستها را بر رانها گذارد نه بجای دیگر
و زن بر پستانها و دستها را محاذی یکدیگر بدارد بدوری سه انگشت تا یک وجب و انگشتان
هر دو را بقبله کند و بعد از فراغ هریک از فاتحه و سوره لمحه درنگ کند **در رکوع** و در رکوع
مستحب است که قبل از رکوع تکبیر بگوید در حال قیام و بعد از خم شدن دستها را بر زانوها
گذارد و زن بالاتر از زانو و دست راست را بر زانوی راست پیش از دست چپ
بگذارد بر زانوی چپ و دستها را بر پهلوها نچسباند و زانوها را پس برد و پیش نیاورد و
انگشتان را از هم دور کند و پشت را راست بدارد بنوعی که اگر قطره آبی بر آن ریخته شود

بجای خود ایستد و گردن را موازی پشت کند و پیش نیفکند و نظر بجا بین قدمین اندازد و قبل از تسبیح
بگوید اَللّٰهُمَّ لَکَ رَکَعْتُ بار خدایا از برای تو رکوع کردم وَلَکَ خَشَعْتُ و بجهت تو فروتـ
نی و پستی نمودم وَلَکَ اَسْلَمْتُ و من ترا منقاد و فرمان بردار شدم وَبِکَ آمَنْتُ و بتو ایمان
آوردم وَعَلَیْکَ تَوَکَّلْتُ و بر تو توکل کردم یعنی کارهای خود بتو باز گذاشتم وَاَنْتَ رَبِّی
و تویی پروردگار من خَشَعَ لَکَ افتادگی کرد از برای تو سَمْعِی گوش من وَبَصَرِی و چشم من
وَشَعْرِی و موی من وَبَشَرِی و ظاهر بدن من وَلَحْمِی و گوشت من وَدَمِی و خون من وَ
مُخِّی و مغز استخوان من وَعَصَبِی و پی من وَعِظَامِی و استخوانهای من وَمَا اَقَلَّتْهُ
قَدَمَایَ و آنچه برداشته آن را قدمهای من غَیْرَ مُسْتَنْکِفٍ در حالتی که نیستم ننگ دارنده
از این پستی و فروتنی وَلَا مُسْتَکْبِرٍ و نه گردن کشنده وَلَا مُسْتَحْسِرٍ و نه وامانده و تعب
دارنده از آن   نه پیچم سر ز فرمانت بتیغ ار زنی هردم   نقلی از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام
راست داشتن گردن در رکوع   رسیده که اشارت بحیث آنحضرت فرمود که تاویلش آنست که ایمان نبود ادم اگر چه بزنی
گردن مرا   گر تیغ بارد در کوی آن ماه   گردن نهادیم الحکم لله   سُبْحَانَ رَبِّیَ

الْعَظِیمِ پاک و پاکیزه میدانم و منزه و مقدس میشناسم پروردگار بزرگ خود را از هرچه جناب
عظمت و بزرگی او را لایق نباشد و جلال کبریا و جبروت او را نسزد و نشاید وَبِحَمْدِهِ
و حال آنکه مشغولم بستایش او بر آنکه توفیق داده است مرا که تنزیه او را کنم و تقدیس او را بجای
آورم و مستحب است که تسبیح را تکرار کند تا سه نوبت یا پنج نوبت یا هفت یا زیاده بقدر
نشاط و عدم ملال مگر امام که از سه نگذراند بلکه دعای مقدم را نیز نخواند حضرت امام جعفر
علیه السلام فرموده که رکوع ادبست و سجود قربت و کسی که ادب را بنیکو بجای نیاورد
شایسته قرب نمیگردد پس رکوع کن رکوع کسی که فروتنی کننده باشد مر خدای عز و جل را
بدل و خود را خوار سازنده و ترسان در زیر سلطنت و بزرگی او و پستی فرماینده باشد از برای
او جوارح خود را پستی کردن کسی که ترسان و اندوهناک باشد بر آنچه او را فوت میشود از فواید
رکوع کنندگان سَمِعَ اللّٰهُ لِمَنْ حَمِدَهُ یعنی خدای شنید و اجابت نمود و جزای خیر داد مر کسی را
که ستایش او کرد و غرض ازین کلمه دعاست نه ثنا یعنی خدای بشنواد حمد حامدین را و مشکور
گرداناد و این کلمه از مأموم ساقط است اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِینَ همه ثناها و ستایشها.

مر خدا راست که پروردگار جهانیان است اَهْلُ الْکِبْرِیَاءِ وَالْعَظَمَةِ اوست صاحب بزرگواری
معنوی و بزرگواری صوری وَالْجُودِ وَالْجَبَرُوتِ و صاحب بخشش و فرمان فرمائی بر خلایق از
روی قهر و غلبه **در ششم** در سجود مستحب است که قبل از سجود تکبیر بگوید در حال قیام و چون بسجود رود
اول کفهای دست بر زمین نهد و بعد از آن زانوها و زن بعکس این کند و باید که انگشتان دستها را
بجانب قبله کند و بهم چسپاند و هیچ یک از دستها را به پهلو نچسپاند و زانوها را از هم دور دارد
اگر مرد باشد و بینی را هفتم اعضای سجود گرداند و از پیشانی مقدار یک درهم یا بیشتر بسجده گاه
برساند و بر خاک سجده کند نه بر چوب و سنگ و امثال آن چیزهای که سجود بر آن جایز است
و بهتر آنست که خاک قبر ائمه معصومین علیهم السلام باشد خصوصا خاک کربلا و اگر اعضای
سجود را همه برهنه کند و بخاک برساند افضل است و قبل از تسبیح بگوید رَبِّ لَکَ سَجَدْتُ
ای پروردگار من از برای تو سجده کردم وَبِکَ آمَنْتُ و بتو ایمان آوردم وَلَکَ اَسْلَمْتُ
و ترا فرمان بردم وَعَلَیْکَ تَوَکَّلْتُ و کار خود بتو بازگذاشتم وَاَنْتَ رَبِّی و تویی پروردگار
من سَجَدَ وَجْهِی سجود کرد روی من لِلَّذِی خَلَقَهُ مر آنکسی را که آفرید او را وَشَقَّ سَمْعَهُ وَ

بَصَرَهُ و شکافت گوش او را و چشم او را یعنی در رحم مادر وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِینَ و همه
ستایشها و ثناها مر آن خدا راست که پروردگار جهانیان است تَبَارَکَ اللّٰهُ اَحْسَنُ
الْخَالِقِینَ بزرگ و برتر و دایم و ثابت است خدای که بهترین آفرینندگان است

ز ابر افکند قطره سوی یم — ز صلب آورد نطفه در شکم
از آن قطره لؤلؤ لالا کند — وزین صورتی سرو بالا کند

سُبْحَانَ رَبِّیَ الْاَعْلَی منزه و مقدس میدانم و پاک و
پاکیزه میشمرم پروردگار بلند خود را از هر چه جانب رفعت و بلندی او را نسزد و جلال
عزت و سلطنت او را نشاید وَبِحَمْدِهِ و حال آنکه مشغولم بستایش و ثنای او برآنکه
توفیق بخشیده است مرا که تنزیه و تقدیس او بجای آورم و تا ملال حاصل نشده تکرار
تسبیح میکند مگر امام که بر سه اقتصار میکند حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرموده که
بخدای قسم که زیان نکرد و هرگز ضیعت سجود را چنانکه باید بفعل آورد و اگر چه در همه عمر یکنوبت
باشد و فیروزی نیافت کسی که خلوت کرد با پروردگار خود در مثل این حال از روی مانند کسی
فریب دهنده نفس خود را که غافل و بیخبر باشند از آنچه حق تعالی مهیا کرده از برای سجود کنندگان

از خوشحالی دنیا و راحت آخرت دور نشد از خدای هرگز هر که بگوید نزدیکی در سجود بخدای عز و جل
و نزدیک نشد با او هرگز هر کس که بجا نیاورد ادب سجود را و حاجات ساخت و همت آن را به بستن دل
بغیر حق تعالی در حال سجود پس سجود کن سجود کسی که پستی و فروتنی نموده باشند مر خدای را عز و جل و خود را
خوار و ذلیل او کرده داند که او از خاکی آفریده شده که خلایق پای بر آن می نهند و از نطفهٔ بد بو
آمده که همه کس او را پلید می شمرند و در حدیث نبوی وارد شده که نزدیکتر وقتی و حالی که بنده
بخدا می باشد وقتیست که او در سجود باشد حق تعالی فرموده که وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ یعنی سجده کن
و نزدیک شو و از امثال این اخبار و غیر آن مستفاد میشود که بهترین افعال نماز سجود است
و دور از گشیدن آن و فرو رفتن در یاد حق و در آن حال آگاهی گوید رکوع دعوی بندگیست و سجده آن
دو گواه است بر آن دیگری گوید بقدر پستی تو هستی حق ظاهر میشود یعنی که در رکوع
سبحان ربی العظیم میگوئی و در سجود سبحان ربی الاعلی اگر تو نباشی او باشد و بس تعالی
و تقدس

از هستی خویش تا تو غافل نشوی — هرگز بمراد خویش واصل نشوی
از بحر ظهور تا بساحل نشوی — در مذهب اهل عشق کامل نشوی

درین معنی مترجم گوید

پای بر سر خود نه دوست را در آغوش آر — تا بکعبهٔ وصلش دوری تو یک گام است

و مستحب است
که چون سر از سجده بردارد بر ران چپ بنشیند و پشت قدم پای راست بر شکم قدم
چپ گذارد و در خاطر بگذراند که بارخدایا حق را بلند گردان و باطل را بمیران و اگر زن باشد
بر کفل بنشیند و زانوها را بالا بدارد و کف پایها بر زمین نهد و چون قرار گیرد تکبیری بگوید
و استغفار کند و افضل آنست که بگوید اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِی بارخدایا بیامرز مرا وَارْحَمْنِی
و رحم کن مرا وَاجْبُرْنِی و شکستهای مرا درست کن و نقصانهای مرا تلافی کن وَاهْدِنِی
و راه نمای مرا اِنِّی لِمَا اَنْزَلْتَ اِلَیَّ مِنْ خَیْرٍ فَقِیرٌ بدرستی که مرا آنچه خیری را که فرو
فرستاده بسوی من از نیکیها محتاجم و اگر اقتصار کند بر گفتن اَسْتَغْفِرُ اللّٰهَ رَبِّی
وَاَتُوبُ اِلَیْهِ یعنی طلب آمرزش میکنم پروردگار خود را و باز میگردم بسوی او و گاه
بعد از آن تکبیر دیگر بگوید از برای سجدهٔ دوم در حال جلوس و بعد از سر برداشتن از سجود دوم
نیز تکبیر بگوید و ملحد دیگر گفته حضرت امیر المؤمنین علیه السلام را از تأویل سجدتین پرسیدند
فرمود که سجدهٔ اولی که سر بر زمین می نهد اشارتست بآنکه از خاک آفریده شده و سر

که از آن بر میدارد ایماست بانکه از زمین بیرون آمده و سجدهٔ ثانیه تلویح است بانکه باز بزمین
عود خواهد کرد و خاک خواهد شد و باز که سر بر میدارد رمز نیست بانکه بار دیگر از خاک
مبعوث خواهد گردید در آخرت و بیرون خواهد آمد از آن و چون از سجود بر می خیزد بگوید
اَللّٰهُمَّ رَبِّی بار خدایا ای پروردگار من بِحَوْلِكَ بگردانیدن تو وَقُوَّتِكَ و بزور تو اَقُومُ
بر می خیزم من وَاَقْعُدُ و می نشینم من و اگر خواهد این را نیز بگوید وَاَرْكَعُ وَاَسْجُدُ و رکوع
میکنم و سجود میکنم **بیت** راه او را باو توان پیمود   بار او را باو توان برداشت **در [illegible]**
در قنوت مستحب است که قبل از قنوت تکبیر بگوید بعد از آن دستها را بالا دارد برابر
روی محاذی آسمان و انگشتها را بهم بچسباند مگر دو انگشت بزرگ و چون اشرف
اذکار قنوت کلمات فرج است و دعای عقب آن و اتم دعاها طلب مغفرت و عافیت
از برای دین و دنیا و این هر دو طلب را نیز ذکری در خصوص قنوت وارد شده بر ترجمه کلمات
فرج و آن ذکر اقتصار میرود لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ نیست معبودی بجز معبودی
سزاوار پرستش مستحق همه کمالات که بردبار و بخشنده است لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ الْعَلِيُّ

...ی بجز خدای یکتا و جامع همهٔ صفات کمال که بلند و بزرگوارست
...پاک و مقدس است خدای رَبِّ السَّمٰوَاتِ السَّبْعِ که پروردگار آسمانهای
...هفت گونه است وَرَبِّ الْاَرَضِينَ السَّبْعِ و پروردگار زمینهای هفت گونه است
وَمَا فِيهِنَّ و پروردگار آنچه درین زمینها و آسمانهاست وَمَا بَيْنَهُنَّ و آنچه در میان
اینهاست وَمَا تَحْتَهُنَّ و آنچه در زیر اینهاست وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ و پروردگار
عرش بزرگست که عبارتست از علم حق سبحانه و تعالی یا جمیع مخلوقات یا آن جرمی که محیط است
بهمه اجسام وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ و همه ستایشها و آفرینها مر خدایراست
که پروردگار جهانیان است اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لَنَا بار خدایا بیامرز ما را وَارْحَمْنَا
و رحم کن ما را وَعَافِنَا و نگاه دار ما را از کوفتها و آفتها وَاعْفُ عَنَّا و در گذر
از بدیهای ما فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ درین جهان نزدیکتر و در آن جهان بیشتر
اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ بدرستی که تو بر همه چیز توانایی و هر چند قنوت درازترست
راحت روز قیامت بیشتر است چنانکه در حدیث وارد شده **در تشهد**

وتسلیم مستحب است که بطریقی نشینند که در نشستن مابین السجدتین مذکور شد
گذارده و انگشتان را بهم بچسباند و نظر بر کنار خود کند و بگوید بسم الله
که سزای پرستش است و بالله و بخدای یکتا جل جلاله والحمد لله و همه ستایش
ثناها مر خدا راست وخیر الاسماء لله و بهترین نامها مر خدا راست اشهد
ان لا اله الا الله گواهی میدهیم بانکه نیست معبودی بجز خدای که مستجمع جمیع کمالات
و مستحق جمیع عبادات است وحده در حالی که یکتا و منفرد است لا شریک له نیست
انبازی مر او را در استحقاق عبادت وحده لا شریک له صفتش و هو الفرد
اصل نعوتش شرک را سوی وحدتش ره نه عقل از کنه ذاتش آگه نه هست از
راه کبریا و جلال شرک نالایق و شریک محال واشهد ان محمدا عبده و
رسوله و گواهی میدهیم بانکه محمد بنده او و فرستاده اوست ارسله بالحق
فرستاده است او را براستی و درستی بی شک و شبهه بشیرا در حالی که مژده
دهنده است برحمت و تفضل خدای کسی را که بتوحید اقرار کند ونذیرا و بیم کننده

از عقوبت

از عقوبت و عدل خدای کسی را که بر شرک اصرار ورزد بین یدی الساعة پیش از وقوع
قیامت واشهد ان ربی نعم الرب و گواهی میدهیم بانکه بدرستی که پروردگار من
نیکو پروردگاریست و در لفظ دیگر چنین وارد است انک نعم الرب بر سبیل خطاب
یعنی بدرستی که تو نیکو پروردگاری وان محمدا نعم الرسول و بدرستی که محمد نیکو فرستاده ایست
اللهم بار خدایا صل علی محمد درود بفرست بر محمد یعنی رحمت کن او را و گفته اند یعنی
تعظیم کن او را در دنیا باعلای دین و اظهار دعوت و اعطاء ذکر و ابقای شریعت
و در آخرت بقبول شفاعت او در شان امت و تضعیف ثواب و اظهار فضل او بر اولین
و آخرین و تقدیم او بر کافه انبیا و مرسلین صلوات الله علیهم اجمعین و آل محمد و اهل بیت
محمد که حضرت فاطمه و دوازده امام معصوم اند علیهم السلام و هر که سیرت ایشان ورزد
و از علم ایشان حظی وافر داشته باشد مثل سلمان فارسی رضی الله عنه چنانکه حضرت پیغمبر
صلی الله علیه و آله فرمود سلمان منا اهل البیت و تقبل شفاعته و بپذیر درخواست
او را فی امته در شان امت او وارفع درجته و بلند گردان درجه او را در بهشت .

بعد از آن حمد خدای بگوید دو نوبت یا سه نوبت و چون برخیزد در رکعت سیم بگوید آن ذکری را
که در برخواستن از سجود میگفت و در تشهد آخر بعد از نعم الرسول بگوید اَلتَّحِیّاتُ لِلّٰهِ همه
تحیتها مر خدای راست اَلصَّلَوَاتُ همه نمازها یا دعاها اَلطّاهِرَاتُ پاکها از شرک جلی و خفی
مقرونها بتوحید و اخلاص اَلطَّیِّبَاتُ پاکیزها از کسل و غفلت و حدیث نفس و مشوبها
بنشاط و طیب نفس و حضور دل اَلزّاکِیَاتُ مبراها از اغراض نفسانی و مقاصد سرای فانی
و مقارنها بصدق و صفاء عبودیت و وفا اَلْغَادِیَاتُ در اوایل روز کرده [illegible]
با آیندها اَلرّائِحَاتُ در اواخر روز بفضل آیندها یا روندها اَلسّابِغَاتُ تمامها و [illegible]
که با آداب و شروط باشد اَلنّاعِمَاتُ خوش آیندها که با رقت و وجد و حلاوت و خضوع
و [illegible] و افتادگی و سکون و نرمی گذارده شده باشد لِلّٰهِ مر خدای راست مَا طَابَ
آنچه پاکیزه و خوش شد وَزَکَا وَطَهُرَ و مبرا و پاک گشت وَخَلُصَ وَصَفَا و [illegible]
و صافی گردید فَلِلّٰهِ پس مر خدای راست وَاَشْهَدُ اَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَحْدَهُ لَا
شَرِیکَ لَهُ وَاَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ اَرْسَلَهُ بِالْحَقِّ بَشِیرًا وَ

نَذِیرًا بَیْنَ یَدَیِ السّاعَةِ وَاَشْهَدُ اَنَّ رَبِّی نِعْمَ الرَّبُّ وَاَنَّ مُحَمَّدًا نِعْمَ الرَّسُولُ
ترجمه این کلمات گذشت وَاَنَّ السّاعَةَ و بدرستی که قیامت آتِیَةٌ آینده است
لَا رَیْبَ فِیهَا شکی و شبهه در آن نیست وَاَنَّ اللّٰهَ یَبْعَثُ و بدرستی که خدای عز و جل
بر می انگیزد و زنده میگرداند بار دیگر مَنْ فِی الْقُبُورِ آنکسانی را که در گورها مدفون اند
اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِی هَدَانَا لِهٰذَا ثنا و ستایش مر خدای را که بفضل خود راه نمود ما را
بدین اعتقادات و این عبادات وَمَا کُنّا لِنَهْتَدِیَ و نبودیم ما که بقوت خود بتوانیم
راه یافت لَوْلَا اَنْ هَدَانَا اللّٰهُ اگر نه خدای ما را راه نمودی   گر بدرقه
لطف تو نماید راه   از راه تو هیچکس نگردد آگاه   و آنکس که بره رسید و باید رفتن
توفیق رفیق او نشد واویلاه اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِینَ همه ثنا و آفرین که بود و
و باشد مر خدای راست که پروردگار جهانیان است اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ
بار خدایا درود و رحمت بفرست بر محمد و اهل بیت محمد وَبَارِکْ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ
و برکت بفرست و خیرات را زیاده کن بر محمد و اهل بیت محمد وَسَلِّمْ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ

وسلام بفرست بر محمد واهل بیت محمد کَمَا صَلَّیْتَ وَبَارَکْتَ وَتَرَحَّمْتَ همچنانکه رحمت ودرود
فرستاده وترحم نموده عَلَی اِبْرَاهِیمَ وَآلِ اِبْرَاهِیمَ بر ابراهیم خلیل خود علیه السلام واهل بیت
او اِنَّکَ حَمِیدٌ مَجِیدٌ بدرستی که تو ستوده شده با عطای نعم وبزرگواری با اظهار کرم
اگر کسی گوید که تشبیه درود پیغمبر ما واهل بیت او بر درود حضرت ابراهیم وآلش
یادی میکند که حضرت ابراهیم افضل از پیغمبر ما باشد واین خلاف واقع است گوئیم
میتواند بود که مراد از این تشبیه آن باشد که همچنانکه درودی که بر حضرت ابراهیم واهل بیت او
فرستاده بهتر است از درودی که بر انبیای سابق فرستاده همچنین درودی بر پیغمبر
واهل بیتش بفرست که بهتر باشد از درودی که بر انبیای سابق بر او فرستاده واز آن جمله
حضرت ابراهیم است علیه السلام پس از این کلام افضلیت پیغمبر ما علیه السلام بر حضرت ابراهیم
علیه السلام ظاهر میشود نه عکس آن   یا سید الانام درود جناب تو ورد
زبان ماست همه سال وصبح وشام   نزدیک تو چه تحفه فرستیم ما ز دور   در دستها
جز این صلوات نیست والسلام   پس از برای گشودن نماز وبیرون رفتن از آن در خاطر خود انبیا

وائمه معصومین وملائکه وجمیع مؤمنین انس وجن را حاضر گرداند وایشان را مخاطب ساخته بگوید
اَلسَّلَامُ عَلَیْکُمْ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَکَاتُهُ سلام بر شما باد ورحمت خدای وبرکتهای
او یعنی زیادتی خیرات ومنفرد بگوشه چشم اشاره بجانب راست کند وامام ومأموم گوید
ومأموم بنوبت دیگر بجانب چپ سلام دهد اگر در جانب چپ او شخصی باشد وهر یک
از این دو دیگری را در خطاب شریک کند واگر کسی تسلیمات ثلثه یا بعضی از آنها را گوید
قبل از این سلام بگوید وحضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرموده که معنی سلام در آخر
هر نماز امان است یعنی هر که ادا کرد امر خدای وسنت پیغمبر او را از روی خشوع پس او را است
امان از بلای دنیا وبرائت از عذاب آخرت وبعضی ارباب قلوب گفته اند که سلام
اشاره ایست بحضور همچنانکه کسی که از غیبت بحضور می آید سلام میکند نمازگذارنده نیز میباید
که خود را چنان مستغرق نماز وذکر حق کند که در وقت فارغ شدن گویا که از آن عالم باین
عالم آمده است ترجمه نماز کامل وآداب آن چنانکه از ائمه معصومین علیهم السلام بما رسید
واز اذکار آنچه بیقین واجب است بی شبهه وخلاف تکبیر احرام است وفاتحه وتسبیح در هر یک

از رکوع و سجود و تشهد و نشستن و صلوات بر پیغمبر و آل او و بعضی فقها سوره دیگر و قنوت و تسلیم را نیز
واجب میدانند و از افعال آنچه بیقین واجبست بی خلافی که معتبر باشد نیت است که قصد
قربت است بنماز معینه و قیام باز ایستادن و راست داشتن پشت و تکبیر گفتن بجزوی در رکوع بقدری که
دستها بزانو برسد و سجود بر اعضای سبعه و جلوس در تشهد و درنگ نمودن بقدر ذکر واجب
در هر یک ازین چهار و بعد از راست شدن از رکوع و نشستن از سجود اول بعد از الحمد و بلند
خواندن قرآن در نماز صبح و در دو رکعت اول شام و خفتن و آهسته خواندن در انواع
سوای نماز جمعه و بسملات که بلند خواندن در آنها مستحب است و بعضی از فقها دست برداشتن
در تکبیر و درنگ نمودن بعد از سر برداشتن از سجود دوم و بلند گفتن بسمله در جای که قرائت
آهسته خوانده میشود نیز واجب دانسته اند و بالجمله هر یک از اقوال و افعال نماز
هفت بیقین واجبست و سه خلافیست و باقی مستحب بنابرین درنگ کردن یک محل
باشد و همچنین از شرایط نماز هفت بیقین واجبست که بدون آنها نماز صحیح و مشروع نیست
بلا فصل و در سه دیگر سخن گفته شده و باقی مستحب است اما آن هفت امری که بی شبهه شرط است

عقل است و اسلام و طهور از حدث و خبث و وقت و لباس و مکان و قبله و آن سه که
در آنها سخن هست بلوغ است و ایمان و معرفت باحکام چه نماز طفل و مخالف و جاهل
خالی از شرع و عیبی و صحتی هست و در آن گفتگو شده و چون شرایط از نماز خارج است و غرض
بیان اصل نماز و ترجمه اذکار آن بود در تفاصیل احکام شرایط خوض ننمود اللهم تقبل منا
صلواتنا و لا ترد علینا یا رب العالمین و الحمد لله رب العالمین و الصلوة علی محمد و آله
الطاهرین و سلم تسلیما کثیرا کثیرا کثیرا

م م م م
م م
م

بسم الله الرحمن الرحیم

حمد بی حد و ثنای بی عد خداوند جهان آرای و کشای را که صوامع قدس آسمان و زمین را
مزین ساخت بملائکه مقربین و مساجد انس زمین را منور گردانید بانبیای مرسلین و ائمه
دل مومنان را روشنائی بخشید بانوار معرفت و توحید و درجات ایشان را بلند گردانید
بعبادت و طاعت و تسبیح و تمجید و درود نامعدود بر روان راه نمایان راه حق
بینش و بیرون آورندگان بندگان از ظلمات جهل بانوار دانش از انبیا و اولیا و ائمه
هدی که برگزیدگان اویند در بدو آفرینش اما بعد پوشیده نماند که مردمان از برای آن
آفریده شده اند که خدای عز و جل را بشناسند و بندگی او بجای آورند و مقصود از
آفرینش خود را ره برند و از عاقبت کار خویش آگاه گردند تا بسعادت عظمی مستسعد
بنعیم ابدی عقبی فایز شوند و کتب و رسل نیز بجهت این مطالب نازل و وارد شده چنانکه
عقول صحیحه و نقول صریحه بر آن دلیل و شاهد است و هر که اصول این دانشها را باعتقاد

جازم در زمین دل خود بکارد و بآب مجاهده و عمل صالح در ورع پرورش دهد در آخرت از
برای او درختی شود که در سایه آن استراحت کند و هر میوه که دلش آرزو کند از آن بچیند
و هرگز ثمره آن آخر نگردد طوبی لهم و حسن مآب و آن اصول در قرآن مجید بدلایل واضحه
مبین شده بر نهج غریب که هم خواص را از آن بهره است و هم عوام را نصیب لیکن اکثر
مردمان از آن اعراض نموده طریق دیگر از برای تحصیل آن پیدا کرده اند و خود را از مطلب
دور افکنده و براههای مختلف رفته اند کأنّ طریق دلالت را از قرآن نیافته اند یا دلایل
خود را اقوی از حجج حق گمان کرده اند تعالی الله عن ذلک بنابرین فقیر حقیر خاک راه علما
محسن بن مرتضی را بخاطر رسید که کلمه چند در بیان عقاید اصول دینیه بر منهج اهل حق
که فرقه ناجیه اند بفارسی بنویسد برای ارشاد سالکان مبتدی مبنی بر بیان و تبیانی که
حق تعالی در محکمات قرآن فرموده و منبئ از دلیل و راهی که پیغمبر صلی الله علیه و آله در
جوامع کلم بیان نموده نه حمل طبایع بر مجرد تقلید شرع و محض همراهی آن بلکه بتنبیه عقول مستقیمه
بر تنبیهات الهی از روی بصیرت و ایقان و تبصیر قلوب سلیمه بدلالات و ارشادات

حضرت رسالت پناهی بحسب علم و عرفان چه هدایت انبیا صلوات الله علیهم اجمعین در تکمیل خلایق
بس است و براهین خدای عز و جل اقوی دلایل و اتم دلایل از دلایل همه کس است و اگر چه همه از آن
جناب مقدس است فلیس بعد بیان الله بیان فاصغ الیه ولا تستهو عقلک حیران

کسی کو عقل دور اندیش دارد   بسی سرگشتگی در پیش دارد
ز دور اندیشی عقل فضولی   یکی شد فلسفی دیگر حلولی

پس بیاعی چند از آیات شرف این جهت نمودم و این اشارات که
بمنزله درهای بهشت است بر روی اهل ایمان گشودم و بترجمة العقاید موسوم ساختم و بالله
التوفیق **در اول** در هستی حق جل جلاله بیکدم حدیث امکان و وجوب را بگذار و دل
دار و لحظه وقف دور و تسلسل را رها کن و گوش با ما کن و در دور سرگردان مباز و در تسلسل
در بیابان بی پایان می انداز و زمانی نگاه کن و ببین در غرایب آسمان و عجایب زمین و
بروج و نجوم و شهب و غیوم و ریاح و امطار و نیران و انوار و جبال و نباتات و
معادن و حیوانات اَوَلَمْ یَنْظُرُوا اِلَی السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ کَیْفَ بَنَیْنَاهَا وَزَیَّنَّاهَا
وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوجٍ وَالْاَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَاَلْقَیْنَا فِیهَا رَوَاسِیَ وَاَنْبَتْنَا

فِیهَا مِنْ کُلِّ زَوْجٍ بَهِیجٍ تَبْصِرَةً وَذِکْرٰی لِکُلِّ عَبْدٍ مُنِیبٍ وَنَزَّلْنَا مِنَ
السَّمَاءِ مَاءً مُبَارَکًا فَاَنْبَتْنَا بِهِ جَنَّاتٍ وَحَبَّ الْحَصِیدِ وَالنَّخْلَ بَاسِقَاتٍ لَهَا
طَلْعٌ نَضِیدٌ رِزْقًا لِلْعِبَادِ وَاَحْیَیْنَا بِهِ بَلْدَةً مَیْتًا ساعتی تامل کن در سرگردانی
افلاک و حیرانی آب و خاک و آمد شد شب و روز و طلوع و غروب خورشید جهان
افروز اِنَّ فِی خَلْقِ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّیْلِ وَالنَّهَارِ
لَآیَاتٍ لِاُولِی الْاَلْبَابِ و لحظه متفکر شو در گردش ستاره و سرگشتگی ثوابت
و سیاره وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِاَمْرِهِ و لمحه بنگر در بحر و بر و جریان
سفینه بر روی آب زخار با احمال و اوزار وَالْفُلْكَ تَجْرِی فِی الْبَحْرِ بِاَمْرِهِ و در
سیر کشتی بیابان و چگونگی خلقت آن اَفَلَا یَنْظُرُونَ اِلَی الْاِبِلِ کَیْفَ خُلِقَتْ
و مرغان را نظر کن که در میان هوا چون باز داشته و هر یک را بلونی و صوتی و
صورتی نگاشته اَوَلَمْ یَرَوْا اِلَی الطَّیْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِی جَوِّ السَّمَاءِ مَا یُمْسِکُهُنَّ
اِلَّا اللهُ اِنَّ فِی ذٰلِكَ لَآیَاتٍ لِقَوْمٍ یُؤْمِنُونَ و زمانی رنگهای طاوس را نظر

ودی بنغمهای هزار گونه دارد وَالطَّیْرُ صَافَّاتٍ کُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِیحَهُ
ساعتی در باغ و صحرا تفرج کن — آن پر از لالهای رنگارنگ — وآن پر از میوهای
گوناگون وَفِی الْأَرْضِ قِطَعٌ مُتَجَاوِرَاتٌ وَجَنَّاتٌ مِنْ أَعْنَابٍ وَزَرْعٌ
وَنَخِیلٌ صِنْوَانٌ وَغَیْرُ صِنْوَانٍ یُسْقَی بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفَضِّلُ بَعْضَهَا عَلَی بَعْضٍ
فِی الْأُکُلِ إِنَّ فِی ذَلِکَ لَآیَاتٍ لِقَوْمٍ یَعْقِلُونَ اگر غرایب آسمان مضمر است
عجایب زمین مظهر است واگر سنبله و میزان چرخ بعید الدور است سنبل و میزان خاک
قریب التناول است فَانْظُرْ إِلَی آثَارِ رَحْمَةِ اللَّهِ کَیْفَ یُحْیِی الْأَرْضَ بَعْدَ
مَوْتِهَا — برگ درختان سبز در نظر هوشیار — هر ورقی دفتریست معرفت
کردگار — ببین چون در یک شاخ خار و ثمر نهاده و چگونه یک جوهر را استعداد
خمر و خل داده تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَکَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا إِنَّ فِی ذَلِکَ لَآیَاتٍ
لِقَوْمٍ یَعْقِلُونَ سنگ بدخشان را چون رنگ و طراوت داده و در لعاب زنبور
چگونه شفا و حلاوت نهاده یَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ وَ

شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِی ذَلِکَ لَآیَاتٍ لِقَوْمٍ یَتَفَکَّرُونَ نظر کن که مگسی را چون وحی کرد
که چنان خانهای مسدس بسازد بی زیاده و کم و رئیس را چگونه بر آن داشت که تدبیر
ملک پردازد با آن رای متقن محکم که وَاسْلُکِی سُبُلَ رَبِّکِ ذُلُلًا و میان سرگین و خون
چگونه شیر پاکیزه صافی گوارا بیرون آورد و روزی بندگان ساخت با اصناف حسن و بها
که از آن حاصل میشود وَإِنَّ لَکُمْ فِی الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِیکُمْ مِمَّا فِی بُطُونِهِ مِنْ بَیْنِ
فَرْثٍ وَدَمٍ لَبَنًا خَالِصًا سَائِغًا لِلشَّارِبِینَ قطره باران را در صدف چگونه
مروارید گرداند با آن صفا و خوبی و نطفه را در رحم چون جوانی ساخت با آن مرغوبی و محبوبی
آن ترکیب خوش وآن منظر دلکش وآن خط و خال و حسن و جمال و غنج و دلال تبارک الله
المتعال رب العالمین و احسن الخالقین — زابر آورد قطره سوی یم — ز صلب آورد
نطفه در شکم — از آن قطره لؤلؤی لالا کند — وزین صورتی سرو بالا کند — وَاللَّهُ أَخْرَجَکُمْ
مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِکُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَیْئًا وَجَعَلَ لَکُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَ
الْأَفْئِدَةَ هرچه در عالم هست نمونه از آن در آدمی نهاده و با وجود آن متفردش کرده.

بهیئات حسنه و ترکیبات مستحسنه و تمکن بر افعال غریبه و استنباط صنایع عجیبه و استجماع انواع
کمالات و استدراک دقایق علوم و معارف و حالات سَنُرِیهِمْ آیَاتِنَا فِی الْآفَاقِ
وَفِی أَنْفُسِهِمْ هر که این آیتها در نفس خود نه بیند و در صفحهٔ وجود خویش آثار قدرت حق مطالعه نکند
حظ خود را از وجود ضایع کرده و از زندگانی بهره نیافته   نظری بسوی خود کن تو که جان دل
ربائی   مفکن بخاک خود را که تو از بلند جائی   تو ز چشم خود نهانی تو کمال خود چه دانی چو دُر
از صدف برون آ که تو بس گران بهائی   گاهی بسراپای انسان صغیر برجی آی و نظری میکن
و گاهی بر گرد انسان کبیر گذری می‌افکن اگر بنای می‌بینی میدانی که آنرا بنائی هست و اگر نقشی
می‌نگری جزم میکنی که نقاشی دارد چرا این بنای عالی محکم را بانی اعلی و اعظم نباشد با این همه نقشهای
چالاک برین گنبد افلاک و این صورتهای دلکش که برین تودهٔ خاکست و این همه صنایع و بدایع
که ودایع در طبایع است و این همه تدبیرات محکم که از سیمای موجودات لامع است فی
از زیب نقش نتوان خامهٔ نقاش دید   ورنه در این سقف زنگاری یکی در کار هست
أَفِی اللهِ شَکٌّ فَاطِرِ السَّمٰوَاتِ وَالْأَرْضِ تو نبودی و پیدا شدی و یقین میدانی که خودت را

خود از نیست بهست نیاوردی چرا که در حال نیستی خود نبودی پس چگونه نقش خود نمودی
و در زمان هستی خود نبودی پس چه قدرتی بکار فرمودی و مثل تو نیز زاد خود را هستی نتواند
داد چرا که سخن در مثل سخن در تست و او نیز عاجز است بی مراد چون بی مراد تو شود
زیست سفید   نه رم دارا ز پیش خود ای کج امید   إِنَّ الَّذِینَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللهِ
لَنْ یَخْلُقُوا ذُبَاباً وَلَوِ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ یَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَیْئاً لَا یَسْتَنْقِذُوهُ
مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ تامل کن در امری که بر آن عزم نمودی و سعی بسیار
در تحصیل آن بکار نمودی و آخر آن بفعل نیامد و بدانکه اگر امر در دست تو می‌بود آن امر
پیشه وجود می‌آمد پس کار در دست دیگریست و مدبر امور از مثل تو عالی‌تر است
إِنَّ اللهَ یَحُولُ بَیْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ بیت من اگر خارم و گر گل چمن آرائی هست
که از آن دست که می‌پروردم میرویم   دیگر آنکه چون در ورطهٔ عظیمی مثل غرق یا حرق
با امثال آنها افتادی و از جمیع خلایق ناامید گشتی و مدد همه را یکسو نهادی می‌بینی که چون
دلت متعلق می‌شود برهانندهٔ قادری و چگونه استغاثه مینمائی بفریادرسندهٔ حاضری

که پناه درماندگان و چاره بیچارگانست قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ
السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ
مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُونَ جنید را دلیل بر اثبات
صانع پرسیدند گفت لقد اغنی الصباح عن المصباح و بالجمله هستی حق در غایت ظهور است
و فطرتهای مستقیمه بران مجبول و مفطورست فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا

آن یار که غیر او مرا یاری نیست / در گلشن وصل او مرا خاری نیست / گر گشته حقیقتش خفائی دارد / در هستی ذات او خفا باری نیست

در دوم

در یگانگی خدای جل و عز بدانکه اجزای جهان
چون بهم پیوسته است و هر جزوی مدد دیگری میکند و هر یک از دیگری منتفع میشود

بیت

آسمان مرد و زمین زن در خرد / هر چه آن انداخت این می پرورد / چون نماند گرمیش نم بدهد او / هست سرگردان فلک اندر زمن / همچو مردان گرد مکسب بهر زن / وین زمین کدبانوییها میکند / بر ولادات و رضاعش می تند

و همچنین نباتات و حیوانات مدد
یکدیگر میکنند و افراد بنی آدم در زراعات و تجارات و مناسب از یکدیگر بهره میگیرند اینها

چون نماند کسی [illegible] ستاده‌ام

همه دلیل است برانکه آفریننده همه یکی است که اگر متعدد بودی صانع این اتصال نداشتی
چنانکه میفرماید لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا و نیز صنع هر آلهی از صانع آلهه
دیگر ممتاز بودی و هر یک بر آن دیگری تفوق نمودی چنانکه فرمود إِذًا لَذَهَبَ كُلُّ إِلَٰهٍ
بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ و نیز اگر خدای دیگر
می بود او نیز کتب و رسل میفرستاد و بندگان را بعبودیت خود دعوت میکرد و آثار
ملک و سلطنت او هویدا و صنایعش پیدا میشد هَٰذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ
الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ و چون اینها نیست یقین شد که یکی است چنانکه خود فرموده و خود را
بآن ستوده و یکیک از انبیا و رسل از آن [illegible] داده و در جبلت هر ذره از ذرات
شهادت بآن نهاده فَفِي كُلِّ شَيْءٍ لَهُ آيَةٌ تَدُلُّ عَلَىٰ أَنَّهُ وَاحِدٌ

همه ذرات از مه تا ماهی / بوحدانیتش داده گواهی / همه اجزای کون از مغز تا پوست / چو دانی دلیل وحدت اوست / کو دین هر دو در زیش پویان / وحده لا شریک له گویان

در سیم

در تنزیه حق تعالی عز و علا از آنچه جلال او را نسزد و نشاید و ستایش او بآنچه

جمال با کمال او را ز بیده و شنا بد چون همه چیز آفریده اوست و آفریده نشاید که مساوی آفریننده
باشد نه در ذات و نه در صفات پس او را نه مثل باشد و نه مانند و نه همتا و نه نظیر ذلک
بان الله هو الحق و ان ما یدعون من دونه الباطل و ان الله هو العلی
الکبیر هرچه هست آفریده اوست بنده و در بند آفریننده است پس کجا بنده
که در بند است لایق شرکت خداوند است و چون او بخودی خود تمام و کامل است
و قدرت او همه امری را شامل است چرا که قوت آفرینش همه را حاصل است پس او را نه مدد
کار است و نه ظهیر و نه معاونت و نه نظیر لم یتخذ ولدا و لم یکن له شریک فی
الملک و لم یکن له ولی من الذل و کبره تکبیرا ساخته و پرستش
دور از چه و چون و چرا لطف و صنع او منزه از آلت عون و ظهیر و چون از نقص و قصور
و عیب و حاجت منزه است و مقدس والا نشاید که آفریننده همه چیز باشد و همه کس پس
نه جزو دارد و نه صورت و نه جسمیت و نه در زمان است و نه او را ترکیب است و نه کیفیت
و نه کمیت و نه در مکان است و نه در جهت و نه در زمان است و قابل رؤیت لا تدرکه

الابصار و هو یدرک الابصار و هو اللطیف الخبیر منزه ذاتش
چند و چه و چون تعالی شانه عما یقولون و با وجود اینکه از اینها همه متعالیست هیچ یک
از اینها نیست که از وی خالیست چه هیچ چیز از وجود او جدا نیست و هیچ ذره بی نور خدا نیست
ما یکون من نجوی ثلثة الا هو رابعهم و لا خمسة الا هو سادسهم
و لا ادنی من ذلک و لا اکثر الا و هو معهم اینما کانوا لیس کمثله شیء
و هو السمیع البصیر با مائی و با ما نه جائی از آن پیدا نه در هر جائی
نشانی از تو و آنگاه تو بی نشان کجائی در هیچ مکان نه و بی تو نادیده کسی مکان
کجائی و چون کمال هر کاملی پرتوی از کمال اوست و جمال هر جمیلی رشحه از جمال او
چه دانایان را او دانائی آموخته و توانایان را او توانائی بخشیده و بینایان را او بینائی
داده و شنوایان را او شنوائی کرامت کرده و گویایان را او گویائی کرامت فرموده و زندگان را
او زندگی موهبت فرموده و خواهندگان را او خواهندگی اعطا کرده همه کمالها از ذات
او و ذات خود کامل است بلکه کمال اوست که همه را شامل است و هو القاهر فوق

عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ   جز علم او نداند ذات او را هر علیم   جز بنور او نه بیند
صنع او را هر خبیر   همه من بینم و بیننده بی دیده و چشم   همه من گویم و گوینده بی کام و زبانم
همه چیز نزد علم و قدرت و سمع و بصر او یکسان است چرا که با احاطه بجمیع اجزای زمان و مکان
بیرون از زمان و مکان است زودی و دیری و نزدیکی و دوری و بلندی و پستی و آسانی
و دشواری نسبت باو نیست خواهی بلند گو و خواهی آهسته حرف زن در دل بگذران یا بر
زبان بران همه در پیش او یکی است خواه در بیخ چاه باشی و خواه بر سر راه در تاریکی یا روشنائی   بشنیدن هم
برو یا [illegible] دیدن او تفاوت نیست سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسَرَّ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ
بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ   هیچ برگی از درختی نمی افتد
مگر آنکه میداند و میشمارد و هیچ میوه از شکوفه اش بیرون نمی آید و نطفه در رحم قرار نمیگیرد
و هیچ زنی بار نمیگذارد مگر آنکه او خبر دارد وَمَا تَسْقُطُ مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَ
مَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَةٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ أَلَا
يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ   نهان و آشکارا هر دو یکسان است در علمش

نه آن را زودتر بیند نه این را دیرتر داند و چنانکه ذات او بذات دیگری نمیماند صفات
او بصفات دیگر نمیماند و همچنانکه کنه ذات او معلوم نیست با غایت هویدائی کنه
صفات او نیز پنهان است با کمال پیدائی   هر چه در فهم تو گنجد که من آنم نه من
آنم   هر چه در خاطرت آید که چنانم نه چنانم   در ره عشق نشد کس بیقین محرم راز
هر کسی بر حسب فهم گمانی دارد   همیشه بود و هست و باشد و دایما سجال فیض و زلال رحمت
بر سر بندگان می باشد همه چیز باو قایم است و او بذات خود قایم و همه کس باو
محتاج است و او از همه بی نیاز و بر همه حاکم هر چه خواهد کند و باید و هر چه نخواهد نکند و
نباید دست رد بر حکم او نهادن نشاید و قضای او را تغییر و تبدیل ازلی نباید إِنِ الْحُكْمُ
إِلَّا لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ   جز حق حکمی که ملک را شاید نیست   حکمی که ز حکم حق
فزون آید نیست   هر چیز که هست آنچنان می باید   آن چیز که آنچنان نمی باید نیست
ظلم و ستم از و نباید و نکند چرا که داناست بقبح آن و تواناست بر ترک آن و بی نیاز است
از فعل آن پس تکلیف بیش از طاقت نکند و جاهل را بر جهول مواخذه ننماید هر چه کند از

روی حکمت و مصلحت کند و هرچه خیر بندگان در آنست بفعل آورد انه بکل شیء بصیر و
هو علی ما یشاء قدیر — هرچه حق بهر بندگان آراست — آرزو و آنچنان
نداند خواست — کردنی آنچه در جهان شاید — کرده آنچنان که می باید — از نور و نفی
کرده کار جهان که نوی آفرید کار جهان — نقش زیبا بلوح خاک ازوست — دل دانا و
جان پاک ازوست — راه خیر و شر نموده و قدرت بر هر دو کرامت فرموده کما
و هدیناه النجدین پس اگر بنده راه خیر رود خدا را شکر باید کرد بر هدایت
و اعطای قدرت و اگر براه شر رود نفس خود را مذمت باید کرد بر مخالفت دعوت
سخن خدای چون سخن طبیب است هر که شنید صحت یافت و هر که نشنید مریض ماند و او از
صحت و مرض فارغ است ان الله لغنی عن العالمین بیت ز عشق ناتمام ما
جمال یار مستغنی است — باب و رنگ و خال و خط چه حاجت روی زیبا را — در
چهارم در نبوت و رسالت چون حق تعالی را نمیتوان دید و بادراک و حواس یافت نمیتوان
رسید و همه کس نتوانسته آن دریافت پس ناچار است از واسطه مقرب و چنین کسی که او

بالمعبود داشته باشد و روی با عبید کرد از آنجا فرا گیرد و اینجا اعطا فرماید و از آنجا بشنود
و اینجا بیان نماید بندگان را با نکات آن آشنا گرداند و رهنمایی کند و ایشان را از مبدأ و معاد
خبر دهد و پیشوایی کند و کیفیت طریق معاش و تحصیل زاد معاد ارشاد نماید و با آنچه خیر ایشان
در آن است دلالت نماید و بمثوبات جاودانی امیدوار گرداند و از عقوبات آن جهانی
بیم کند و آداب رفیعه و اخلاق سنیه و علم و حکمت تعلیم کند یتلوا علیهم آیاته و
یزکیهم و یعلمهم الکتاب والحکمة و مستعدان و نزدیکان را اسرار بیاموزد و
ناقابلان و دوران را باتش جحود و انکار بسوزاند یضل به کثیرا و یهدی به
کثیرا مقبولان را بنوازد و مردودان را براند تا نیکان از بدان جدا شوند اهل علیین
بعلیین و اصحاب سجین بسجین روند حتی یمیز الخبیث من الطیب و چون تا کسی از جنس
انس نباشد انس ایشان با او میسر نمیشود و این واسطه غیر بشر نمیشود و چون آشنایی انسان
بارب بدون واسطه ملک مقرب در اینجا صورت نمی بندد بی آمد شدن فرشته و نزول
وحی و خبر نمیشود و چون نبی نوع اند و ایشان مطیع و منقاد گشوند براه او نمیروند تا امتیاز

تمام از ایشان نداشته باشند یا و بمنکر و نبی معجزه و خارق عادتی مثل ید بیضا و شق قمر نمیشود

و چون مردمان را لابد است از تعاون یکدیگر در معاملات و وجوه معایش و با تحاسد

و تباغض و تغالبی که بر ایشان غالبست و بر آن مجبول‌اند بی سیاستی محکم و قانونی مضبوط که از آن

تجاوز نتوانند نمود این کار میسر نمیشود پس هر آینه ناچار است از ملکی مقرب که واسطه

میان حق عز و جل و پیغمبر و از نبی مرسل که رساننده باشند بامت آنچه باو رسد از وحی

و خبر و از آنچه مناسب هر طایفه باشد از معجزات و خوارق عادات علی اختلاف فهم فی الافهام

والدرجات و از شرعی محکم تمام شامل خاص و عام و لهذا حق عز و علا اول خلیفه آفرید

و وحی و شرع منور کردانید بعد از آن خلق خلیفه فرمود وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰئِكَةِ اِنِّي

جَاعِلٌ فِي الْاَرْضِ خَلِيفَةً و بعثت در بنی آدم رسل و نبیین با کتب و براهین پی در پی

فرستاد ثُمَّ اَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرٰى و ایشان سعیها نمودند و خلایق را راهنمایی

فرمودند و از ایشان تکذیبها شنیدند و آزارها کشیدند تا آخر منتهی شد به بهتر و مهتر ایشان

و سرور صاحب کیشان بلکه زبده کاینات و خلاصه موجودات حامل لوای محمود و مبعوث

بمقام

بمقام محمود صاحب حوض و شفاعت و وسیله تاج دراکب براق مقام وَدَنٰى فَتَدَلّٰى

فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ اَوْ اَدْنٰى در معراج محمد مصطفی صلی الله علیه و آله که باو نبوت ختم

کردید و رسالت باتمام انجامید و قیامت بر قامت او قایم شد امر و ساعت باتمام

رجوع او تمام کشت و در جاه و عزت بجایی رسید که سایر اولوا العزم که نوح و خلیل

و کلیم و روح خدا علیه و علیهم السلام آرزوی لقای او و در آمدن در تحت لوای او استدعا

نمودند

پیش از تو آمدند نبی انبیا و تو — کر آخر آمدی همه را پیشوا شدی

خوان خلیل هست نمکدان خوان تو — بر خوان اصطفا نمک انبیا شدی

و جبرئیل امین بمکین با آن جاه و تمکین ازو باز ماند و گفت لَوْ دَنَوْتُ اَنْمُلَةً لَاحْتَرَقْتُ

اگر یک سر موی برتر پرم — فروغ تجلی بسوزد پرم

و بالجمله هر چند انبیا و اولیا نزد خدای معظم و مکرم بودند و در مضمار سعادت بچوگان هدایت و ارشاد گوی‌ها ربودند هیچ یک

بدرجه او نرسیدند و در سیاق وَمَا رَمَيْتَ اِذْ رَمَيْتَ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ رَمٰى بکمال

او نرسیدند چنانکه فرمود اَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ وَلَا فَخْرَ لَوْ كَانَ مُوسٰى حَيًّا مَا

وسعت الا ابتلای   بحسن و خلق و وفا کس بیار ما نرسد   ترا درین سخن انکار کار
ما نرسد   هزار نقش برآید ز کلک صنع و یکی   بدلپذیری نقش نگار ما نرسد
هزار نقد ببازار کاینات آرند   یکی بسکهٔ صاحب عیار ما نرسد   و معجزات او از
برای خواص قرآن مجید و جوامع کلم است که بر قراطیس مکتوب و در دفاتر مزبور است و بجهت
عوام خوارق عادات مثل شق قمر و اشباع خلق کثیر از طعام قلیل و گویا گردانیدن سنگریزه
و غیر آن که در کتب معتبره مذکور است با آنکه نور نبوت از مکارم اخلاق و محاسن اطوار
و اوضاع آنحضرت در غایت ظهور است و طبایع سلیمه بر دین او مجبول و مفطور است
ستاره بدرخشید و ماه مجلس شد   دل رمیدهٔ ما را انیس و مونس شد   نگار
من که بمکتب نرفت و خط ننوشت   بغمزه مسئله آموز صد مدرس شد   در بحث
در وجوب امامت شخصی که قابل حمل و اعبای رسالت باشد بسیار نادر است و همه
وقت وجود او موافق حکمت نیست اگرچه حق تعالی بر همه امری قادر است و نیز بندگان را
در همه وقت شریعتی جدید در کار نیست بلکه یک شریعت که محفوظ باشد مدتها کافیست

لکن شرع را همیشه حافظی میباید داگر نه امت در وی تصرفات مینمایند بمقتضای اغراض فاسده
و اهوای کاسده و بتدریج متبدل و متغیر میگردد و از میان میرود و نیز امت را راهنمای
کاملی میباید که ایشان را بطاعت حق نزدیک و از معصیت او دور میکرده باشد و داد
مظلومان از ظلمه میگرفته باشد و بفریاد ضعفه و عجزه میرسیده باشد و آن راهنما
میباید که از انسان ممتاز باشد بکمال چند که بسبب آن بحق نزدیک باشد و با پیغمبر نزدیک
باشد مثل علم باسرار نبوت و انوار شریعت و تخلق بمحاسن اخلاق و تنزه از
عیوب ظاهره و باطنه و از میل بدنیا و حکم بهوا و فعل معصیت و خطا تا او را بدل اطاعت
کنند و بکمال او اعتقاد کنند و نیز چون غرض اصلی از آفرینش عالم وجود انسان است که اشرف
انواع مخلوقات است و مقصد اقصی از آفرینش انسان بلوغ اوست بکمال و رسیدن او بحضرت
ذو الجلال پس باید که همیشه در عالم کاملی از این نوع باشد و الا وجود عالم بی غایت
و بی ثمره میشود و این باعث فنای عالم است و فنای سایر اولاد بنی آدم پس ناچار است
خلایق را دایما از وجود پیشوای کامل که حافظ شرع باشد و هادی عباد و ناظر امور

معاش و معاد و باعث معموری قری و بلاد و دافع ظلم و فساد اِنَّمَا اَنْتَ مُنْذِرٌ وَلِكُلِّ
قَوْمٍ هَادٍ بلکه سبب وجود آسمان و زمین و علت هستی موجودات بالا و پائین
غرض تو ای ز وجود همه جهان در   لَمَا تَكَوَّنَ فِي الْكَوْنِ كَائِنٌ لَوْلَاكَ پس در هر عصر
که آفتاب نبوت و رسالت طالع است نور امامت از چهره و جبین نبی آن عصر لامع است
و در سایر اعصار آن منصب تعلق بوصی منصوص علیه او دارد یا وصی وصی و همچنین تا عصر نبی دیگر
و سلسلهٔ نبوت و وصایت از برای تحقق رسالت و امامت متصل است تا روز قیامت
بی حجت حق کار جهان راست نیاید   پیوسته شد این سلسله تا روز قیامت   و اوصیا
با انبیا در ولایت شریکند و کتاب و شریعت او را اثر میکنند چنانکه پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود
اِنِّي تَارِكٌ فِيكُمُ الثَّقَلَيْنِ كِتَابَ اللّٰهِ وَعِتْرَتِي اَهْلَ بَيْتِي و اکثر صفت کمال که نبی بآن
متصف است ایشان نیز بآن موصوفند و نبی بوحی و مشاهدهٔ ملک ممتاز است و حدیث
با ملک بی مشاهدهٔ او اوصیا را نیز میسر است بلکه فرش خانهٔ ایشان از آمد شد ملایکه پر از پرست
و آنچه نبی از آن منزه است از نقایص مثل خطا و ذنوب و رذایل اخلاق و عیوب ایشان نیز

منزه اند و بعضی از پیغمبر ما صلی الله علیه و آله اوصیای انبیا می بودند لکن بی شریعت و چون نبوت
بآن حضرت ختم شد اوصیای او نبی نیستند لکن قدر و مرتبهٔ ایشان در ولایت بلند تر از
قدر و مرتبهٔ انبیاست چنانکه اخبار صحیحه و آثار صریحه بر آن شاهد و گواه است خصوصا سید اوصیا
و سرور اولیا امیر مومنان و امام متقیان علی مرتضی آن واقف معارج لاهوت و عارف مدارج
ناسوت قاضی محکمهٔ قضا و قدر و صاحب راز سید البشر آینهٔ اسما و صفات الهی لایق مرتبهٔ
خلافت و بادشاهی منصوص بنص مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَعَلِيٌّ مَوْلَاهُ مخصوص بنص مَا
اَنْتَجَبْتُهُ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ اِنْتَجَبَهُ دانای علوم اولین و آخرین و جامع کمالات انبیا
بنص سید المرسلین چنانکه در حدیث مَنْ اَرَادَ اَنْ يَنْظُرَ اِلٰى آدَمَ بیان شده و بر موالف
و مخالف هویدا و عیان گشته   ای قصهٔ بهشت ز کویت حکایتی   شرح جمال حور
ز رویت روایتی   انفاس عیسی از لب لعلت لطیفه   آب خضر ز نوش دهانت کنایتی
و آنحضرت بعد از خاتم النبیین بلا فصل وصی و جانشین آنحضرت در اعتنای خلایق و پیشوای
امت بود و بعد از و یازده فرزندش که اسامی عظام ایشان در جنب اسم رب العالمین دائم

خاتم النبیین و اسم خاتم الوصیین بر عرش مکتوب و مسطور و در کتب و صحف انبیای سابقین مزبور
و مذکور است و در حدیث نبوی وارد است که یَکُونُ بَعْدِی اِثْنا عَشَرَ اَمِیراً و در روایت
دیگر آمده که اِثْنا عَشَرَ مِنْ اَهْلِ بَیْتِی اَعْطاهُمُ اللهُ فَهْمِی وَ عِلْمِی وَ حُکْمِی وَ خَلَقَهُمْ مِنْ طِینَتِی
فَوَیْلٌ لِلْمُتَکَبِّرِینَ عَلَیْهِمْ مِنْ بَعْدِی الْقاطِعِینَ فِیهِمْ صِلَتِی ما لَهُمْ لا اَنالَهُمُ اللهُ شَفاعَتِی
و در حدیث دیگر فرموده بَعْدِی اِثْنا عَشَرَ اَوَّلُهُمْ اَنْتَ یا عَلِیُّ وَ آخِرُهُمُ الْقائِمُ الَّذِی
یَفْتَحُ اللهُ عَلی یَدَیْهِ مَشارِقَ الْاَرْضِ وَ مَغارِبَها و درین معنی اخبار نبویه بسیار است
و ایشان را سلام الله علیهم فضایل و کمالات و مناقب و کرامات منقوله افزون از شمار است
با وجود آنکه همیشه احبا از خوف اعدا و اعدا از حسد و بغض اخفا نموده اند و خود نیز اکثر
اوقات پنهان می بوده اند و مراد باولی الامر که حق تعالی در قرآن امر باطاعت ایشان فرموده
و اهل البیت که تطهیر ایشان نموده ایشان اند از خطا و زلل بری و از شک و ریب معصوم و مطهر اند
و خزان علم الهی و امینان وحی رسالت پناهی و حافظان شرع انور اند و قرآن مجید خلیفه و ثقل
اکبر رسول است و ایشان خلیفه و ثقل اصغر اند امر ایشان امر حق است و نهی ایشان نهی حق و طاعت

ایشان طاعت حق و معصیت ایشان معصیت حق و دوست ایشان دوست حق است و دشمن
ایشان دشمن حق و مثل ایشان درین امت مثل کشتی نوح است هر که با ایشان متوسل شد
نجات یافت و هر که از آن تخلف ورزید هلاک شد و این معانی همه در احادیث صحیحه مستفیضه
بتواتر ثابت شده است و آثار و اطوار و اخلاق و اوضاع ایشان بران گواهی داده و طباع
مستقیمه سلیمه بعد از اطلاع بران تصدیق آن نموده و حق تعالی در قرآن اشاره بآن فرموده
و در حدیث نبوی متفق علیه میان اهل اسلام وارد شده که هر که مُرد و نشناخت امام زمان
خود را مُرد و مردن جاهلیت یعنی بی ایمان و امام زمان فرزند بلا واسطه امام حسن عسکری است علیه السلام
که قائم آل محمد است و حجت خدای بر خلقان و مهدی موعود و راهنمای مؤمنان که هم اسم
و هم کنیت حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله است و در خَلق و خُلق با آنحضرت مشابهت تمام
دارد و آنحضرت و سایر اهل البیت علیهم السلام از اسم شریف و کنیت جلیله و خلق عظیم و خلقت
جمیله و عمر مدید و غیبت طویله او خبر داده اند و فرموده اند که نماند از دنیا مگر یکروز که حق سبحانه
تعالی آن روز را دراز گرداند تا آنکه آنحضرت ظهور فرماید و عالم را با امن و امان و عدل و داد

بیاراید بعد از آنکه از جور و عدوان و کفر و طغیان پر شده باشد و جمیع مشارق و مغارب ارض را
بتصرف در آورد تا آنکه هیچ مکانی نماند مگر آنکه باعلای کلمهٔ توحید و شعایر اسلام زینت و نظام گیرد
و هیچ موضعی نباشد مگر آنکه امر حق باطاعت امام رواج و انتظام پذیرد و عالم از ادیان باطله و ملل
فاسده مطهر گردد و همه دینها بدین حق برگردد و حضرت عیسی علیه السلام از آسمان نزول فرماید
و در نماز اقتدا بآنحضرت نماید و متابعت او کند و براه او رود وَعَدَ اللهُ الَّذِينَ آمَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَ
لَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي
لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا   مژده ای دل که مسیحا نفسی می آید   که ز انفاس خوشش بوی
کسی می آید   از غم هجر مکن ناله و فریاد که من   زده ام فالی و فریادرسی می آید   کس ندانست
که منزلگه معشوق کجاست   اینقدر هست که بانگ جرسی می آید   حق تعالی ادراک خدمت
آنحضرت را نصیب ما و سایر اخوان گرداناد بالنبی و آله الامجاد   اگر سایلی گوید که چرا
آنحضرت اگر امام زمان و صاحب عصر و خلیفهٔ حق پیغمبر است و از برای این امر منصوب است از جانب

حق پس چرا در این مدت مدید ظاهر نشد و نمیشود و خلایق را دعوت بحق نمینماید و سایر لوازم
این امر را بفعل نمی آورد و نیز اگر سایر ائمه معصومین ع خلفای حق و اوصیای پیغمبر بوده اند پس
چرا این امر را اظهار نمینمودند و از مخالفان تقیه مینمودند و امر خود را پنهان میداشتند و علم
خلافت و امامت نمی افراشتند و نیز اگر حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام وصی و خلیفه بلافصل
حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله بود بنص آنحضرت پس چرا صحابهٔ آنحضرت او را از این امر تمکین نکردند
و در ابتدا او را بجای پیغمبر ننشانیدند و طاعت او ننمودند و دیگران را برو تقدیم فرمودند
گوییم که حق تعالی را حکمتها و مصلحتها در امور میباشد که عقلهای بشری از ادراک آنها
قاصر است شمهٔ از آن درین مقام آنست که چون دنیا دار فرار است نه قرار و محل غم و درد است
نه جای سرور پس هر چند جفا و آزار و محنت درو بیشتر کشند دل کندن از آن آسانتر است
و ترک آن گواراتر و هر چند عبادت و طاعت دشوارتر است اجر آن عظیم تر است و حاصلش
نزد حق بزرگوارتر پس حق تعالی بدین سبب همیشه دنیا را بر اولیا و احبای خود تلخ میکرده و
بلاها و مصیبتها متوجه ایشان میسازد تا ایشان بآسانی رو باو کنند و دیگران را بسو

کنند و راه خود در ایشان دشوار و پرخار میگردانند تا ایشان را امتحان نماید و مرد از نامرد پدید آید
لیمحص الله الذین آمنوا ویمحق الکافرین   این جفای خلق با تو در جهان
گر بدانی گنج زر آمد نهان   خلق را با تو چنان بدخو کنند   تا ترا ناچار رو آن سو کنند   هم
چنانکه ابلیس در باطن با آدمی مسلط است و او را اغوا مینماید تا آدمی با او جهاد کند و برو غالب
شود و بسبب آن غلبه نزد حق تعالی منزلت و مقدار پیدا کند همچنین شیاطین انس در ظاهر بر آدمی
مسلط اند و راه هدی را بر وی بسته میسازند تا هر که با ایشان بحجت و برهان یا تیغ بر آن جهاد کند
و بر ایشان غالب گردد و بسبق هم رساند و خود را بعلیین کشاند و طیب از خبیث باین سبب
جدا گردد و سعید از شقی پیدا آید لیمیز الله الخبیث من الطیب ویجعل الخبیث
بعضه علی بعض فیرکمه جمیعا فیجعله فی جهنم اگر راه حق روشن بودی و دلها
همه بکدین و امام حق ظاهر بودی و عدل و داد وی بآئین همه کس بر فاهیت و فراغ بال آسوده بودی
هیچکس بر دیگری ستم نمودی همه دلها بدنیا بستندی و طاعت و عبادت باسانی کردندی
پس نیک و بد از هم جدا نشدی و مرد خدا از فریفته هوا ممتاز نگشتی و حکمت آفرینش بهشت و دوزخ

باطل شدی ولو شاء ربک لجعل الناس امة واحدة ولا یزالون مختلفین الا
من رحم ربک ولذلک خلقهم وتمت کلمة ربک لاملأن جهنم من الجنة و
الناس اجمعین و نیز چون اراده حق تعالی بآن تعلق گرفته بود که جماعتی از صلحا و اتقیا در صلب
ظلمه و اشقیا پدید آیند و اگر چه چندین واسطه باشد و اگر امام عدل ظاهر و غالب شدی این
حکمت و مصلحت فوت شدی چرا که تا اول مرتبه اشقیا کشته نشوند او معدلت و داد گستری
نمی نگردد و ایشان که کشته شوند نیکانی که در صلب ایشان اند موجود نتوانند شد پس هر چند تاخیر
درین امر بیشتر میشود این نوع مصلحتها بیشتر بفعل می آید تا وقتی که اراده حق تعالی تعلق گرفته
باشد باظهار حق لیقضی الله امرا کان مفعولا و این امری نیست که درین امت بدیع
شده باشد و تازه باشد تا از آن تعجب کنند و غریب شمرند وما هی باول قارورة
کسرت فی الاسلام بلکه از روزی که قابیل ملعون هابیل را بکشت بواسطه حسد که چرا
آدم او را وصی خود ساخته و حق تعالی هبة الله را با آدم علیه السلام بعوض هابیل کرامت
نمود خوف و تقیه و اخفای حق در بنی آدم پیدا شده و همیشه اولیا و اوصیا مخفی و پنهان بوده اند

وا زروی ترس و تقیه هدایت مینمودند تا جهان بوده اینچنین بوده مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ
وَالضَّرَّاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ و دائما
ملوک و سلاطین و ائمه جور غالب بودند و نادری که حق غالب آمده همچنان نمیشده که جمیع عالم مسخر
کردند چرا که در این نشاء دنیا محجوب بود از حق و خبث ذات تاب ظهور نور حق ندارد و ابتدا
وقتی که صاحب الامر علیه السلام ظهور کند و همه روی زمین را مسخر گرداند باندک وقتی دنیا خراب
میشود و زمین را آب میگیرد و قیامت قائم میشود چنانکه در اخبار آمده و ثابت شده در ششم
در زنده شدن بندگان بعد از موت و فنا و بازگشت خلایق بسوی حق عز و علا می بینیم که در این
عالم افراط و تفریط بسیار واقع میشود و ظلم و انظلام بسیار بعمل می آید یکی در غایت فراغت
و خوشحالی در رفاهیت و پر مالی و دیگری در کمال فلاکت و اندوه و غم و فقر و درد و الم پس اگر
هستی منحصر در این عالم باشد و نشاء دیگر نباشد که در آن تلافی اینها شود و داد مظلوم از
ظالم گرفته شود و عزیز بغیر حق ذلیل و ذلیل بغیر حق عزیز گردد لازم آید که حق تعالی بر بندگان ظلم روا
داشته باشد تعالی الله عن ذلک و نیز می بینیم که حق تعالی آدمی را از ابتدای خلقت روز

بروز ترقی بر ترقی می افزاید و کمال بر کمال می بخشاید و وجودش را یوماً فیوماً قوی تر و آینه دلش را
جلی تر مینماید و هر مرتبه پست تر را که از وی میگیرد درجه بلندتر کرامت مینماید و از هر حالتی که
بمیرانده بحالتی بهتر از آن زنده میگرداند بیت از جمادی مُردم و نامی شدم وز نما مُردم ز حیوان
سر زدم پس ز حیوان مُردم و آدم شدم پس چه ترسم کی ز مُردن کم شدم چه در ابتدا نطفه
بود او را علقه کرد و باز علقه را مضغه و مضغه را عظم و عظم را لحم پوشانید پس روح در او
دمید و او را چشم و گوش بخشید و بینائی و شنوائی کرامت کرد و همچنین سایر اعضا و قوی
داد الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِنْ طِينٍ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ
مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَاءٍ مَهِينٍ ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ رُوحِهِ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ
وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ پس راهش نمود باحکام این بنیه و تحصیل سعادات این نشاء
بعد از آن چشم باطن بعضی را گشود و نشاء آخرت را نیز بایشان نمود و تمکین ادراک معقولات
موهبت فرمود و بتحصیل سعادات اخرویه و تحلی باداب رضیه و اخلاق سنیه مکلف گردانید
و هر یک را بسعادتی که لایق حال او باشد رسانید بعد از آن همه را میراند پس اگر با

دیگر زنده گرداند و بر نشاء دیگر در نیاورد لازم آید که مرجع این همه رقبات تکمیلات و تکلیفات
و تحصیلات بعث و لغو منجر گردد و غایت و سرانجام این همه افعال محکمه متقنه فنا و نیستی
محض بر گردد و چون تواند بود که غرض علیم حکیم بفنا متعلق گردد و مقصد رب العالمین نیستی باشد تعالی الله
عن ذلک اگر کسی بنای عالی بسازد و در وضع آن بکار برد و صفا و جلا و زینت آنچه متصور باشد
دران بفعل آورد و چون تمام شود یا نزدیک باتمام رسد یکبار آنرا خراب کند و همچنین کارش
این باشد یقین که او را بسفه و حمق نسبت خواهند کرد مگر آنکه خواهد بار دیگر بهتر از آن بسازد
پس چگونه این عمل را نسبت بحق تعالی توان کرد افحسبتم انما خلقناکم عبثا وانکم
الینا لا ترجعون تعالی الله عما یقول الملحدون علوا کبیرا قالوا ائذا ضللنا
فی الارض ائنا لفی خلق جدید بل هم بلقاء ربهم کافرون پس هرگاه که حق تعالی
منی را که جماد و میت است در رحم بعد از تغیر و فساد پرورش تواند داد طورا بعد طور
که وقد خلقکم اطوارا و حیات تواند بخشید و از نشاء رحم که نسبت آن بدنیا همچو نسبت
دنیاست بآخرت تواند آورد و بسعادت و شقاوت دنیا منعم و معذب نمود چرا نشاید

که آدمی را بعد از موت و فساد بدن باز پرورش دهد طبقا عن طبق لترکبن طبقا عن طبق
و حیات نو بخشد و از نشاء دنیا بنشاء عقبی برد و او را آنجا بسعادت و شقاوت اخروی
منعم و معذب گرداند ولقد علمتم النشأة الاولی فلولا تذکرون یا ایها الناس
ان کنتم فی ریب من البعث فانا خلقناکم من تراب ثم من نطفة الی قوله ذلک
بان الله هو الحق وانه یحیی الموتی وانه علی کل شیء قدیر وان الساعة آتیة
لا ریب فیها وان الله یبعث من فی القبور ولقد خلقنا الانسان من سلالة
من ماء مهین الی قوله ثم انکم بعد ذلک لمیتون ثم انکم یوم القیامة تبعثون
کما بدأنا اول خلق نعیده وعدا علینا انا کنا فاعلین قل یحییها الذی
انشأها اول مرة وهو بکل خلق علیم و نیز دانه را می بینیم که در زمین بعد از فساد
و تباهی جنبشی میکند بقدرت الهی و حیاتی بعد از موت در وی پدید می آید و از نشاء جمادی
بنباتی سفری میکند پس سر از زمین گرده بیرون دهد و سبز میشود و ترقی مینماید تا درخت میگردد
و گل میکند و ثمره می آورد پس چرا نشود که آدمی نیز بعد از موت و تباهی بدن جنبشی کند و حیاتی

بردن

تازه بهم رساند و سرا زند، دیگر بیرون کند يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ
وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُبَارَكًا
فَأَنْبَتْنَا بِهِ جَنَّاتٍ وَحَبَّ الْحَصِيدِ الی قوله كَذَٰلِكَ الْخُرُوجُ وَتَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً
فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَأَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ذَٰلِكَ
بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ بلی اگر اموات نبات را نشر
تواند کرد عظام رفات را حشر تواند کرد

کدام دانه فرو رفت در زمین که نرست — چرا بدانهٔ انسانت این گمان باشد
فرو شدن چو بدیدی در آمدن بنگر — غروب شمس و قمر را چرا زیان باشد

و نیز ما میدانیم که روح آدمی غیر از بدن اوست چرا که آدمی همیشه شعور بنفس خود دارد
خواه در خواب و خواه در بیداری و خواه در مستی و خواه در هشیاری و از بدن و اجزای آن
در بعضی اوقات غافل میباشد پس او غیر بدن و اجزای بدن است و نیز بدن دایما بسبب حرارت
غریبه متحلل است و آدمی همان است که بود پس لازم نیست که بموت بدن روح نیز بمیرد و تباه شود بلکه
چرا نشود که چون از بدن مفارقت کند در مادهٔ بدن اخروی که بمنزلهٔ نطفه و جنین است و با این جسم نظام

دیده نشود در برزخ قبر که بمنزلهٔ رحم است بسر برد و پرورش یابد وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ
يَوْمِ يُبْعَثُونَ تا چون نفخ صور بما در رسد و زلزلهٔ ساعت که بمنزلهٔ زلزل بدن مادر است در حال
درد زه او را در یابد از سکرات موت و بیهوشی جان کندن بهوش آید جنبش کند و در نشأهٔ آخرت
بروز و ظهور نماید با بدن نو از جنس نشأهٔ خودش که از عالم آخرتست با در رسته وَبَرَزُوا لِلَّهِ
الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ کان که در رحم بود و متولد شد یا در خواب بود و بیدار گشت فَإِذَا هُمْ
قِيَامٌ يَنْظُرُونَ — النَّوْمُ أَخُ الْمَوْتِ كَمَا تَنَامُونَ تَمُوتُونَ وَكَمَا تَسْتَيْقِظُونَ تُبْعَثُونَ

این جان و تنت که هست شمشیر و غلاف — آن روز بود غلافش از جوهر تیغ

و ما بدانیم که در این نشأه نیز بدنی با ماست از جنس روح که کارهای این بدن ظاهر است و بدن
ظاهر بمنزلهٔ پوست و غلاف آن بدن است

زنهار مشو غره که دستی داری — لیکن ز آستین دست دگریست

نمی‌بینی که در خواب بگوئی و می‌شنوی و می‌بینی و میروی و می‌آئی
و این اعضا و قوی ظاهر تو هم ساکن و معطل است و در کتاب کافی منقولست که حضرت امام
موسی کاظم علیه السلام فرمود که در ازمنهٔ سابقه رؤیا نبود تا آنکه جماعتی تکذیب پیغمبر خود نمودند

در امر بعث و قیامت پس حق تعالی خواب را آفرید تا بر ایشان حجت تمام شود بر اینکه حق تعالی
قادر است که ارواح را هم چنین بمیراند بعد از موت و عقاب فرماید تا روز بعث اَللّٰهُ یَتَوَفَّی
الْأَنْفُسَ حِینَ مَوْتِهَا وَالَّتِی لَمْ تَمُتْ فِی مَنَامِهَا فَیُمْسِکُ الَّتِی قَضَی عَلَیْهَا الْمَوْتَ
وَیُرْسِلُ الْأُخْرَی إِلَی أَجَلٍ مُسَمًّی إِنَّ فِی ذَلِکَ لَآیَاتٍ لِقَوْمٍ یَتَفَکَّرُونَ و در کافی نیز
منقولست که حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرمود که چون حق تعالی قبض روح مؤمن میفرماید
روح او را در قالبی میکند چون قالبی که در دنیا داشت میخورند و می آشامند و چون کسی که بر ایشان
وارد شود میشناسند ایشان را با آن صورتی که در دنیا دیده و درین معنی نیز اخبار دیگر وارد شده
و همچنانکه از بدن روحانی لطیف بدن جسمانی کثیف میروید در دنیا چرا نشاید که از آن روحانی
نیز جسمانی دیگر از آن بهتر بروید در عقبی هُوَ الَّذِی یَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ یُعِیدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَیْهِ
وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَی و اگر چه نشاء برزخ نسبت بدنیا بمنزلهٔ بیداریست نسبت بخواب اَلنَّاسُ
نِیَامٌ فَإِذَا مَاتُوا انْتَبَهُوا لکن نسبت آن بقیامت بمنزلهٔ خوابست نسبت به بیداری قَالُوا
مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا و اگر بر اثبات حشر و معاد امثال این دلایل و براهین نیز نمی بود

تصدیق بآن می بایست نمود بجهت آنکه انبیا و رسل از آن خبر داده اند و براهین و حجج بر صدق ایشان
تمام شده و تکلیف کرده است و در غایت ظهورست والحمد لله رب العالمین **در هفتم** در احوال
موت و قیامت در اخبار معتبره واجب التصدیق بوجهی ثابت شده که مؤمن کامل الایمان در
وقت احتضار پیغمبر و امیر المؤمنین و ائمه معصومین صلوات الله علیهم اجمعین را می بینند و از ایشان
بشارتها بنعیمهای بهشت میشنوند و خوشحال شود و بطیب نفس جان بدهد **بیت** شب رحلت هم از
بستر روم بر قصر حور العین   اگر در وقت جان دادن تو باشی شمع بالینم   و چون داخل قبر شود
دو فرشتهٔ خوش صورت نزد او آیند و او را از پروردگار و دین و پیغمبرش سؤال نمایند و جواب
با صواب بشنوند پس او را بشارت دهند بنعیم بهشت و قبر را بروی فراخ گردانند و دری از
بهشت برو بگشایند پس با آسایش بخوابد تا روز قیامت مگر آنکه بدخو بوده باشد یا سخن چین
یا از نجاسات بول اجتناب نکرده باشد یا آلودهٔ بعضی معاصی و اخلاق مذمومه بوده باشد
که او را بفشار قبر و عذاب آن مبتلا سازند آنقدر که از آن آلودگیها پاک شود و کامل
العصیان در وقت احتضار پیغمبر و ائمه معصومین صلوات الله علیهم را می بینند و از ایشان بجها بعذاب

دوزخ بشنود و جان کندن بر وی دشوار گردد و چون داخل قبر گردد دو فرشته با صورت مهیب نزد
او آیند و او را از پروردگار و دین و پیغمبرش سؤال نمایند و او در جواب درماند پس گرزی عظیم بر
سرش زنند چنانکه از صدای آن همه حیوانات روی زمین بترسند مگر جن و انس که آنرا نشنوند
پس او را بعذاب دوزخ بیم کنند و دری از دوزخ بر قبر او بگشایند و از مار و عقرب و حشرات
آن بر وی مسلط سازند پس او را میگزیده باشند تا روز قیامت و دیگران را سوالی نمایند و آنرا
اعتباری نکنند تا روز بعث و سبب نعیم قبر و عذاب آن اعمال و اخلاق آن کس است که بصور
حسنهٔ ملذه یا قبیحهٔ مؤلمه میگردد اِنَّمَا هِيَ اَعْمَالُكُمْ تُرَدُّ اِلَيْكُمْ   ستم از غمزه میاموز که در
مذهب عشق   هر عمل اجری و هر کرده جزای دارد   يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ
مُحْضَرًا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ اَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ اَمَدًا بَعِيدًا   گاه با
لطف او گاه بلا میرسد   صورت اعمال ماست آنچه بما میرسد   در خبرست که دوزخی آتش
با خود بدوزخ میبرد   ای وای بر آنکه وقت رفتن زجهان   با خود دل پاک و جان آگاه نبرد
بعضی از اهل علم گفته اند که آن مار که عاصی را در قبر خواهد گزید امروز هم میگزد لیکن او چندان غرق خواب نخوت

و بنگ غفلت خورده است که ادراک الم آن نمیکند روزی که بکار افتد الم سابق و حاضر هر دو را
احساس خواهد نمود وَاِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ و عمدهٔ عذاب آخرت محبت دنیاست
و کم کسی باشد که از این علت خالیست و آنکه پندارد که این علت ندارد چون تفکر کند غلط کرده گاهی
عاشق را توهم آن میشود که محبت معشوق از دل او زایل شده در وقت فراق خلاف آن ظاهر
میگردد   ای دل بهوای نفس پژمرده مشو   با آتش عشق باش و افسرده مشو   خواهی که
چو گل بر همه عالم خندی   چون غنچه دگر منقبض خرده مشو   کاملان را هیچ علاقه با دنیا نیست چنانچه
کروح در بدن چون جوجه است در بیضه و کمال او بشکستن بیضه است و بیرون آمدن از آنجا
صوفی صومعهٔ عالم قدسم لیکن   حالیا دیر مغانست حوالتگاهم   با من خاک نشین خیز و سوی
میکده آی   تا در آن حلقه ببینی که چه صاحب جاهم   و چون اسرافیل دم در صور در دمد باذن حق
تعالی خلایق سر از گورها بردارند با هول عظیم وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَاِذَا هُمْ مِنَ الْاَجْدَاثِ اِلَىٰ رَبِّهِمْ
يَنْسِلُونَ قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ
الْمُرْسَلُونَ اِنْ كَانَتْ اِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَاِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ و هر یک را

صورتی و هیأتی مناسب اعمال و اخلاق او باشند وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمْيًا
وَبُكْمًا وَصُمًّا يُحْشَرُ النَّاسُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ نِيَّاتِهِمْ يُحْشَرُ بَعْضُ النَّاسِ عَلَىٰ صُوَرٍ يَحْسُنُ عِنْدَهَا
الْقِرَدَةُ وَالْخَنَازِيرُ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ پس مردم
بیکدیگر بنشینند و جای بر یکدیگر تنگ کنند و حرارت گرما بر ایشان مستولی گردد و عرق بر ایشان افتد
چنانکه بعضی غرق عرق شوند و بعضی تا بگردن در عرق باشند و بعضی تا بسینه و همچنین بقدر آلودگی
معاصی و هر که در دنیا در راه خدای عرق ریخته باشد مثل راه حج و جهاد و قضای حاجت مؤمن و امثال
آنها آنروز عرق او کمتر باشد پس ندا آید که طلب مظالم از یکدیگر کنند و هر کرا حقی بر ذمه کسی باشد باز
خواست نماید پس در یکدیگر آویزند و خصمی نمایند ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ
پس حال بر ایشان سخت گردد و آوازها بلند شود و آرزوی مرگ کنند تا از آن حال خلاص شوند
باز ندا آید که یکدیگر را ببخشید و ثواب بخشش حقوق رااز دور بایشان نمایند بعضی بخشند و بعضی
طلب نمایند پس از حسنات ظالم بمقدار ظلم او بمظلوم دهند و اگر ظالم را حسنه نباشد یا کمتر باشد
از سیئات مظلوم آنقدر بر سیئات ظالم افزایند چنانکه از حضرت امام زین العابدین علیه السلام

منقولست وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ
فِيهِ الْأَبْصَارُ مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ پس نامهای
اعمال پران شود و دیدها بالا کنند و ببینند که بکدام دست نامه بایشان میدهند هر کرا نامه بدست
راست دهند از اهل بهشت باشد و خوشحال گردد و هر کرا نامه بدست چپ دهند از اهل دوزخ
باشد و غمناک شود فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَاؤُمُ اقْرَءُوا كِتَابِيَهْ
الی آخر الآیه پس بعضی را بیحساب به بهشت برند يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ بِغَيْرِ حِسَابٍ و بعضی را
بیحساب بدوزخ فرستند فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا و دیگران را که از اهل
حساب باشند بدارند و انبیا و ملائکه و ائمه و شهدا را حاضر سازند وَجِيءَ بِالنَّبِيِّينَ
وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ پس نامهای اعمال را در ترازو نهند و بسنجند و حساب
نمایند وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ
مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ و معیار ترازو اعمال انبیا
و ائمه هدی باشند هر که عملش موافق عمل ایشان باشد و هم سنگ آن یا نزدیک بآن عملش

تمام وگران است پس او را به بهشت برند فَاَمّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوازِينُهُ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ
رَاضِيَةٍ وهر که خالف آنست وکم سنگ وودر از آن عملش ناقص وسبک باشد پس او را بدوزخ
فرستند وَاَمّا مَنْ خَفَّتْ مَوازِينُهُ فَاُمُّهُ هاوِيَةٌ حضرت امام جعفر صادق علیه السلام
فرمود که حساب کنید نفسهای خود را پیش از آنکه حساب کنند بر شما وبسنجید اعمال را پیش از آنکه
بسنجند بر شما پس بدرستی که در قیامت پنجاه جای ایستادن است که هر یک از آنها
مقدار هزار سال است پس خواند فِي يَوْمٍ كانَ مِقْدارُهُ خَمْسِينَ اَلْفَ سَنَةٍ پس هر که در
دنیا حساب خود کرده باشد آن روز آنرا حسابی نباشد پس جهنم را حاضر سازند وپلی بر آن
ظاهر کنند باریکتر از مو وتیزتر از شمشیر که یک سرش در محشر باشد وسر دیگر در بهشت پس خلایق را
امر فرمایند تا بر آن پل بگذرند بعضی چون برق خاطف بگذرند وبهشت روند وبعضی چون
اسب دونده وبعضی هموارتر وبعضی دشوارتر وبعضی نزدیک شود که بیفتند پس توسل
کنند ودستها را بند کنند وبگذرند وبعضی سرنگون بدوزخ افتند وهر کس را نوری باشد
که بمقدار آن تواند گذشت وکسی که آن نور ندارد نتواند گذشت وهر که در دنیا براه ایمان

صاحب لقوه ومفید سود دارد خرمهره سپید وبزرگ
ودرشت روی باشد وگرد بدرازی مایل از پس کردن از
میان گوشت بیرون آرند هر جزیرا نباشد خاصیت آن
بزهرها سوده دارد وبکسانیکه دق دارند بدهند فایده
دارد وان را فتدوی نباشد مهره مار از پس سر مارهای
بزرگ کبوتند گرد باشد بدرازی مایل وتیره رنگ وباشد
که بروشانی بود وچون بر ابریشم سیاه مالند سپید کردد
وچون بر موضع زهر مار بندند وبر آنجا بندند زرد آب
از آنجا بیرون آید بعد از آن مهره از آنجا باز افتد واگر بازخود
داوند زهر کم کار کرکند ودر دیگر زهرها هم سود دارد چون
ببایند ودر موضع زهر کنند هر زهر بیرون کشد وان
مهره که اصل ومعتمد باشد عظیم غریب الوجود بود اما باید
که شکیم شود که او را نیز این هم خواص بود روغن بلسان
واو درختی باشد در مصر بموضعی که انرا عین الشمس خوانند
دیرک وبی او سداب مانند وبرغن ورانه وچوب ادبکار

طلوع
دارند و شاخهای او ریش سوراخ کنند و در وقت
سالی
شعری تابستان از ان سوراخ روغن بیرون می اید و در
آب
اندکی حاصل میشود **امتحان ان** اگر روغن بلسان در آب
چکانند بزیر آب شود و یا هنگی با آب بیامیزد و ابط
کرداند
تیره کرداند و اگر در شیر تازه چکانند در حال شیر ببندد
اگر
و آب جدا شود و ان بحقیقت صمغ است نه روغن و
بسوز شد
پشمی در وی زنند و با تش بسوزد و خاکستر او را با ب
اگر چون با هم گیرد خالص باشد و بهترین ان بود که تازه
ها
بود که کهنه تیره بود و قوتش نماید **و خاصیت ان** بزهر
بخته
سود دارد و تریاق فاروق بی او نتوان ساخت و
بسوزاند
که وی از شکم بیرون اید روغن بلسان و زیر او
معده
رود بیرون اید و صرع و دمها بد بود و درد جگر و
ین
و درد پای که از سردی بود سود دارد **سقنقور** بهتر
ان بود که در فصل بهار گیرند و جانوریست مانند
اندام
سوسمار و سقنقور اصل کم بدست اید و بهترین

ناف و شکم و گرده باشد و تازه بهتر باشد که نمک شود
از خبث فیروزه نمک شود بکار دارند **خاصیت ان** است
ی
که چون بخورند قوت زیاده کند و ساکن نشود مگر بخورها
که باه را ساکن کنند مانند کوکو و شوربای عدس و امثال
ان بخورند **معرفت خطو** بعضی گویند که سرو ماهی است
شمشیر
اما بحقیقت چوب بوزما نیکا و انچه بدست کارد و
سبز
سازند استخوان پیشانی اوست و زرد رنگست یا
یا بسرخی مایل بود و انچه جوان بود نیکو باشد و محکم بود
و انچه سبز بود خورد و تیره باشد و چون قیمتی بود **خاصیت**
ان انست که اگر کسی با خود دارد زهر بوی کار نکند که چون
زهر بنزدیک او رسد عرقی بیرون نشیند **دندان ماهی**
قدیم
بیرون از پاکیزگی و ترّت خاصیتی دیگر نیست و در
شاشند
بباید داشت اندر حجم شود کوی و زرد شود در شیر بجو
کردن **عاج** استخوان پیل است و بهترین دندان باشد
جانب
و زیاده خاصیتی و قیمتی ندارد **ابنوس** چوبیست که در

زنکبادارند خاصیت ان که ازان ظرفها سازند و عاج
کاری کنند و چوب ابنوس بسوزند بوی خوش پدید اید
وچوب را باب در چشم کشند سپیدی از چشم ببرد و
بر اندام سوخته کنند سود دارد و دریك مثانه را نرم کند
و بدرد شکم نیك باشد تیز غند از جمله کوهها ارد تنده
و پاینده تر است و در چشم مردمان عزیز است و زنان
بود از بغایت چنانکه خواهند در متصرف و بدین جهت
معامله اهل عالم با یکدیگر روان شده است خاصیت ان
از مفرحهای قوت دل دهد و در داروهای چشم کنند
واتش نذیده که از کان براورند درین کارها بهتر بود
نقره همچنانکه در کوم سیمها زر بهتر و شیرین تر است
در سرو شیرها نقره بهتر است و نقره هم زر است
اما پاینده کی و چندان نیست و زود بیاروی سوخته
تا چیز شود و بروز گار دراز خاکستر شود خاصیت
او در مفرحها خشک و داروهای چشم و دیگر معجونها

[illegible]

بکار دارند و گر و خارش را سود دارد و با دیگر داروها بوی
دهن خوش کند و معجونها و داروها که در ظرف نقره کنند
و نیکو بماند مس وان دو نوع است یکی سرخ که بر روی زند
و یکی سرخ سیاه رنگ خاصیت او مس را فائده بسیار داشت
مس کانی در رنك دادن بکار وان مس بدار روی طالیقون
نیز سازند و جراحتی که با و کنند بتر شود و موی که مقاش
طالیقون بر کند و دیگر بر نیاید و در مرهمها اقد مس
را سرکه تر کنند در جایگاه تمکین شند تا زنگ براورد بکار
شود قلعی وان دو نوع است چینی و فرنگی بهترین فرنگی
است وان سپید و پاک و نرم بود اما اندکی برزدی
زود و زود بکدازد و نشان ان بود که چون بجنبانند
بانگ کند وازوی زنان سپیداب کنند خاصیت او
سپیدی روی پاک کند و نشانها ببرد و کسی که او را شهوت
زحمت دهد قلعی تنک کرده در پشت بندد شهوة او
کمتر شود و از احتلام بسیار باز دارد و در مرهمها کنند

غرقی
دیشها را سود دارد **سرب** معدن او بسیار است و
معدن
ندارد و از قلعی سیاه تر است و زود بگدازد و توتیا هم از
سرب است از بخار سرب تولد کند توتیا را در باب چشم
قوت عظیم باشد و سرب چون بسوزند و در آتش
سپید سازند و در رنگها بر همه بکار دارند و اگر نوعی
دیگر سوزند از آن برنج سازند سرخ و هر دو نوع نقاشان
را بکار آید و اگر تا آن حد بسوزند تا باد شود و در داروها
سرب
بکار آید و مرداسنگ هم از سرب سازند با آتش بگدازند و
سوخته بود و بهند و نافع مرداسنگ بسیار است بهتر
سازند
اصفهانی بود نوعی دیگر مرداسنگ باشد که از منفرج
و سرب را که بو کم کنند شهوت بنشاند **آهن** و او از
کوههای که اختنت و هیچ چیز نافع از آهن نیست
بی آهن هیچ کاری منفعت نتوان کرد و دستحاله
آهن و سیم و آنکه و داروها افتد و هیچ آبی نافع تر
عست
از آبی نباشد که بوکان آهن بگذرد **پولاد** و آن دو نو

ارزتر بیت
ارزد هرچه بدین پایه مقام رسد زیادت بود و بها
نده
بیرون شود و بحسب ارادت فروشند و در قیمت هر
بها توان کرد اما ارغوانی را بها سر یکی آید و طاوسی را
نیست
بهاده یک و رمانی را اندک و الکهب یعنی کبود بها
وادی دار
یک و یاقوت زرد را اگر نیکو بود و شفاف و ممرج
یک مثقال دیناری ارزد و دیگر انواع هم این باید
و یاقوت سپید را بها بلور باشد **امتحان او** یاقوت
را نشانها باشد اول آنکه طبایع آن را فساد نتوان
اکنون اورا
کرد و هم سنگها بخراشد بجز الماس که بر وی اثر نشاید و بعضی
شاعی نباشد سیم آنکه از همه جوهرها ثقیل تر باشد چهارم
بر آتش پایدار بود و چون در آتش اندازی سپید نماید
و چون بیرون بر رنگ خویش شود و اگر خواهند تا جیت
مفرحها بسایند در آتش می برند و در آب سرد می زنند
دند
چند بار تا سست گردد **خاصیت یاقوت** اگر با خود دا
کرود
از طاعون و وبا ایمن باشند و چون در دهان

کرم شود و در دست اندازی در حال سرد شود و در دهان
سرد نماید و بر کاه در دهان داشتن قوت دل دهد و اندوه
غم ببرد و حرارت غریزی را افزون کند و مدد دهد و تشنگی
بنشاند و اگر با خود دارد در چشم مردم با شکوه و عزیز باشد
در معجونها و مفرحها زیاده چندان سود ندارد و حرارت
و نشاط بیفزاید و قوت زیاده کند و چون صاف کند
تا بحدی که اگر بر مرده بندند چون از وی دیو فرو کرد و نیز
در معجونها مضرت زهرها باز دارد و روشنایی چشم
بیفزاید و صحت چشم نگاه دارد **جلا دادن ان** جزع
یمانی بوزند تا چون اهک شود و در اب بسایند و نگینها
برو مس می مالند می بینند تا جلا یابد و با طراوت شود
نسبت جواهر بوزن با یکدیگر مسح یک مثقال یاقوت
سرخ بیلانک و سه تسو بود هم شکل و بزرگی و از زمرد چهار دانک
و عقیق نیز چهار دانک کم چیزی این ازمایش بان توان
کرد که جایی پر اب کرده باشند یک یک جواهر در میان

می شود
اب می نهند و می نگرند تا چه مقدار از انجا بیرون
بلد ان جواهر باشد بعد از ان احتیاط تمام کند **معرفت**
زمرد و انواع زمرد بسیار است از هم بهتران باشد سبزی
سبز باشد و ابدار و شفاف صافی و خفیف مسوح امتحان
او زود شکسته شود و سوهان سوده کردد و طاقت اتش
ندارد و سنگها سبز که مانند زمرد بود و کسی نداند و مشتبه
شود از سیلان می اورد و نیکو نیست تیره بود یاد **قیمت ان**
بعضی گفته که درمی پنجاه دینار و سه درم دویست دینار
و پنج درم هزار دینار مغربی فروخته اند و زمرد که حقیقت
نباشد قیمت او یا اندک **خاصیت ان** بدانکه هر که زمرد
با خود دارد قوت دل دهد و از صرع ایمن باشد و دیدن
کردن نور بصر زیادت کند و درد معده سرد و بکار دارند
و از زهر کزندگان خلاص یابد و موی نیفتد و وقت
زاییدن چون بر ران بندند زود بار حمل نهد و نیز گفته اند
که چون با خود دارند خواب نبیند **معرفت الماس**

یکی سفید بود و شفاف مانند ابگینه فرعونی و دیگر انکه
باذروی زند تنی خوانند و نیم سیماسی خوانند بونک سیم ام
بود چهارم با سبزی زند و کفته اند سرخ رنك و سیاه هم
باشد و پاره بزرک نادر افتد امتحان او الماس سرها بود
سرب
مانند خشک و خیر سرب نتوان شکست در میان
اب
نهند و خایسک بروزنند و بشکنند و چون کرم کنند و
سرد با برف بروزنند سپید نیکو براید چون کنارها اورا
اورا موم بپوشند و مقابل افتاب بدارند نکی مانند
قوس و قزح برو پدید اید نیکو باشد **قیمت الماس**
نیک بقیمت یاقوت سرخ باشد **خاصیت ان** چون
الماس خورد باد ندارد ضاعقه ایمن باشند و از علت
عسر البول اسوده کردد و البته در دهان نباید کرفت و الماس
و نکهابد
البته نخورند چون الماس سوده در داروی ها دندان کنند
بدان
از دندان بپرد و الماس را بر سر شعب نهند و بنشانند و
رخشنده
شکلها را سوراخ کنند **معرفت لعل** نیز انواع است انچه

صلابت
وشفاف بود نزدیک بود بیاقوت سرخ ولیکن در
برابر نبود در قدیم لعل نبوده است و قیمت و خاصیتش
ذکر نکرده اند سبب پدید امدن وان بوده است که زلزله
شکافته
سخت امده است وان کوه را که معدن لعل است
ن
شده و لعل پدید امده و اول سرخ یافته اند و بعد از ا
عمها
زرد و لعل زرد در سرخ صلب تر است و دیگر نو
صافی
سبز و بنفش میگویند **قیمت آن** هر لعل که ابدار و
سرخ
وشفاف بود انرا بیازکی خوانند یعنی مانند پیاز
ی
باشد بهای سرخ باشد بهای او نزدیک باشد بها
زرد
زرد و تری و عنابی هر دینار او با چهار دانک اید و
بلعل
و دیگر رنگهای زیاد قیمت نباشد **حبات لعل** بیجا و
مانند بلور رنک کرده بلعل مانند بیجاده از لعل سخت تر
بعضی
نباشد و بلور چون با فتاب بدارند بعضی سرخ بود و
سپید بود و لعل سوزن سوراخ باشد **محافظت** چون
نکه داشتن مرواید است **خاصیت** ان نزدیک است

بحاجیت یاقوت **تعریف فیروزه** بانواع بود انچه بهتر معروف
وروشنتر وباطراوت بود انرا بواسحاقی کویند وان
ترین ومشهورترین معادن است **قیمت ان** فیروزه
دیدن چشم که ابدار وصافی ممسوح یا یکانی باشد
نیم مثقال ده دینار ارزد ودو مثقال هفتاد دینار زر مثقال
بصد وپنجاه دینار واکر سبزتر باشد یک دینار باپنج
دانک یا کمتر یا چهار یک اید وفیروزه زرد را قیمت کمتر
باشد **محافظت ان** همچون مروارید نکه باید داشت
دارند روغن جربش زیان دارد **خاصیت ان** فیروزه دیدن
چشم را سود دارد ودارو های چشم بکار دارند میکویند
که هر کس که با خود دارد بر خصم فیروزی یابد وپادشاهان
اورا پسندیده دارند ورسم پادشاهان قدیم بوده است
که چون افتاب بحمل امدی جواهر قیمتی کرد کردندی
ودران می نکرستندی از یاقوت وزمرد وفیروزه ترداند(?)
مروقدحهای شراب انرا ختندی وبه پیروزه جهل بشتر کردندی

فیروزه بدانکه فیروزه از چهار موضع بیرون میشست(?)
معدن اول در حوالی نیشابور که از اعظم محلهاست
از قدیم الایام تا الی یومنا فیروزه سبزفام که قیمتی
باشد وخزانه سلاطین را لایق وان معدن حاصل از آن باشد
شده ومی شود ومعدن دوم در حوالی خجند بود که
فیروزه که مه بیخ فلودی قیمتان باشد اما دیکی وقت
ازان معدن بیرون امده باشد محال عقلت معدن
سیم در حوالی کرمان قصبه ایست شابا وکنام وارد(?)
دارد ونزدیک ان محلیست که فیروزه ازان معدن
از سبب نرمی رودخانه قیمتی ندارد ومعدن چهارم
که درین پنجاه سال پیدا شده کوهیست نزدیک
ازبجان که فیروزه ازان معدن حاصل شده و میشود
اما معدن ان سنک از غایت نرمی زود متغیر می شود
ودیکر انکه چون حاصل ان معدن بسیار است قیمتی
ندارد والقصه فیروزه را وزن اعتبار دارد چنانکه

فیروزه بی مثل ازان معدن بیرون
امده باشد اما درین وقت

تخمینا بچهارصد فلوری قیمت باشد و موازنه قیراط
به پنجاه فلوری والله اعلم قیمت ان خواهد بود
و باقی بران قیاس میکن واین قیمت که تخمینا رفته
مخصوص بود بفیروزه نیشابوری سبز فام خوش
رنك و فیروزه خجند و شاپارک و از بجایی که سنک
این معدن است قیمتی ندارد بدانکه فیروزه نیشابوری
را اکر از مشک و کافور و نم زمین نکاه دارند هرکز رنك
ان متغیر نشود بخلاف سنک ان معدن که مذکور شد
که هر چند خواهند که خوب نکه دارند البته جوهرش متغیر
شود اما خاصیت فیروزه بهترین سنکها است واین سنک
را حکما مبارک داشته اند و نام او را فرخ نهاده اند
و در زمان پیشتر اکر پادشاهی بر یکی از نوکران خود خشم
کرفتی حکما کفتندی با فیروزه با خود نکاه دارد و نزد
پادشاه رود غضب پادشاه بلطف مبدل شود
بدانکه هر که صباح بر خیزد و نخست نظر او بر فیروزه افتد

دران روز مکروهی بوی نرسد وان روز غایت شادی بود
و نیز کفته اند که در فیروزه بسیار نکریستن موجب درازی
عمر بود و روشنایی چشم و حکمای ماضی چون ماه
نو دیدندی نظر بر فیروزه کردندی که هر که فیروزه با خود
دارد و خوابهای شوریده نه بیند و دشمن بروی ظفر
نیابد و از هیچ افریده نترسد و در پیش سلاطین
و حکام عزیز بود اکر فیروزه را در سرمه بکار برند مرا ض
که بچشم تعلق دارد دفع کند باب هفتم در معرفة
پازهر بدانکه پازهر حیوانی مبارک داشته اند تعریف
بسیار کرده اند و انرا مادة الحیوة نام نهاده اند و کفته اند
که هر که یك نوبت پازهر بخورد او را عمر طبیعی که عبارت
که از صد و بیست سال است روزی شود و در جمیع
عمر که داشته باشد بیمار نکردد و از علتها خلاص شود
او را پازهر سبب ان خوانند که دافع تمام زهرها است
و حامل پازهر البته دلیر باشد و از خشم زخم نکند

کزنده نترسد و از هیچ افزنده نترسد و دشمن بروی
ظفر نیابد و هیچ گزنده او را نتواند گزید و خدای
تعالی چندان منفعت و در آن تعبیه کرده که فهم آن
مقدور کس نیست و طریق خوردن آن آنست که بر سنگی
اندک آب بسایند و سر انگشت بر روی زبان نهند
و فرو برند که رسیدن آن بدندان بغایت مضرّ است
پادزهر از میان بز کوهی حاصل شود و این جانورا کو
در همه جا می باشد امّا آنچنانکه مشک منحصر است
آهوی خطایی پادزهر نیز به بز شبانکاره که اعظم
توابع شیراز است و چنین مشهور است که بز پادزهر
و از آنست که هیچ نخورد الّا مخلص این سخن گفته اند
دلیل آنست و پادزهر قطعی و مومیای در روی زمین
بغیر از کوه شبانکاره جای دیگر نیست و هر چه مومیای
معدنیست در کوه که بزان می باشند غاریست که
دران غار می برود و در لحظه قطره مومیای می چکد

چنانکه در سالی شصت درم کم و بیش حاصل میشود
خاصیت آن بسیار است بدانکه اگر شخصی بترسد و از اسب
یا جای بلند بیفتد و آزار بیند یا بمقدار نیم درم
مومیای حل کرده بعسل ضم سازد یا تنها بدهند
در زمان صحت یابد و استخوان شکسته درست شود
و بانواع خاصیت موصوفست و غار مومیای بمهر
و نشان است و هر سالی که موجود می شود بدیوان
سید هند امّا پادزهر بدیوان تعلق ندارد و پادزهر با
یانه و هر جانوری که در شکم او پادزهر است اکبر است
لاغر و ضعیف تر است چنانکه گوشت او را از لاغری
نتوان خوردن او را که صید کنند فی الحال شکم او را
می شکافند و پادزهر از میان او بیرون می آورند و در دهن
می اندازند چراکه تا گرم است نرم می باشد و گاه گاه
واقع می شود که درویش مستحق و ام دار که صید می کند
و گوشت او را بجهة قوت عیال می برد که پادزهر در میان

در میان آن افتد و بادزهری از شکم او بیرون آید
که دویست اشرفی قیمت آن باشد و در زمان سلطان
شاه رخ بادزهری که بیست مثقال بودی قیمت آن
دو هزار تنکه شاهرخی بودی و هرچه از بیست مثقال
زاید بودی قیمت آن بیشتر بودی اما آنچه دو مثقال
یا سه مثقال است قیمت بسیار ندارد و هم در شبانکاره
جماعتی هستند که بادزهر عملی میسازند که هیچ فرق
نتوان کردن و فرق کردن آن بغایت مشکلست اگر
خواهند که بدانند که اصلی کدام و عملی کدامست آنرا
بروی سنگی باید که آبی بسایند اگر چه آب آن سفید
رنگ شد اصلیست و اگر سبز رنگ بود عملی باشد

باب هشتم در معرفت عنبر اشهب

بدانکه عنبر اشهب
مناسبت بجواهر ندارد و اما بجهت خاصیت برابر جواهر
داشته اند بر ضمیر منیر خورشید تاثیر ارباب فضل
مخفی نماند که آب آخر دریای عمان بیاد الدنیای مصر

و در دهانه ظلمات است که آخر ملک یمن است چند
جزیره واقع شده و در شتاه که آب دریای نیل بطرف
قطب شمال دارد و آن جزایر خشک میشود و شتاه
دیگر که آب کشتی بجانب قطب است آن جزایر را آب مکرر
و در آن جزایر خشک می شود از هر جنس اشجار بعید و بی
شمار است و مسکن عسل است و بعد در یک بیابان
عسل بسیار میریزد و در دریا و موم آن بر سر آب بیاید
آید بعد از آن چندگاه از تربیت آفتاب و پرتو سهیل
و باقی ستارگان این رنگ و بوی و خاصیت در آن
ظاهر شود چون باد جنوب دریا را بقوة بحرکت آرد
موج و صدف و صدف بکنار دریا می افتد و هر کس بقدر
نصیب خود صدف می یابند و گاه گاه واقع شود که صدف
بیشتر بدست افتد و این حکایت شهرت تمام
دارد که جماعتی بودند که مانند را کشتی بظلمات افتاده
بود و هنوز روز باقی بود که بفرمان حق جل و علا باد موافق

بود و کشتی را از آن ظلمات بیرون آورد و مردمان
نکو در آن جزیره انداختند جمعی با آب گرفتن مشغول
شدند و جماعتی بجامه شستن قیام نمودند و ساعتی
با آب و جامه شستن می بودند جامهای که شستند
اینجا سنگی بود با آن سنگ انداختند بعد از آن که رخت
ایشان خشک شده بود واقف شدند که آن سنگ
نبود و تمام عنبر بود بعد از آن بغنیمت پاره پاره کردند
بدانکه عنبر چهار نوع است شمامه و خشخاشی و طبقه
و فستقی عنبر شمامه و صلهای مدوّری باشد و آن
در جای که تر باشد چهار روز بهاد می اندازد یعنی سفینه
می شود آن جزیره که تصوّر کنند که در میان آن آرد
انداخته اند و چون بشکنند میان آن چون خشخاش
ریزه سفید باشد و خشخاشی نیز مثل است
زود بهاد می کند و عنبر طبقه نیز میان آن سفیدی
دارد و بهاد نیز می سازد چنانکه شمامه خشخاشی نیک بو

دیگر محکم شد و فستقی فروتر از این سه نوع است و رنگ
آن مثل مغربی است که رنگ می باشد اما قیمت عنبر
بدانکه عنبر شمامه در مکه مبادله کرد و مثقال بجمیل قلوری
و خاصیت آن بسیار است اوّل آنکه طبیعت است فی
الواقع بوی او بهترین بوهاست و دیگر آنکه پیوسته
دماغ را تر دارد و دردها را دفع کند و مالیخولیا
را دور کند و گفته اند که هر که عنبر با خود دارد هرگز درد چشم
نبیند و در نظر مردم عزیز محترم بود و از رخت مثل
و دردها خلاص یابد و گرم و خشک بود و خاصیت انعام
و درد سر را نافع بود **باب نهم در معرفت لاجورد**
بدانکه لاجورد اصلی بغیر از کوه بدخشان جای دیگر
نیست اگر چه در حوالی کاشان معدن دیگر هست که
آن را معدن لاجورد میگویند اما سنگی که از آن معدن
بیرون می آید مثل سنگ سرمه سیاه می باشد و عماد شاه لاجوردی
که از ممالک عرب و عجم و روم بکار می برند و رنگ لاجورد.

عملی و کاشی است که از آن سنگ سیاه می پزند و رنگ
لاجورد میدهند اما آن سنگ سیاه اصلی نیست و این
سنگ بغیر از معدن کاشان جای دیگر نیست کاسه و صحن
لاجوردی میکنند پس در شهرها و در این نوع سنگ قیمت
بسیار دارد اما لاجوردی که از سنگ کاشان می پزند
و رنگ میدهند بغیر از نقش عمارت بکار دیگر نمی
اید و بعد از مدتی باصل خود راجع می شود اما لاجورد
اصلی بدخشانی که از معدن بیرون می اید بهمان رنگ
میماند گفته اند که دیوان بامر حضرت سلیمان علیه السلام
معدن لاجورد در بدخشان پدید کردند و این نیز
بعید نیست زیرا که آن معدن نزدیک بنای سلیمان
است و این سخن بتحقیق پیوسته که شهر قدیم بدخشان
را باد سلیمان م بنا کرده است و لاجورد در آن حوالی
پیدا شده و میشود و بدخشان اگرچه ملک فراخست
اما تمام کوهستانست و بدانکه سنگی که از معدن لاجورد

و در آن حوالی بیرون می اید اول و وصله مثل بیضه
مرغ با پوست است و پوست آن سنگ نرم و سفید
است و چون آنرا از میان پوست بیرون می آورند
حاجت بشستن نیست صلایه کنند و بکار برند
و آن لاجوردرا صد مثقال به بیست فلوری هرجا
بخرند و آن لاجورد در خزینه پادشاه بدخشان است
و نوع دیگر بی غلاف بدست می اید و بود رنگهای
سفیدی باشد چنانچه از صد مثقال لاجورد بیست
مثقال بیرون می اید ما باقی سنگی است سفید چون
از معدن بیرون اید اندک صلایه می کنند و ببازرگانان
می فروشند تا باطراف عالم می برند پس معلوم شد
که چند نوع لاجورد از بدخشان بیرون می اید
و گفته اند که کیمیاگری عبارتست از لاجورد شستن است
چرا که درین شغل قلبی را نقدی سازند و طریق شستن
لاجورد که آنرا نرم صلایه کنند و بحریره بپزند و [illegible]

روغن سندروس خمیر کنند و محکم بمالند و بعد ازان
ظرفی پاک که آب گرم در آن ریزند تا گرم شود و بگذارند
تا بجوش آید بعد ازان وصله ازان در ظرفی اندازند
و آب گرم مقدار صد درم یا کمتر ازان بران خمیر ریزند
و خمیر را بمالند لاجورد بیرون می آید و آب کبود رنگ
می ماند و آب کبود را در کاسه دیگر از کوماس بگذارند
دیگر بعد از دو سه آب که شسته باشد می اندازند و آب
می ریزند و می مالند تا آن زمان که روغن سندروس
سفید بماند بعد ازان معلوم شود که لاجوردی دران
بوده بیرون آمده بعد آن لاجورد را با جزوی آبی
که مانده بیاورند که یک شبانه روز در آن آب از روی
لاجورد باید ریخت و لاجورد خشک کرده باز از حریر
بگذرانند و شستن لاجورد همین بود در میان
لاجورد بدخشانی و کاشی فرق چندان نیست بلکه
کاشی رنگین تر است پس کسی چون فرق تواند کرد بر روی

سنگ صلابه کنند اگر سیاه باشد عملی است بو رنگ خود
مانند اصلی باشد و اگر سنگی صلابه نباشد مقدار نخودی
ازان در دهن اندازند تا سرخ شود بعد ازان بیرون آورد
اگر بو رنگ خود مانند اصلی است و اگر تغییر کند عملی است
اما خاصیت لاجورد بدانکه لاجورد هر که با خود دارند
از علتها ایمن گردد و در چشم خلایق عزیز محترم بود
و خوردن لاجورد درد کوده را دفع کند و اگر در مفرح
یاقوتی بکار برند خون طحال را مفید بود و مقوی مفرح
بیفزاید و اگر لاجورد را بجای سرمه در چشم کشند امراضی
که تعلق بچشم دارد دفع کند و شب کوری را ببرد **باب اول**
در بیان سنگ شناختن علامت سنگ بدخشی آنست
که اگر او را بر آتش نهند و بشکن او نو براید و مرقش
طلا داشته باشد و سنگ زرد نداشته باشد و رنگ
او به بنفشی مایل باشد **باب دوم** در بیان نادرو پختن
یکمن روغن بزرک و نیم من کندر سفید اعلا و اگر کندر

یافت نشود مصطکی دانه و اکر کتیره سفید بسته باشد
بهتر است باید که روغن را با کندر ممزوج کند و در دیک
میتین که چرب نباشد او را بجوشاند و دیک را از کل
بر ند جنانکه اتش باو برسد و اکر بدو نرسد علاج پذیر
نشود و او را انمقدار بجوشاند که بحدی رسد که اکر قطره
بر روی سنک بجکاند بطریق دانه مروارید باستند
و جون سرد شود که انکشت برو بزنند نرم باشد و سپیده است
بعد از ان صاف نماید و در ظرفی کذارد که اصلا کرد
برو ننشیند باب سیم در کوفتن لاجورد و صلایه
ان باید که اول سنک را در هاون رومین بکوبد
جندانکه رنک او تغییر کند جرا که هاون رویین لاجورد
را جرکین و سیاه میسازد و انرا لا بیخته بر سنک سماق
یا طبق جینی صلایه نماید و بعد از ان خشک کند
باب جهارم در صاف کردن لاجورد باید که شفتا
دونه ساخته از انجا بپالاید و بکذارد تا صاف شود

وبیش کافران فرنک بناتی و بلوری بقیمة بود
وبعد از ان فستقی و زیتونی و باقی رنکها قیمتی ندارد
اکر جنانجه پاره الماس از دو قیراط بناتی یا بلوری
خوش اب که هیچ نقطه سیاه و در دو سرخ و زردی
نباشد والله اعلم بدو فلوری میتوان خرید و در جهت
ایام تسلط کافران فرنک قیراط بجهل اشرفی میتوان
فروخت و اکر بیست قیراط بود قیمت ان تعلق
مبالغه بایع دارد و بغیر از مردمان فرنک کسی دیکر
وقوف بان مرتبه ندارد و ان کافران این قیمت
را بغایت نیک میدانند مثلا اکر پاره الماس که جهار
قیراط بود و در هندوستان قیراطی بپانزده فلوری
توان فروخت و الماس باد در میان جواهرها سلطان
جواهر کفته اند اما تراشیده در میان لطافت جندان
نمایشی ندارد و هرجند در اصل کوهر کرانمایه و لطیف بود
اما سبب انکه در معدن سنکهای ناجنس بوده است

بوده کدورتی بر چهره غبار دور کاران نشسته خون بدست
استاد جابك رسد بادویه سماوه که فراخور مصلحت اوست
کوفته وبیخته معجونی سازد وجرمی تعبیه میکند بدانش
خویش وریاضت وزنك ظلمت کدورت از
چهره او برمیدارد وبعد ازان زینت تاج شاهان
وپیرایه کوش کردن نو عروسان نازنین میکردد اما
خاصیت الماس بسیار است صلب ترین سنکها است
وهم سنکها را بدان سوراخ توان کرد وطبع ان سرد وخشک
است در مرتبه چهارم واتش او را زود تغییر نتواند
ساخت واکر کسی را ریك مثانه باشد الماس با خود
دارد وان علت دفع شود دارنده الماس در نظر سلاطین
وحکام بغایت عزیز ومحترم باشد وهرچه از صلاح
وفساد کوید قبول کنند واز هیچ افزیدکار نترسد
ونیز کفته اند که علتهای بد مثل جذام وبرص ومالیخولیا
دفع کند ودشمن بر وظفر نیابد واز صاعقه وچشم

وچشم زخم در امان حق باشد واکر خواهد که بخورد کس
دهد رود دهاریش کند ودر حال بمیرد حق بکمال قدرت
خود چندان خاصیت در یك الماس تعبیه کرده است
که عقل از ادراك او عاجز است

باب دوم در معرفت یاقوت

بدانکه یاقوت نیز از دو موضع حاصل
شود موضع قدیم در سیلان وان جزیره ایست
بغایت بلند وسیع چنانکه کفته اند که درازی وپهنای
وی چهار فرسنگست واو را سراندیب میخوانند وچنین
مشهور است که مهبط ادم حضرت ادم علیه نبینا وعلیه السلام
بحکم آیه از عالم دین دایره نزول کرد واز بهشت عدن
دور افتاد وبر بلای کوه سراندیب آرام کرفت لاجرم به برکت
قدم ادم علیه السلام معدن یاقوت اشکارا شده اکنون
ان زمین را قدم کاه ادم علیه السلام میکویند وسنک ماده
ان که باطراف عالم میبرند از جزیره سیلانست که عبارت
از سراندیب است که حاصل میشود بدانکه یاقوت اصل

جهار نوعست سرخ وکبود وزرد وسفید ویاقوت
سرخ هفت رنك می باشد بهرمانی ورمانی وارغوانی
وجرمایی وزمردی وخمری ولحمی ویاقوت کبود نیز
رنك است طاوسی واسمانی ونیلی وکحلی ویاقوت
کبود نیز رنك است طاووسی واسمانی ونیلی
وکحلی وسبز خام ویاقوت زرد جهار نوعست شمسی
وترنجی وکاهی وزیتی ویاقوت سفید بلور است
وبلور بسیار حاصل میشود اما قیمتی جندان ندارد
ویاره بهرمانی خوش اب تمام عیار جون به بیست
قیراط رسد الله اعلم مبلغ دو هزار اشرفی قیمت
دارد اما یاقوت تمام عیار خوب پانصد اشرفی
ارزد در دیار ملك عرب وخراسان ودر بعضی بلاد
روم بغیر از سیلون نادر الوقوع است واکنون
یاقوت اینجه طاوسی ونیلی واسمانی رنك باشد در
هند قیمت ان بیشتر بود جنانکه در تمام جهان که زیاد نبندند

تخصیص بهمتان که شیوخ ایشانند وجنین مشهور است
که در ممالک شروان یاقوت زرد را به بهای تمام میخرند
جراکه یاقوت زرد برای دفع طاعون مجربست
وشناختن یاقوة زرد بغایت مشکلست از برای انکه
کفار فرنك بلور را صلابه می کنند وبعد از ان مثل
ابکینه می ورنك یاقوت میدهند ومربع به شیب
مموج میتراشند جنانکه از یاقوت فرق نشود مکر کسی
که درین فن ماهر باشد وپهلوی موضع یاقوت زرد
خانه ایست که مردم می باشند ودر زمین انجا را مثل جاهی
می کنند ودیك ان را میشویند سنك بوم سبز بدست
می اید که درمیان او خطی یا دو خط سفید درخشنده
وبراق نزدیك یکدیکر باشند وعین الهر اصل افت
وجوهریان این نوع را عین الهر کویند واکر یکمثقال
عین الهر خوش اب که بهر طرف غلطانی تصویر شود
که اب از ان حاصل کرد وبدست اید والله اعلم

حلوی قیمت است باقی ازان قیاس میکن در ترمل
وسیلان حاصل میشود چندان قیمتی ندارد و معدن
یاقوت بود در تحت الریح و شدید که اعظم شدید هاست
در حوالی بنکاله ساحلیست که انرا نام شکواست و نزدیک
ان ساحل جزیره ایست که نام رکنک میکویند و یاقوت
نوخوش اب سبز رنک و رمانی از معدن خانه ان جزیره
است حاصل میشود و قول دیکر انست که بدو ماه انجادند
و نام ان محل کنعلک بود و حالیا یاقوت رکنک کویند
و پیش جوهریان معلوم است که سنک رکنک از غایت
نرمی سالم از اتش بیرون نمی اید و پیش کافر فرنکی سختی
و نرمی اعتبار ندارد بلکه اب و رنک اعتبار دارد
و هر سنک که رنک او بهتر او بهتر بود مرغوب طبع است
چنانکه اکر یاقوت خوش رنک افتد بطریق یاقوت
رمانی میخرند و مبالغه نرمی نمیکنند غرض که رنک نزد ایشان
اعتبار ندارد

باب سیم در معرفت لعل

بدانکه در زمان

جمشید لعل نبوده و بعد ازان در نواحی بدخشان
بتقدیر ربانی زلزله تمام واقع شد که بیشتر مردم دران
زلزله هلاک شدند و نزدیک شهر بدخشان که بنای
سلیمان است که بغایت بلند که از صلابت ان زلزله
شق شد و از هم بر بخیت بقدرت حق سبحانه و تعالی
لعل از میان ان کوه ظاهر شد و لعل که اکنون نزد
مردم منتشر است ازان معدن است زیرا که معدن لعل
در روی زمین بغیر از بدخشان و جای دیکر بثبوت
نپیوسته و پیش ازین سیصد سال ازان لعل زیاده
زیاده از پنجاه است و شصت مثقال بیرون نیامده
و رنک لعل از هفت نوع بیرون نیست معصفرانی
و رمانی صافی و اتشی و عنابی و حمری و عقربی و بصلی
و دانایان این فن کفته اند که از لعل سه مثقال یا چهار
مثقال تمام عیار معصفرانی که بی عیب باشد قیراطی
والله اعلم به قیمت فلوری خواهد بود رمانی و شابتی

وانتش نیز اکر عیب نداشته باشد به نیمه بهای معصفرانی
خواهد بود و بصلی خوب بلا عیب نیمه بهای ان سه دنك
دیکر خواهد بود بدانکه طبع لعل کرم و خشک است و حکما
کفته اند که هر که لعل با خود دارد از جمیع مرضها ایمن کردد وکرده
را قوّت دهد و از وقت مجامعت امساک منی کند و دارنده
لعل در چشم مردم عزیز و محترم باشد و خوابهای شوریده
نه بیند و اورا قدم نکو شمرند و اکر بازوی کودک بدخوی
بندند و از ان بدخوی باز استد و در خواب نترسد
و اکر در مفرحات بکار برند رنك و روی سرخ کند و فرح
بیارد و بخار معده را دفع کند **باب چهارم در معرفت زمرد**
بدانکه زمرد پیش ازین پانصد سال از دو موضع حاصل بود
اول در دار السلطنه مصر حی شد و حالیا مردی که در میان
مردم واقع است ازجانب فرنك است و ان چهار رنك
منحصر است اول برنك دازنابه دوم ریحانی سیم برنك سغلی
ریحانی چهارم سغلی اما سغلی چندان قیمتی ندارد و ریحانی بهار

سجاده اکر برنك یاقوت سرخ باشد بغایت نیکو
و ابدار و بها لعل میانه میخرند و بسیار باشد که سجاده یاقوت
شبیه شود باتش فرق نتوان کرد و بعضی باشد که با اتش
متغیر نکردد اما یاقوت تشنکی نشاند و دیر سرد شود
و سجاده چنین نبود **تعریف عقیق** انواعست واذهم
ندذ و صافی و شفاف بهتر بود و از آبیادی که هست
قیمت زیاده ندارد و داشتن او بفال دارند و مبارک
شناسند **تعریف وشخ** رنك او سبز باشد که از زنک
زنکار می درخشد و بروی خطها سیاه باریک کشیده
باشد و انچه تیره بود انرو پیچ شرین خوانند و معدنش بود
کوهها و یکی از جانب مغرب بود و دیکر جایها انکی نشان
میدهند و میکویند که در ترکستان شهری هست که او را شباب
ساخته است انجا دهنه سرخ برنك یاقوت اما دهنه سبز نیز
نیکی باشد از ان قدحها و کمرها و دستها یا زند و عزیز دارند
خاصیت او و چشم را سود دارد و قدحهای چشم نشاند

ور روشنی بیفزاید و آبله ببرد اما دهنه شرین چشم را شاید

معرفت لاجورد هرچه نیکو بود درو نقطهای زر بتوان

دید و هرچه صافی تر و خوش رنگ تر بهتر بود **خاصیت** او

در اسهال سودا هیچ چیز بهتر از لاجورد شسته نیست

و اصحاب مالیخولیا و کسانی را که خواب نیاید سود دارد

و اگر بر چشم طلا کنند مژه برویاند **تعریف یشب** و آن

انواع است از بهتر سنگ سپید است با زردی گراید و [بعضی]

باشد شفاف و اندک با سیاهی گراید و باقی که سیاه بود

خاصیت آن کسی با خود دارد از صاعقه ایمن بود و در [چشم]

مردم عزیز باشد و یرا با معده خاصیتی بزرگ است تا بحدی

گفته اند اگر کسی از وی کودن [زد] بندی کند و در گردن اندازد

چنانکه برابر معده او باشد معده او را قوی گرداند و

تدریج و ضعیف معده ایمن باشد **معرفت بلور** بهتر آن

وی هندیست و آنچه نیکو رنگ باشد در مقابل آفتاب

بدارند از عکس آن آتش و اگیرد و شیشه گر در صلایه

و عقیق یمنی و دیر زبان بدارد و چون گوشت دندان

رفته باشد و در آنجا نهند گوشت برآرد و بیخ دندان

را زایل کند و اگر عقیق یمنی را نگین سازند و آیه و ما

توفیقی الا بالله را بر آن نقش کنند و بر انگشت

کنند نفع بسیار بینند و در نظر خلایق عزیز و مکرم

باشد **باب دوازدهم در معرفت یشب** بدانکه یشب در میان کا[شغر]

و ختا و لاوینی است که از ابلا رختن میگویند و [دران]

حوالی رودخانه ایست که آن را یدرجان میرود

و در روی زمین بغیر از آن رودخانه جای دیگر

یشب نبوده و یشب را هفت رنگست و اما سفید [و زیتی]

از همه بهتر بود و آن بغایت سنگی صاف گشت و حکما آن را

برابر جواهر داشته اند و در خطا و ختن عزتی تمام

دارد و نیز حکاکان آن دیار در فن تراشیدن هفت [طبقه]

نقش عراقی و ختایی و فرنگی و صورت کوی در یک

و صد شبحان می نمایند که عقل حیران میشود چنانکه

توان
چنانکه یك سر شیب پیش ایشان بچهار صد فلوری می
هزد
خرید ومردان وزنان ان دیار وکافران هر یك یك بنقد
او ماری کنان
یك دو وصل نگاه میدارند وهر که بدان دیار رود
وغیرهم اگر با ایشان شیب نباشد اعتباری چندان
نخواهد داشت وعزت شیب در خطا هانا بواسطه
ان باشد که صوب وصاعقه در انجا متصل است
عفن
وخرابی بسیار است صاعقه پدید اید ودر دفع صا
طاعون بفرمان خدای تعالی بغایت مجرب است
دیگر انکه شیب را خاصیت بسیار می باشد خفقان
بکلی دفع کند ونیز گفته اند که هر که شیب با خود دارد
از علت بواسیر خلاصی یابد ودنك او دایم سرخ باشد
وداننه شیب از بهق وبرص ایمن باشد واگر شیب
مجلاست
صلایه کرده بر ابریا توتی منضم سازند بغایت
کوی
وخواص شیب بسیار است هر کرا چشتی در فن سودا
جمیع ان امر
باشد بدین طریق که مذکور شد عمل کنند این بود جوهر

والله اعلم

بر اب کنند همچنین باشد هر که با خود دارد از دردندان ایمن
باشد **معرفت جزع** معدن او به یمن باشد هیچ جزا زو
انواع
صلیب تر نیست وبوزن بعقیق نزدیك است وان
بعضی
بود سپید بود وسیاه وسرخ امیخته برنگهای مختلف وبر
ان
خطها کشیده وبعضی صورتها تمام ناتمام باشد **خاصیت**
خوابهای
حکما گفته اند هر که جزع با خود دارد بسیار اندوهگین شود
بسیار
شود بد وترسناك بیند ودر میان او ودیگر مردم خصومت
برود
افتد واگر بر کودکان بندند اب از دهان ایشان بسیار
معرفت بسد او نیز انواعست وبهترین سرخست وانکه
دورهای
بر رو وسنی بود وبعد نشکنند **خاصیتان** در مفرحها ودوا
سبزد
چشم بکار دارند وخون که از گلو یا از سینه اید باز دارد و
بزرگ ودیش امعا وعسر البول را سود دارد **معرفت انواع یادهر**
واو سپیده وزرد وسبز خاك رنك باشد بهترین ان بود
مانند ساق جغند بود ونوعی باشد که انواع علی خوانند
نکه
دی که یا سپیدی زند بقوة بهتر باشد **امتحان او** چنا

چنانکه باشد که بشانند و در شیر کنند و اگر بسته شود

نیکو بود خاصیت او هر کس را که زهر داده باشند مقداری

بوده باوه دهند زهر بعرق او بیرون اید و انچه زرد بود

یا سپید بقوت تر بود و نوعی کما نند ساق جغند بود

چون بسوزند سیاه شود و در وی جزوی بود که باتش بسوزد

معرفت مغناطیس و ان سنگی باشد که اهن را برباید چندانکه

بود که تر بود بهتر بود بر کشتی توان زد و بهترین نرخ سیاه

فام بود خاصیت ان شیخ ابو علی سینا گفته است که اگر

کسی را اهن سوده دهند مغناطیس سوده باید داد تا ان

اهن جمع کند و بیرون آورد و هم او گفته است که اگر کسی

مغناطیس حل کرده در دست مالد و یکباره تا خشک شود

وان دست بر قفل بسته مالد باز شود و زنی که خواهد نازاید

بر پای بندد و بچه زود بیرون اید معرفت جرجار سنگی

است سیه رنگ و چون ان را بر صلایه بسایند و اید مثل

خون چندانکه او را بشکنند شاخ شاخ شود مثل زنجفر

شمس قمر زحل مشتری مریخ

ذهب فضه سرب قلعی آهن

زهره عطارد عقرب راس سکانی ذنب

مس زیبق کبریت نوشادر سکانی زرنیخ

...جد کوکب الارض عقاب کوکرد احمر تعز مس

...روح توتیا طلق نوشادر

تا محرم ازغم حیات
کشته ناکیم عز لیرادی سربا غیمه یوخی بسازم
ریز تا کیمه عزنلرادی ازطعنه ناکس ادیم بسازم
ناکی نفضا نظر نلرادی سرباغیمه ... نا کام دردینه سیار محنت
بدبوی فغانکدن نلرادی مدکو رغم انیج ضرابه بنهفت
ایم بدلت انغم نلراده بر سینمه هزار دیغ حسرت
غدنا لیمه ما ضل نلراده نا کی باشیم عزیب ودیهف
انیکیم ... سوغ آرزده بر فاقی بلاکه دردوم مرن
تا چند نه فاک عزم نلرال آباکیم زننی بوپاره بمو نشی
اکیم دلم ... نه یو شفنی باردیغ سرد بر کی
... دید ... اند یشه بنیا نشیم زمر دن چند ... کیمه غم امحو شی
آه ... آن بیکس عشم کیم جو غنا نعوم ... شوق قاکیم نی نو ابر دیبا زار
تا کی با شم بکام دشمن ماه ... ... مهرکیم نشی دنو ... ضریدار
جوشی
جنبرد

دستم نرسد بدامن تو

حوزم همه اعانت بکردن تو

حوزم بعمانت بکردن تو

با محتشمی از کرم رو کنم محو شوم ز خجلت تو

بر کت نوی عطا کنی بیم طومار شکوه تو

این ظلم که ما ز تو شنیدیم — آیا ز خدا نیامدت شرم
گر هیچ ستمگری ندیدیم — از خلق ترا نبود آزرم

با خلق ره عتاب پوییم
گریان گریان جواب گوییم

اینک همه بی مجال تن‌ها — بر جا نگر ز بی نظاره
از ظلم تو دود روزن ما — از هر جانب کنی نظاره
کز بند هجوم سیل خونبار — بینی سر و دو ره چاره
تا روز بلا هراس آن کار — حیران حیران بدان میانه
گه کار به بی مروت — ما ساز که ما ازو کنیم حکایت
در ... منهدم ... — ازغیر توقع حمایت

درویش بی نفاق و ریا
چون متقیان بی سر و پا

گردش عکر و حیله و زور
او با او مر از کید یکدر دور

و له

شبها بنزد [illegible] و مجلس
صبر از دل و القلب [illegible]
و [illegible] ناصح [illegible]
مرا با جبین مست [illegible]
الا ای [illegible]
[illegible] المنازل و المراحل
تمنای بلا کنی [illegible] عاشق [illegible]
[illegible]
صنوبر [illegible] مقابل
صورت که [illegible]
نه [illegible] نماند محروم
نه یار رفتن نه جای ماندن
فرح جان میبرد [illegible]
مبادا کار کس زین گونه مشکل

زبخ

ز بختت ره مبادت هیچ آسیب
بکامت هر چه خواهی جمع حاصل
[illegible] شود عمر [illegible]
[illegible] شکیب [illegible]
[illegible]

حکایت آورده‌اند که کُردی بعیادت
بیماری میرفت بر خود خیال
کرد که آنجا هر رسم چنین
و چنان خواهم گفت و جواب
چنین و چنان خواهد داد
کرد در رسید و سلام کرد و
نشست و گفت احوالت
چون است گفت حال سگ
کرد گفت الحمد لله گفت
غذا چه میخوری گفت
زهر و مار کرد گفت نوش
جانت باد گفت طبیب
تو کیست گفت ملک الموت کرد گفت
قدمش بر تو مبارک باد
حکایت

آوردند که کری بر لب دریا ماهی میگرفت ناگاه سواری
از دور نمایان شد کر با خود گفت که این سوار از من
خواهد پرسید که چکار میکنی خواهم گفت ماهی میگیرم خواهد
پرسید که آب تا کجاست خواهم گفت تا گردن خواهد پرسید
که چند تا گرفتی خواهم گفت صد تا خورد و صد تا بزرگ
خواهد پرسید که چه قدر داری خواهم گفت یک خروار
خواهد پرسید چند نفر هستید خواهم گفت من و پدرم
و مادرم و برادرم و خواهرم و فرزندانم و زنم که ناگاه
سوار در رسید و گفت السلام علیک کر گفت ماهی میگیرم
گفت بکش زنت کر گفت تا گردن سوار گفت کور
بریشت کر گفت صد تا خورد صد تا بزرگ سوار گفت
خاک بر سرت کر گفت یک خروار سوار گفت غریب
مرد خری کر گفت من و پدرم و مادرم و برادرم و
خواهرم

96

پیمان شکنی شعار [illegible]

نه بهر تو اعتقاد کردم

بر قول تو اعتماد کردم

خود بود بغلامی تو بادم

مهر از همه [illegible]

یاران همه دلبران [illegible]

دل را که بمهر [illegible]

فرمان ده کشور بدنها بجه

هنگام وفا و عهد و پیمان [illegible]

[illegible]

دلا تا زار [illegible]

سراپا [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بیک ناله بسوجم هر دو عالم

که از سوج جگر خونا کستم

در مهر وفا [illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم
مصداق مفهوم لا بد الکل
متصلا نقلی والدلیل ...
[illegible]
عوارض ذاته الموضوع
المرکب من الجنسین جهة
الفعل والانفعال
فبالترکیب یحصل
العلم والعلامات
فالحقیقة ... الرب
لا الوصف الموهوم
لا الوصف
بخلاف جهة المعانی
التی هی الرکن
للشیء بحیث
[illegible]
الشیء

مرکب ارسطو از برای اسکندر ... جهت قوت ...

کندر ۴	... سنبل	زعفران ۱	کبابه ۱
زنجبیل ۱	اسارون ۱	بزربار ۱	سعد هندی ۱
عود ۱	تخم پیاز ۱	فلفل ۱	
دارفلفل ۱	صندل ۱	دارچینی ۱	
جوز ۱	نقره ... ۱	مصطکی ۱	
درونج ... ۱	مغز چلغوزه ۱	...	
	عنبر	... انار ۱	
	زبیب ۱	مصطکی	
سولنجان ۱	بادیان ۱	زیره کرمان ۱	

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم
بسم الله الرحمن الرحیم

رعنا ... سخن ... گفت
[illegible]

صد بستی ز فکر خود دل کار دیده که بود از تو نوش
که قطع نظر کنند ز بلبل کرده است جدائی تو گوش

شب

روایت است از حضرت رسالت‌پناه محمد رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم که روزی جبرئیل علیه السلام آمد و این دعا را تحفه آورد
و گفت که خدای تعالی ترا سلام می‌رساند و می‌فرماید که هر آن بنده از بندگان من اگر در عمر خود یک بار
این دعا را بخواند حق تعالی هشت در بهشت بر روی او گشاده گرداند و هفت در دوزخ بر روی او بسته گرداند
و حشر شود او با صدیقان و شهیدان ... و هر که این دعا را بخواند دایم در امان باشد
محتاج کسی نشود و اگر در بند یا در زندان گرفتار باشد از برکت خواندن این دعا خلاص یابد

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیمِ

اَللّٰهُمَّ اِنِّی اَسْاَلُكَ بِاَسْمَآئِكَ یَا مُؤْمِنُ
یَا مُهَیْمِنُ یَا مُزَیِّنُ خَلِّصْنَا مِنَ الْوَبَاءِ
یَا اَللّٰهُ یَا اَللّٰهُ یَا اَللّٰهُ اَلْاَمَانُ اَلْاَمَانُ
اَلْاَمَانُ یَا عَالِمَ السِّرِّ وَالنَّجْوٰی یَا خَالِقُ
یَا رَازِقُ یَا دَائِمُ خَلِّصْنَا مِنَ الْوَبَاءِ وَ یَا
کَاشِفَ الضُّرِّ وَالْبَلَاءِ یَا اَللّٰهُ یَا اَللّٰهُ

اَللّٰهُ اَلْاَمَانُ اَلْاَمَانُ اَلْاَمَانُ اِجْعَلْ
فَرَجًا وَمَخْرَجًا اِیَّاكَ نَعْبُدُ وَاِیَّاكَ
نَسْتَعِینُ یَا جَبَّارُ یَا غَفَّارُ یَا سَتَّارُ
صْنَا مِنَ الْوَبَاءِ یَا اَللّٰهُ یَا اَللّٰهُ یَا اَللّٰهُ
اَلْاَمَانُ اَلْاَمَانُ اَلْاَمَانُ یَا ذَا النِّعْمَةِ
سَّابِقَةِ یَا ذَا الْكَرَامَةِ الظَّاهِرَةِ
ذَا الْحُجَّةِ الْبَالِغَةِ خَلِّصْنَا مِنَ الْوَبَاءِ
للّٰهُ یَا اَللّٰهُ یَا اَللّٰهُ اَلْاَمَانُ اَلْاَمَانُ
مَانُ یَا رَجَاءُ یَا مُرْتَجَاءُ یَا عَظِیمَ الرَّجَاءِ
سَمِیعَ الدُّعَاءِ یَا مَلِیكًا لَا یُرَامُ

اخبارات روزنامه حضرات

يا عزيزاً لا يضام يا قيوماً لا ينام
خلصنا من الوباء يا الله يا الله يا
الله الأمان الأمان الأمان
يا قائماً لا يزول ادفع عنا الوباء
يا الله يا الله يا الله الأمان الأمان
الأمان بحق محمد المصطفى يا حي
يا قيوم يا لا إله إلا أنت سبحانك
إني كنت من الظالمين وصلى
الله على محمد وآله أجمعين

قد تم في يوم الثلث وقت العصر من شهر جمادى الآخر سنه ١٢٤٥

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله رب العالمین والصلوة والسلام
علی سید المرسلین محمد و عترته الطاهرین
اما بعد چنین گوید حقیر عباد الله محمد باقر ابن
محمد تقی عفی الله جرایمهما که رساله ایست در بیان
آنچه از احادیث معتبر از اهلبیت رسالت پناه صلوة
الله علیه و علیهم اجمعین معلوم میشود از سعادت
و نحوست ایام و هفته و ماه بجهت ارتکاب اشغال
و اعمال و چه اختصار مرقوم میگردد تا جمعی از خلص
شیعیان که در جمیع امور متابعت پیشوایان دین را

لازم میدانند باین رساله رجوع نمایند و محتاج باختیارات
ساعات بنحوی که بحسب شرع مذموم است نباشند بحکم و علی الله
التوکل و هو حسبی و نعم الوکیل فصل در ایام ماه صحت علی ابن
طاوس علیه الرحمة از حضرت امام بحق ناطق جعفر بن محمد
الصادق صلوات الله علیه روایت نموده که روز اول ماه حضرت
آدم علیه السلام در آنروز مخلوق گردید روز مبارکیست
از برای طلب حوایج و از برای رفتن بنظر پادشاهان و
طلب علم و زن خواستن و سفر کردن و خرید و فروختن
و کرفتن چهارپایان و اگر بنده یا حیوانی درین روز گم شود
در هشت روز دیگر بدست می آید و هر که درین روز بیمار
شود شفا خواهد یافت و فرزندی که درین روز متولد
شود صاحب سخا و بخشنده و فراخ روزی و با برکت و خوش

میمنت بود روز دوم ماه واین روز حضرت حوا ع مخلوق شده است
وشایسته است برای زن خواستن وخانه بنا کردن وتمسکها وقباله
جات نوشتن وحاجات کردن واخبار سایر کارها نمودن هرکه در
اول این روز بیمار شود بیماریش سبک باشد بخلاف آخر روز
وفرزندی که درین روز متولد شود نیکو تربیت بیابد بعون الله تعالی
روز سیم ماه روز نحس است وحضرت آدم علیه السلام
وحوا را درین روز از بهشت بیرون کردن پس بهترین کار
درین روز آنست که مشغول اصلاح خانه خود کردن وتا ممکن
نشود برای کاری بیرون رفتن و بپرهیزید درین روز رفتن
پادشاهان وخرید وفروخت وسایر کارها ودرحدیث بنده که درین
بگریزد دوباره بدست آید وهرکه درین روزها بیمار شود وبمشقت افتد
وفرزندی که متولد شود روزیش فراخ وعمرش دراز باشد درحدیث
سلمان فارسی واقع شده است که روز گرانست واز برای هیچ کار

تمسکها

روز ۳

ذود

شایسته نیست

شایسته نیست روز چهارم ماه نحس است اما نیکست از برای زراعت
کردن وشکار کردن وعمارت بنا کردن وچهارپایان گرفتن ومکروه است
درین روز سفر کردن پس هرکه سفر کند بیم است که کشته شود یا مالش
را بتاراج ببرند یا بلائی او را عارض شود ودرین روز قابیل متولد
شد وهرکه درین روز بگریزد یافتنش دشوار باشد وپناه بجائی ببرد
که او را بدست نتوان آورد روز پنجم ماه روز نحس است که درین روز
قابیل ملعون متولد شد وهمین روز برادر خود هابیل ع کشت پس
هیچ کاری را اختیار مکن واز خانه بیرون مرو وهرکه درین روز
سوگند بخورد جزای خود بیابد وهرکه درین روز متولد شود
حالش نیکو باشد ودرحدیث سلمان وارد شده که درین روز اختیار
کاری مکن وبنظر باده شاهان مرو روز ششم ماه روز شایسته است
برای برآوردن حاجات وزن خواستن وهرکه سفر کند
درین روز در دریا یا صحرا ابر گردد وبسوی اهلش نیکست

روز
از برای خریدن چهار پایان و هر حیوان و بنده که درین ایام
برفروختن پیدا شود هر طفل که درین روز متولد شود نیکو
یا بد از آفتها بسلامت باشد و در روایت دیگر از ان
حضرت منقولست که شایسته است برای شکار و طلب
معاش و هر حاجتی و در روایت سلمان واقع شده که
خواب درین روز دیده شود و بعد از یکروز دیگر
تعبیرش بظهور آید روز هفتم ماه برای همه کار
خوبست و هر که درین روز شروع بمشق و کتابت
نماید زود بکمال میرسد و خود را و هر که ابتدا کند
درین روز بعمارت و بعد وسعی عاقبتش نیکو باشد
و هر طفل که درین روز متولد شود و تربیتش نیکو
و روزیش فراخ و در حدیث وارد شده است که شا
از برا

از برای شکار و طلب روزی کردن روز هشتم ماه شایسته است
از برای هر حاجتی از خرید و فروخت و هر که درین روز
نزد پادشاه رود حاجتش برآورده شود و مکروه است درین
روز بدریا نشستن و سفر خشکی کردن و بجنگ رفتن
و هر طفل که متولد شود ولادتش شایسته باشد و هر که
بگریزد بر وظفر نتوان یافت مگر بتعب بسیار و هر که
عمر را هی کم کرده باشد درین روز راه نیاید مگر بمشقت
و هر که درین روز بیمار شود تعب بسیار کشد و در روا
یت دیگر واقع شده است که شایسته است از برای هر کار
مگر سفر کردن و سلمان رضی الله عنه روایت کرده است که برای
هر کاری خوبست روز نهم ماه روز سبکست و نیک
برای هر اموری که اراده نماید پس ابتدای کارها بکند و قرض
و زراعت بکند و درخت بکارد و هر که درین روز ها

از دشمن بگریزد و نجات یابد و هر که بیمار شود بیماریش سنگین علیه السلام درین روز متولد شده وش نیک است برای کارها و خرید
شود و هر که کم شود بزودی یافت شود و هر فرزندی که متولد شود فروش و سفر کردن و باید که احتراز نماید از رفتن پادشاه
شود در جای توفیق یابد و در روایت دیگر آمده که آنقدر نزد سلاطین و هر که درین روز بگریزد بزودی باز آید و هر که
فراخ روزی باشد بروایت سلمان رضی الله عنه خابی که درین روز دید بیمار شود امید است که بزودی شفا یابد و هر طفل که متولد شود بنیکی
شود اثرش در همین روز ظاهر گردد روز دهم ماه [illegible] زندگانی نماید نمیرد تا آنگه پریشان شود از پادشاهی بگریزد
حضرت نوح ع درین روز متولد شده و هر طفل که درین روز [illegible] در روایت آمده که هرگز پریشان نشود روز سیزدهم ماه
روز متولد شود پیغمبر باشد و فراخ روزی باشد روز نحس است و به پرهیزد درین روز از منازعه کردن
نیکست برای خرید و فروخت و سفر کردن و کم شده درین روز بنظر پادشاهان رفتن و روغن بر سر مالیدن و سر تراشیدن
روز یافت شود و گریخته زود بدست آید و هر که درین روز [illegible] کار کردن و هر که درین روز بیمار شود و در خوف و خطر باشد
روز بیمار شود سزاوار است که وصیت کند و در چند [illegible] هر که بگریزد هیچکس بر دست نیابد و هر فرزندی که متولد
وارد است که تخم کشتن و زراعت کردن و سلف خرید شود چندان زندگانی نکند و بروایت سلمان خوابی که دیده شود
نیکوست و بروایت سلمان خابی که درین روز دیده شود تا نه روز بعمل آید چهاردهم ماه نیک است از برای جمیع امور
تا بیست روز بظهور آید روز یازدهم ماه حضرت شیث هر فرزندی که متولد شود ظالم باشد و نیک است برای طلب علم
خرید و فروخت و سفر کردن و قرض گرفتن و بدریا نشستن
علیه السلام

دیگر بخته بدست آید و بیماری صحت یابد و در روایت دیگر
فرزندی که متولد شود عمرش دراز و بطلب علم راغب شود و در
آخر عمر مالش فراوان گردد و بروایت سلمان نیکست برای هر
امر خیری علی الخصوص برای دیدن پادشاه [illegible] و فرزندی
که بهم رسد صاحب علم و دانا و خوش نویس گردد که هر که خواب
ببیند بعد از بیست شش روز دیگر بعمل آید روز پانزدهم
ماه نیکست برای جمیع امور مگر و قرض گرفتن و کسی که درین
روز بیمار شود بزودی صحت یابد و کسی که بگریزد زود بدست
آید و فرزند که متولد شود لال شود و یا درزبانش علتی
پدید آید و بروایت سلمان فارسی رضی الله خواب این روز
بعد از ۳ روز اثرش بظهور رسد روز شانزدهم ماه
روز نحس است و برای هیچ کاری خوب نیست مگر عمارت
بنا کردن و هر که درین روز سفر کند هلاک شود و هر که بیمار شود
بزودی شفا یابد و فرزندی که متولد شود پیش از زوال دیوانه
باشد

باشد و بعد از زوال حالش نیکی باشد و بروایت سلمان
خواب این روز بعد از نماز دو دراثرش ظاهر گردد
روز هفدهم ماه میانه است اما به پرهیزید از منازعه
کردن و قرض دادن و قرض گرفتن پس بهر که بدهد
پس نه دهند و اگر بگیرد پس دادن محکم شود و فرزندی
که درین روز متولد شود حالش نیکو باشد و در روایت
دیگر روز گرانست درین روز حاجت طلب مکن در
روایت دیگر وارد شده است که حجامت در هفدهم ماه
موجب شفا باشد روز هیجدهم روز مبارکست و برای
هر کاری خوبست خصوصاً از خرید و فروش و زراعت
و سفر و کسی با دشمن خصومت کند بر او غالب شود
و اگر مالی بقرض دهد باز گردد و بیمار شفا یابد و فرزند
حالش نیکو باشد روز نوزدهم ماه روز مبارکست و درین
روز حضرت اسحاق ع متولد شد و شایسته است برای
سفر و طلب روزی و سعی در کارها و آموختن علوم

و خریدن بنده و چهارپایان و کسیکه بگریزد و گم شده
بعد از نیزده روز دیگر بدست آید و فرزندی که متولد
شود درین روز توفیق خیرست باید روز بیستم ماه روز
میانه است و نیکوست برای سفر کردن و بر آوردن حاجتها
و بنا کردن بنا یا درخت قرض کردن و گرفتن چها
چهارپایان و کسیکه بگریزد و ظفر با اوست و هرکه راه گم
کند بیم هلاکت بود و کسی بیمار شود بطعب گذرد و فرزندی
که بوجود آید با مشقت زندگانی کند روز بیست یکم
ماه روز نحس است و بسیار بدست و درین روز طلب
حاجتی مکن و بپرهیزد درین روز از پادشاهان و هرکه
سفر کند خوف هلاکت باشد و فرزندی که بوجود آید
فقیر و پریشان باشد و بروایت دیگر روز نحس است

بیت

همین برای ذبح حیوانات خوبست روز دویم روز
نایسته است برای حاجتها و بیع و شرا و رفتن در نزد

(پادشاهان)

پادشاهان و تصدق درین روز مقبولست و بیمار شفا
می یابد و مسافر بعافیت بر میگردد و بروایتی دیگر
روز نیک است و برای همه کار نیک است روز بیست
سیم روز نیک است و حضرت یوسف علیه السلام متولد شد
نیکست برای طلب حوائج و تجارت و زن خواستن
و نزد سلاطین و بزرگان رفتن و هرکه روز سفر
کند غنیمت و خیر بسیار یابد و فرزندی که متولد شود
بسیار نیکو باید و زندگانی بخوشی بگذراند روز بیست
چهارم ماه روز بسیار بد و نحس است و فرعون درین
روز بوجود آمد پس هیچ کاری درین روز اراده
مکن و هر فرزندی که متولد شود روزگار بسختی
بگذراند و توفیق پیغمبری باید در آخر عمر گشته

یا غرق شود و هر که درین روز بیمار شود بیماریش
بطول انجامد روز بیست پنجم ماه روز نحس است
پس حذر را ازین حفظ کن و به کار مرو و درین
روز حق تعالی اهل مصر را با فرعون بعذاب غرق
شدن دریا مبتلا داینند و بیمار حالش بد باشد اما
فرزندی که درین روز متولد شده باشد مبارک
قدم و فراخ روزی و نیکوکار میباشد اما ببلای
سختی مبتلا گردد در آخر نجات یابد در روایتی دیگر
آمده که هر که درین روز بیمار شود و بهوش نیاید
تا آخر روز و بروایتی سلمان از شر این روز
پناه میبرند بخدا تعالی و بدعا و نماز و اعمال خیر
روز بیست ششم ماه شایسته است برای سفر
هر امری که اراده کنی مگر زن خواستن که
درین روز

درین روز تزویج نمودن میان زوج و زوجه جدائی
افتد زیرا که درین روز دریا شکافته شد برای حضرت
موسی ع و هر که از سفر در بخانه خود آید بیمار
درین روز حالش بد باشد و فرزندی که بوجود آید
عمرش دراز باشد روز بیست هفتم ماه برای همه کار
نیک است و فرزندی که درین روز متولد شود
خوش خو و خوش رو و طویل العمر و با خیر فراوان
و محبوب دلهای مردان باشد و بروایتی دیگر سفر کردن
نیک نیست روز بیست هشتم ماه مبارک است برای
هر کاری و درین روز حضرت یعقوب متولد شد
پس هر فرزندی که درین روز متولد شود نعمتهای
عظیم باو روی دهد و بمرض ضعف چشم

مبتلا شود و روایتی سلمان فارسی رح خوب ...
روز اثرش ظاهر شد روز بیست و نهم ماه تزاجیع
کارها خوب است و فرزندی که درین روز بوجود
اید صاحب علم و بردبار باشد و هر که سفر کند
اموال بسیار بدست ارد و هر که بیمار شود صحت
یابد و لشکر بخیر اید و در روایتی دیگر شایسته
برای همه کارها خصوصاً ملاقات با پادشاهان
و دیدن برادران و دوستان و بروایتی دیگر سلمان
خوابی که درین روز دیده شود همین روز ظاهر اید
روز سی ام ماه نیک است برای خرید و فروش و
تزویج کردن که درین روز فرزندی بوجود اید
بردبار مبارک باشد و هر که بگریزد بدست
بدست اید و هر که چیزی گم کند زود بدست
بدست بیارد و از حضرت امام موسی کاظم
ع منقول است

ع منقول است که ترک مکن حجامت را در هفتم حزیران
و اگر نکنی در چهاردهم البته بکن والله تعالی فصل در
احکام هفته روز جمعه مبارک روزهاست و بهترین
عیدهاست و سنت است که درین روز بحمام رفتن
و سر تراشیدن و شارب گرفتن و ناخن چیدن
و پیش از زوال بجهت نماز سفر کردن خوب نیست
و بعد از نماز سفر کردن مبارک است و حجامت
کردن در بعضی احادیث معتبر واقع شده که نباید کرد
زیرا که درین روز ساعتی است که هر که حجامت در آن ساعت
اتفاق افتد بیم هلاکت خواهد بود و در روایت دیگر
نهی واقع شد از حجامت خصوصاً در وقت زوال
در چند حدیث معتبر از حضرت موسی بن جعفر ع
منقول است که هر که در شب و روز زیاده خون بیاید
ایة الکرسی بخوان و حجامت بکن در حدیث نقل است
که حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم چون هوا سرد میشد

از بیرون باندرون نقل سفر نمودن در روز
جمعه چون به بیرون نقل سفر نمودن در روز پنج
شنبه در بعضی از روایات وارد شده که
نوره کشیدن روز جمعه مورث پیسی است
و در چند روایات تجویز واقع شده
بلکه بعضی از روایات دلالت بر استحباب
میکند و در روایات وارد شده که در روز
جمعه خواستگاری و نکاح کردن خوبست و
مستحب است موی سر و ریش را شانه کردن
و بوی خوش سوزانیدن و جامهای نو و پاکیزه
پوشیدن و میوه تازه بخانه آوردن و سر را
بسدر و خطمی شستن و برای و سایر کارهای
مبارکست روز جمعه شنبه روز مبارک

وحضرت

وحضرت رسول صلعم فرمود که خدا مبارک
گرداند برای امّت من در بامداد روز شنبه و
پنجشنبه برای جمیع کارها خوبست خصوصاً سفر
کردن در حدیث معتبر وارد شده که اگر سنگی از
از سنگی در گردد در روز شنبه البته حق تعالی
از آن جای خود بر میگرداند و ناخن گرفتن و شارب
در روز پنجشنبه بگیرد از درد دندان و درد چشم
عافیت یابد و در روایتی آمده که حجامت
کردن در روز شنبه مورث ضعف است روز
یکشنبه روز میمون است برای اکثر کارها و موافق
احادیث معتبره حجامت کردن در طرف عصر روز
یکشنبه بسیار نافع است و اینکه در حدیث

دیگر ولید وارد شده است بنا کردن و عروسی
نیز خوب نیست روز ۴ شنبه نحس ترین روزهاست
در ایام سال روز عاشورا از همه روز نحس تر است
در ایام هفته روز دوشنبه لیکن دو روز منسوب است
به بنی امیه که ایشان عید کردند بسبب شهادت
امام حسین ع درین حضرت رسول خدا صلی الله
از دنیا مفارقت نمود و برای هیچ کار مبارک
نیست و در بعضی روایات شده است که در
طرف صبح حجامت کردن خوب نیست و در بعضی
از روایات واقع شده است که از قبیل سفر
کردن در پی مهمی رفتن و در حدیث معتبر
از حضرت امام علی النقی صلواة الله علیه منقول است
که هر که خواهد که خدا او را از شر دوشنبه نگاه
دارد باید در رکعت اول نماز صبح سوره
هل اتی

هل اتی علی الانسان بخواند روز ۳ شنبه مبارک است
برای اکثر کارها و در حدیث وارد شده است که سفر کردن
در روز ۳ شنبه که درین روز خداوند عالمیان آهن را
برای حضرت داود ع نرم کرده است و از حضرت
رسول صلی الله علیه و آله و سلم نقل است که هر که در روز
۳ شنبه چهاردهم ماه هفدهم ماه بیست یکم ماه حجامت کند شفا
یابد از درد سالی در حدیث وارد شده که در روز ۳
شنبه ساعتی است اگر حجامت در آن ساعت اتفاق افتد
خونش نمی ایستد تا او را هلاک کند و در حدیث معتبر وارد
است که هر حاجتی برود دشوار باشد و خواهد انرا طلب نماید
در روز ۳ شنبه و در حدیث دیگر وارد شد که روز
جنگ است و خون کرفتن چهارشنبه روز نحس است
برای اکثر کارها نیست نیست و نهی واقع شد
از حجامت کردن و نوره کشیدن و سفر کردن درین و در بعض
از روایت تجویز تجویز حجامت وارد شد و اگر حجامت

ضرور شود بهتر است که در آخر روز بوقوع آرند چنانچه در
بعض احادیث وارد شده است و در حدیث شهر آمده است
از حجامت در روز چهارشنبه هرگاه قمر در عقرب باشد در
روایت معتبره واقع شده که بحمام برو یه در روز چهارشنبه
و در حدیث دیگر وارد است که دارو خوردن سهل روا است
پنجشنبه روز مبارکی است برای جمیع کارها خوب است خصوصاً
حجامت کردن موافق احادیث و بهتر است که پیش از زوال
واقع سازند و برای ناخن گرفتن هم خوب است و بهتر است که یکی
ناخن را برای فضیلت روز جمعه بگذارند و در روایت وارد
شد که حضرت رسول صلی الله علیه و آله چون هو اگرم میشد به
بیرون نقل فرمودن در روز پنجشنبه و در حدیث آمده که
هر که در روز پنجشنبه آخر ماه اول روز حجامت بکند درد ش[illegible]
می‌گشد و بروایت دیگر آمده که روز پنجشنبه داخل نزد
امرا و بزرگان و روزه جهت حاجت بدانکه سفر کردن و تز
ویج نمودن قمر در عقرب کراهتی دارد و اگر در ماه فرس

قدیم

قدیم هم اینها را رعایت نمایند بهتر است هو الله تعالی فصل در
قضایای در ترجمه شریف که مشتمل است بر احکام کسوف و خسوف
و حوادث هر سال شیخ بزرگوار قطب الدین راوندی در کتاب
قصص الانبیاء روایت کرده بسند خود از شیخ شیخ صادق
محمد بابویه قمی و سند را متصل گردانیده بحضرت المبین الحقایق
امام جعفر بن محمد الصادق صلواة الله علیه که آنحضرت فرمود که در کتاب
حضرت دانیال پیغمبر نوشته است که هرگاه اول محرم در روز
شنبه باشد در اثنای زمستان بسیار سرد باشد باد در اثنای
بسیار باشد و یخ فراوان باشد و گندم گران باشد و طاعون و مرگ
کودکان بسیار باشد و تعب بسیار بمهم رسد و عسل کم باشد و زراعت
ها بسلامت بماند و بعضی از درختان و انگور میوه آفت برسد
و ارزاق باشد و در روم طاعون باشد و عرب با ایشان جنگ
کنند و الیه غنیمت بسیار از ایشان بدست عرب در آید و پادشاه را
در جمیع مواضع غلبه باشد حق تعالی و هر سال اول محرم در روز
یکشنبه باشد زمستان نیکو گذرد و باران بسیار بیارد و بعض از

درختها را آفتها برسد و دردهای مختلف ورکها صعب
شدید گردد و عسل کم بعمل آید و در هوا شر طاعون دو
با هم رسد و در آخر سال اندکی گرانی در خوردنیها حادث
شود در آخر سال پادشاه را غلبه روی دهد و هر سالی
که اول محرم روز دوشنبه باشد زمستان نیکو گذرد و تا
بستان بسیار گرم باشد باران بوقت بسیار ببارد
و گاو و گوسفند بسیار بوجود آید و عسل بسیار باشد
و نرخ خوردنیها در بلادی که در میان آذربایجان
و عراق و عرب که در فارس میباشد و بعض گویند همدان
و احوال آن نازک باشد و میوه آلات بسیار باشد و ز
نان بمیرند و در آخر سال کسی بر پادشاه خروج کند
و در نواح مشرق و بر بعض اهل فارس و عجم ذل
بجواب برسد در کام ازین قبل بسیار باشد و هر سالی
که محرم در سه‌شنبه باشد زمستان بسیار سرد باشد

و برف

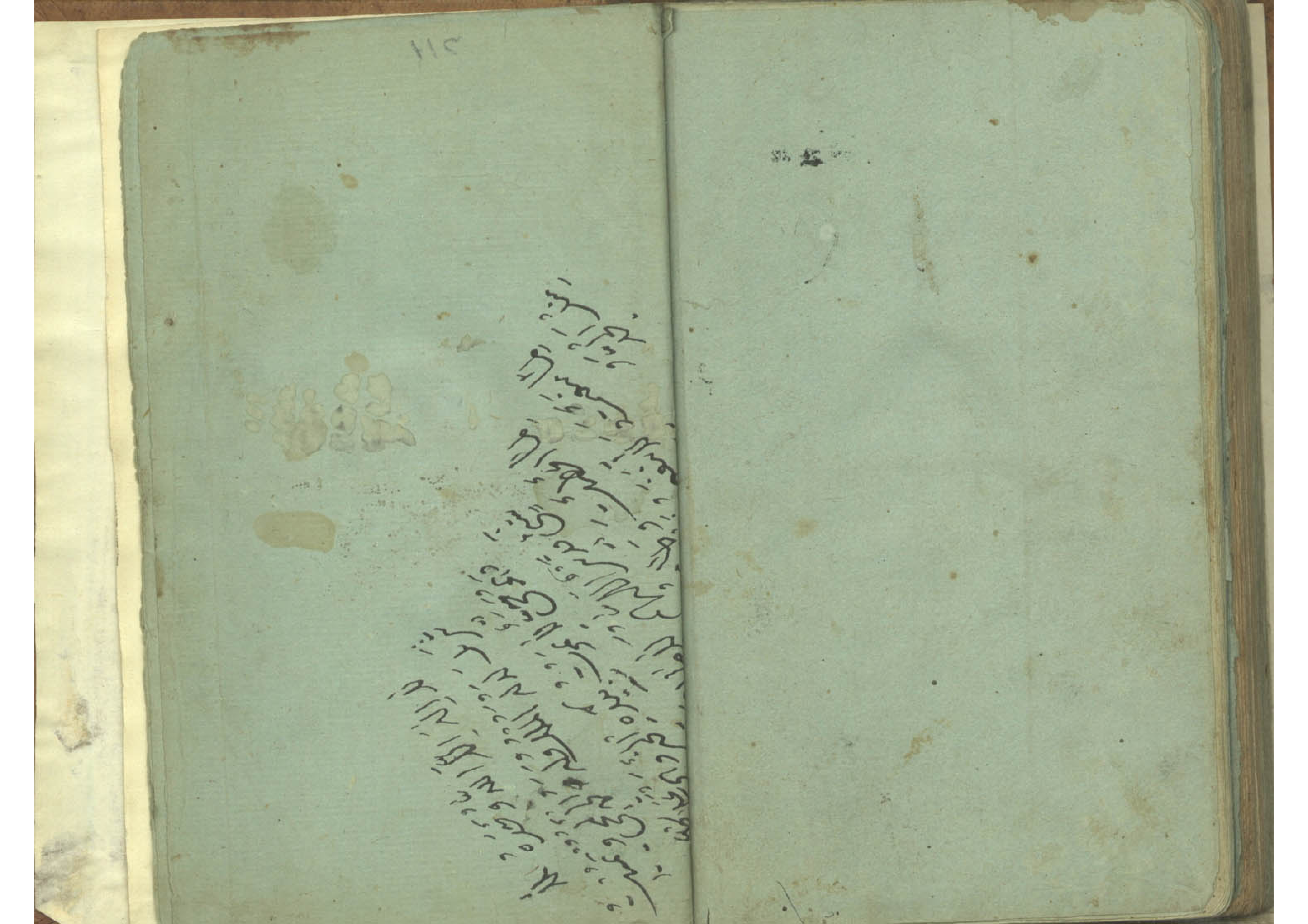
و برف یخ فراوان باشد و در ناحیه مشرق گوسفند و عسل
بسیار باشد و بعض از درختان میوه و انگور آفت برسد
و در ناحیه شام و مغرب حادثه در آسمان ظاهر شود که از آن
خلق بسیار بمیرند و بر پادشاه حاجب قوی خروج کند
و پادشاه بر و غالب آید و در زمین فارس بعض از غله
را آفت برسد و نرخ گران شود و در آخر سال و هر سالی که
اول محرم در روز چهارشنبه باشد زمستان وسط باشد
و در تابستان باران نافع ببارد و غلات و میوه در بلاد
مشرق بسیار باشد اما مردان بسیار بمیرند و در آخر سال
در زمین بابل و بلاد جبل آفت برسد و نرخها ایشان
ارزان باشد و پادشاه را بر دشمنان غالب باشد و هر سالی
که اول محرم در روز پنجشنبه باشد زمستان ملایم کند و در جمیع
نواح مشرق گندم و میوه و عسل بسیار باشد و در اول
و آخر تابستان بسیار [illegible] بصره و روم را با مسلمانان غلبه

بهم رسد پس عرب با ایشان غالب شود و در ناحیه مغرب زمین
محاذبات واقع شود پادشاه عرب مظفر و منصور باشد
و هر سالی که اول محرم در روز جمعه باشد در زمستان سرما
نباشد و باران کم ببارد و آب چشمه و رود خانها کم باشد
و در بلاد جبل صد فرسنگ و در صد فرسنگ غلبه کم باشد
و مرگ در میان همه مردم بسیار باشد و در ناحیه مغرب گرانی
باشد و بعض از درختان را آفت برسد و روم را با فارس
غلبه عظیم بهم رسد فصل در میان بیان نحوسات هر ماه
از حضرت امیر المؤمنین علی ابن ابیطالب علیه السلام
نقل است که فرمود که هر سالی بیست چهار روز نحس است
که هر در ماه دو روز باشد چنانچه هر مولودی که در آنروز
بوجود آید بمیرد و هر که بیمار شود صحت نیابد و در خت
که در آنروز قرض کند خشک شود هر کس که سفر رود باز
نیاید و هر که حبس کند خلاص نشود مع القصه کاری
که درین روز ابتدا کند بکام نرسد و این روز بدترین
روز است

محرم چهارم بیستم
صفر

ماه	روز
صفر	اول سیم
ربیع اول	اول هجدهم
ربیع آخر	اول یازدهم
جمادی اول	دوم یازدهم
جمادی آخر	دوم چهارم
رجب	یازدهم سیزدهم
شعبان	سیم چهارم
رمضان	بستم نهم
شوال	ششم هشتم
ذی القعده	دوم نهم
ذالحجه	ششم هفتم

تمام شد این مخطوط در ۱۰ ماه شهر محرم
الحرام مطابق هذه السنه پنجمین سال سنه ۱۲۴۱
این نوشتم از برای جناب صاحب قبلگاهی اعنی آخوند
ملا محمد الاصل و مسکن عتبات عالیات ارشد درجات
که جناب ملا محمد دام اقباله نوشته شد این نوشتم از
برای روزگار من تمام خفت بماند یادگار هر که خواند
دعا طمع دارم زنکه من بنده گناه کارم والسلام علیکم

زیارت اول رجب و پانزدهم

شعبان چون بدر روضه برسی بگو

زیارت اول ماه رجب

بسم الله الرحمن الرحیم

السلام علیک یا نبی الله السلام علیک

یا خاتم نبیین السلام علیک یا سید المر

سلین السلام یا قائد الغر المحجلین ا

لسلام علیک یا بنت رسول رب ا

لعالمین السلام علیک یا ابا محمد الحسن

بن

السلام علیک یا امیر المؤمنین السلام علیک یا رسول الله

بن علی السلم علیک یا ابا عبد الله ا

لحسین ابن علی الشهید المظلوم السلم

علیک یا ابا محمد علی بن حسین السلم

علیک یا ابا جعفر محمد بن علی السلم علیک

یا ابا الحسن موسی بن جعفر السلم علیک

یا ابا الحسن علی ابن موسی السلم علیک

یا ابا جعفر محمد ابن علی السلم علیک

یا ابا الحسن علی ابن محمد السلم علیک

السلم علیک یا ابا جعفر بن علی

بن

یا ابا محمد الحسن علی السلام علیک یا

حجة ابن الحسن صلی الله علیهم اجمعین

پس داخل شو صد مرتبه الله اکبر بگو

پس برو نزد ضریح مقدس ببوس و بگو

السلام علیک یا ابن رسول الله ا

السلام علیک یا ابن خاتم النبیین السلام

علیک یا ابن سید الوصیین السلام علیک

یا ابا عبد الله السلام علیک یا حسین ابن

علی

علی السلام علیک یا ابن فاطمة الزهرا

ء سیدة نساء العالمین السلام علیک

یا ولی الله و ابن ولیه السلام علیک

یا صفی الله و ابن صفیه السلام علیک

یا حجة الله و ابن حجته السلام علیک یا حبیب

الله و ابن حبیبه السلام علیک یا سفیر

و ابن سفیره السلام علیک یا خازن

سفیر و ابن

الکتاب المسطور السلام علیک یا

سفیر سعره

وارث التوراة والانجيل

والزبور السلام عليك يا امين

الرحمن السلام عليك يا شريك ا

لقران السلام عليك يا عمود الدين

السلام عليك يا باب حكمة رب ا

لعالمين السلام عليك يا عيبة علم الله

السلام عليك يا موضع سر الله السلام

عليك يا ثار الله وابن ثاره وا

والوالموتور السلام عليك وعلى ا تر

لارواح التي حلت بفنا

ئك واناخت برحلك بابي انت و

امي يا ابا عبد الله لقد عظمت ا

لمصيبة وجلت الرزية بك

علينا وعلى جميع اهل الاسلام فلعن

الله امة اسست اساس الظلم و

الجور عليكم اهل البيت ولعن الله

امة دفعتكم عن مقامكم وازالتكم
عن مراتبكم التي رتبكم الله فيها بابي
انت وامي ونفسي يا ابا عبد الله
لقد اقشعرت لدمائكم اظلة
العرش مع اظلة الخلائق وبكتكم
السماء والارض وسكان البر وا
لبحر وسكان الجنان صلى الله عليكم
عدد ما في علم الله لبيك داعي الله

ان كان لم يجبك بدني عند استغا
ثتك ولساني عند استنصارك فقد
اجابك قلبي وسمعي وبصري سبحان
ربنا ان كان وعد ربنا لمفعولا
اشهد انك طهر طهور من
طهر طاهر مطهر وطهرت
بك البلاد وطهرت ارض
انت بها وطهر حرمك اشهد

انك امرت بالقسط والعدل و
دعوت اليهما وانك صادق صد
يق صدقت فيما دعوت اليه وا
نك ثار الله في الارض اشهد
انك قد بلغت عن الله وعن جد
ك رسول الله وعن ابيك امير
المؤمنين وعن اخيك الحسن و
نصحت وجاهدت في سبيل ربك
و

وعبدت الله مخلصا حتى اتاك
اليقين فجزاك الله خير جزاء السا
بقين وصلى الله عليك وسلم تسليما
اللهم صل على محمد وال محمد وصل
على الحسين المظلوم الشهيد الر
شيد قتيل العبرات واسير الكربا
ت صلوة نامية زاكية يصعد او
لها ولا ينفد اخرها افضل ما صليت

مباركة

عَلىٰ اَحَدٍ مِنْ اَوْلٰادِ اَنْبِيٰائِكَ الْمُرْ

سَلِينَ يٰا اِلٰهَ الْعٰالَمِينَ پس ضريح مبارك

را ببوس و برو نزد پا مبارك

و در زيارت على بن الحسين ع

بگو السلام عليك ايها الصديق

اَلسَّلٰامُ عَلَيْكَ اَيُّهَا الصِّدِّيقُ الطَّيِّبُ

الزَّكِيُّ الْحَبِيبُ الْمُقَرَّبُ وَابْنُ

رَيْحٰانَةِ رَسُولِ اللّٰهِ اَلسَّلٰامُ عَلَيْكَ

مِنْ شَهِيدٍ مُحْتَسِبٍ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكٰا

تُهُ مٰا اَكْرَمَ مَقٰامَكَ وَاَشْرَفَ

مُنْقَلَبَكَ اَشْهَدُ لَقَدْ شَكَرَ اللّٰهُ سَعْيَكَ

وَاَجْزَلَ ثَوٰابَكَ وَاَلْحَقَكَ بِالذِّرْوَةِ

الْعٰالِيَةِ حَيْثُ الشَّرَفِ كُلُّ الشَّرَفِ

وَفِي الْغُرَفِ فَوْقَ الْغُرَفِ كَمٰا مَنَّ

عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَكَ مِنْ اَهْلِ الْبَيْتِ

الَّذِينَ اَذْهَبَ اللّٰهُ عَنْهُمُ الرِّجْسَ

وَطَهَّرَهُمْ تَطْهِيرًا وَصَلَوٰاتُ اللّٰهِ

عليك ورحمة الله وبركاته ور
ضوانه فاشفع لي ايها السيد الطا
هر الى ربك في حط الاثقال عن
ظهري وتخفيفها عني وارحم
ذلي وخضوعي لك وللسيد ابيك
صلى الله عليكما ضريح را ببوس وبگو
زاد الله في شرفكم في الآخرة
شرفكم في الآخرة كما شرفكم في الد
نيا و

واسعدكم كما اسعد بكم واشهد انكم
اعلام الدين ونجوم العالمين السلام
عليكم ورحمة الله وبركاته وزيا
رت شهدا را متوجه شو وبگو كه
السلام عليكم يا انصار الله وانصار
رسوله وانصار امير المؤمنين
علي بن ابي طالب عليه السلام وانصار
الاسلام اشهد لقد نصحتم لله و

وانصار فاطمة الزهراء وانصار الحسن والحسين

لرسوله وجاهدتم في سبيله فجزاكم

الله عن الاسلام واهله افضل

الجزاء فزتم والله فوزا عظيما اشهد

انكم احياء عند ربكم ترزقون

واشهد انكم الشهداء السعداء

انكم الفائزون في درجات العلى

والسلام عليكم ورحمة الله وبركاته

يا ليتني كنت معكم فافوز فوزا

زيارت نصف رجب كرا ورا غفله

نامند